

Laine Allen

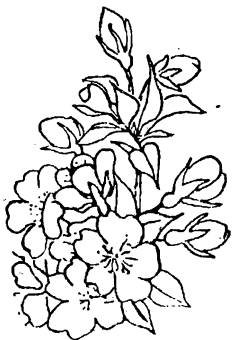
R
COLECȚIA
ROMANTIC

COINCIDENȚĂ
STRANIE

editura alcris

LAINÉ ALLEN
COINCIDENȚĂ STRANIE

Coperta: ANDY

Acest roman a fost publicat pentru prima
- dată în limba engleză sub titlul:
UNDERCOVER KISSES

© by LAINE ALLEN, 1986
Une detective de charme

Toate drepturile asupra acestui roman
aparțin editurii ALCRIS – M 94

LAINÉ ALLEN

COINCIDENȚĂ
STRANIE

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN: 973-96710-1-2

Colecția „ROMANTIC“

I

La stânga, golful San Francisco strălucea sub razele soarelui; putea zări chiar și fosta închisoare Alcatraz. Vederea era splendidă în lumina dimineții, dar Kat n-avea nici un chef s-o admire. Gândul ei era numai la întâlnire.

Încetini încă o dată la unul din nenumăratele stopuri și aruncă o privire neliniștită spre ceas. Îi mai rămăseseră exact treisprezece minute ca să găsească studioul fotografic, să parcheze și să-și scoată cu discreție colanții cu firele duse. Nu, n-o să reușească să se încadreze în timp!

Tocmai azi să-și agate ciorapii! Când se pregătise cu atâta grijă în dimineața asta: trebuia neapărat să-l convingă pe acest Mark Adams că era exact secretara pe care o căuta. Elegantă, sigură pe ea și mai ales eficăce.

Kat își mușcă buzele. Eficacitatea pretindea punctualitate și trebuia să

recunoască faptul că nu era punctul ei tare. Noroc că avea alte calități pe care le putea pune la dispoziția unui patron, calități fără de care n-ar fi putut niciodată pune pe picioare agenția ei de detectivi, a cărei directoare și unică angajată era. Sigur, afacerea era de dată recentă, dar Kat era hotărâtă să facă din ea o afacere înfloritoare.

Fixă stopul cu o privire intensă, parcă pentru a-l îndemna să treacă pe verde. Șirul de mașini se puse în mișcare cu o încetineală exasperantă. Kat suspină și își prinse cu o agrafă șuvița roșcată care-i căzuse în ochi. Apoi se ridică puțin și încercă să descopere, dincolo de somptuoasa limuzină neagră marca Corvette care rula în fața ei, ce anume provocase ambuteiajul. Privirea ei se opri pe fațada decorată a unei clădiri, aflată la vreo zece metri de ea. Era un mare magazin. Își făcu repede socoteala. Dacă nu pierdea nici o clipă, ar fi avut exact timpul să se repeadă până acolo, să cumpere o pereche de colanți, să-i pună și să ajungă la destinație cu o întârziere acceptabilă.

Scoase dintr-odată un strigăt îngrozit. Eleganta Corvette tocmai se opri.

Apăsă din toate puterile pe frână, dar știa că e deja prea târziu. Închise ochii, se cramponă de volan și așteptă inevitabilul șoc... care se produse o secundă mai târziu într-un zgomot infernal de tablă îndoită și geamuri sparte.

Kat rămase o clipă nemișcată, prea îngrozită ca să deschidă ochii. Când reuși s-o facă, descoperi că portbagajul limuzinei era periculos de aproape de parbrizul ei. Își masă ceafa îndurerată și se neliniști că nu zărește nici o mișcare în cealaltă mașină. Șoferul ei era rănit? Un fior de gheață îi trecu pe șira spinării. Unde-i fuseseră ochii?

Se căzni o clipă cu centura de siguranță și sări din vechea ei Toyota. Abia auzi claxonul furios al unei mașini care o atinse din zbor. Se repezi la Corvette și văzu cu ușurare cum se lăsa geamul. Cel puțin victima ei avea încă puterea să-și miște brațul. Se aplecă spre geam.

— Scuzați-mă, sunteți cumva...

— Întoarceți-vă repede la mașina dumneavoastră înainte să vă strivească cineva, o întrerupse o voce gravă și autoritară.

Sfatul era bun, dar Kat nu aprecie deloc tonul pe care-l folosisse bărbatul.

Zări două mâini puternice și bronzate așezate pe volanul îmbrăcat în piele și se întrebă cu cine semăna oare necunoscutul care rămăsese în umbră. Din curiozitate se aplecă și mai mult spre el.

— Vroiam doar să mă asigur că nu sunteți rănit. Dar în mod aparent...

Înainte să-și termine fraza, se trezi trasă de cordonul rochiei și lipită de caroserie. Un Cadillac trecu doar la câțiva centimetri în spatele ei, claxonând continuu.

— Nu, nu sunt rănit, declară bărbatul cu o voce liniștită, dându-i drumul la cordon, dar n-o să mai puteți spune același lucru dacă rămâneți aici. Există o parcare puțin mai încolo pe dreapta. Vom putea discuta acolo cât veți dori.

Plecă imediat și se pierdu în șirul de mașini. Kat îl privi cu un aer consternat.

— Dar n-am timp de discuții! se lamentă ea.

Când, puțin mai târziu, parcă în spatele mașinii negre, cinci din prețioasele ei treisprezece minute trecuseră deja. Coborî din Toyota și înaintă cu un pas decis. Va fi fermă, rămânând politicoasă și va regla cât mai repede

această problemă. Cu puțin noroc, va putea ajunge încă la timp. Și cu atât mai rău pentru colanți.

— Ascultați, începu ea postându-se în fața portierei, aș fi încântată să stau la taifas cu dumneavoastră, dar...

Sfârșitul frazei îi rămase în gât. Privea cu gura căscată pe uriașul blond, cu o înfățișare athletică, care cobora din mașina sport. Își înghiți saliva.

— Vă rog continuați, o invită el. Tocmai începuse să devină interesant. Spuneți că...?

În ciuda celor un metru șaptezeci și cinci, cu tocuri cu tot, trebuia să-și dea capul spre spate ca să-l privească. Dar ce spunea oare? Uitase. Doamne, cât era de impozant! Teribil de seducător, trebuia s-o recunoască. Purta niște blugi prespălați mulați pe corp și o cămașă albastră cu mânecile suflecate, care-i dezvăluiau brațele puternice. Nu era genul de individ pe care ți-ai fi dorit să-l întâlnești pe o stradă întunecoasă și pustie... sau, din contră, în mijlocul unui ambuteiaj.

Kat rezistă dorinței teribile de a fugi în mașina ei. Își șterse nervoasă mâinile pe fustă și tuși ca să-și dreagă vocea.

— Da, hm, bine... Eu... hm...

În timp ce ea își căuta cuvintele, el își scoase ochelarii de soare. Rămase încremenită. Își imaginase până acum că ochii cenușii sunt întotdeauna reci și fără strălucire...Privirea pe care o descoperi era întunecată și arzătoare. Niște ochi strălucitori care o dezbrăcau încet-țitor, alunecând pe trupul ei fără să omită vreun detaliu, încât se simți în curând goală.

Își reveni brusc. Cu mâinile în șolduri, îi susținu privirea încruntându-se.

— Ce vreți de la mine? se burzului ea.

— Nimic, vă privesc doar, i-o întoar-se el cu un calm desăvârșit. Ce șoc, nu-i așa? făcu el, fără ca ea să știe prea bine dacă el se referea la accident sau... la efectul pe care-l provoca asupra ei. Dar văd că nu sunteți rănită?

În tot cazul, el părea în plină formă. Ar fi trebuit fără îndoială un bulldozer ca să-l clintești din loc, gândi ea cu o mutră vag admirativă.

— Nu sunt de sticlă, îi ripostă ea ridicând din umeri.

Bărbatul ridică din sprâncenele de un blond ceva mai închis decât părul și o observă cu un surâs ușor în colțul gurii.

— Văd, văd, făcu el cu jumătate de voce. O dură, nu-i așa?

— Dezolată să vă dezamăgesc, îi aruncă ea cu un surâs arogant.

După cum se părea, el era de-a dreptul încântat de situație. Kat începu să-și piardă răbdarea.

— Ce-ați spune să punem lucrurile la punct? făcu ea arătând spre cele două mașini cu capotele șifonate. Sunt grăbită.

— O întâlnire galantă?

Se înroși fără voia ei.

— Asta nu vă privește. Văd că discreția nu e partea dumneavoastră tare.

— Și eu văd că vă ieșiți ușor din fire.

— N-am omorât pe nimeni. Până acum.

El păru amuzat și se aplecă spre partea din spate a mașinii lui pentru a evalua pagubele. Kat aprecie cu coada ochiului spatele larg și mușchiulos care i se ghicea sub cămașa albastră. Ce se întâmpla cu ea? Doar nu era pentru prima dată când un bărbat o băga în seamă. I se întâmpla să fie vag flatată, dar nu-i stătea în fire să leșine sub privirile insistente ale bărbaților.

Trebui să recunoască totuși că puțini bărbați o priviseră în acest mod.

Se întreba ce meserie o fi practicând. Doar nu jucând tenis în orele libere se bronzase astfel. Sau făcuse mușchii ăștia de necrezut. Avocat? Om de afaceri? Imposibil. Nu avea o profesie obișnuită. Nu și-l putea imagina închis într-un birou în spatele unui vraf de dosare.

Un sportiv, poate? Respinse și această ipoteză; avea alura unui singuratic, nu-l putea vedea practicând un sport de echipă. Fără nici o îndoială era un anticonformist. Chiar și părul sfida orice conveniență. Era destul de lung, fără o tunsoare specială, de acel blond roșcat specific coamei unui leu.

O fi fost vreun criminal? Avea întipărită o expresie severă și necruțătoare pe chipul nu lipsit de farmec. Oricare ar fi fost însă profesiunea lui, Kat bănuia că e ieșită din comun și periculoasă. Nu numai din cauza micuței cicatrici de sub ochiul stâng care forma o ușoară pată albă pe pielea bronzată; mersul lui și intonația vocii îi spuneau că are de a face, dacă nu cu un răufăcător, oricum cu un aventurier. Dădea impresia că a

gustat din toate viciile cunoscute de bărbați, plus unele născocite de el.

O privi dintr-odată ridicând din sprâncene. Se simți la fel de vinovată ca o fetiță prinsă cu degetele în borcanul de dulceată și își întoarse brusc privirea. Abia atunci realizează starea mașinii ei și scoase un strigăt îngrozit. Bara de protecție forma aproape un unghi drept, un far era spart și grila radiatorului era complet dislocată.

— Și asta nu-i nimic față de ce i-ai făcut mașinii mele, se pronunță el sec.

Kat se întoarse încet și întâlni din nou acea privire cenușie și penetrantă fixată asupra ei. Se învârti în jurul mașinii lui și se opri stupefiată.

— Doar n-am făcut eu toate astea!

— Nu, e adevărat, recunosc eu el. Ați completat opera unei micuțe brunete dintr-un Datsun, care mă urmărea și ea cam prea de aproape. Asta luna trecută.

— Poate toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu frânați ca un nebun, observa ea înțepător.

— Ați fi preferat s-o strivesc pe bătrâna doamnă care traversa strada? se interesă el ironic.

Kat își mușcă buzele. E drept că nici măcar nu observase pietonul care se angajase în traversare.

— Evident că nu.

— Nu păreți prea sigură.

— Inutil să mă ironizați, bombăni ea, recunosc că e vina mea.

— Perfect, i-o tăie el ridicându-se și frecându-și mâinile. Uite măcar un punct asupra căruia suntem de acord. Dar ați putea să vă cereți scuze cu mai multă convingere.

Oare cum reușea, numai cu câteva cuvinte, să trezească în ea un asemenea sentiment de vinovăție? Kat se simțea prost, chiar dacă nu prea avea chef să se omoare cu scuzele.

— Sunt dezolată că v-am distrus mașina, spuse ea printre dinți.

— Adevărat?

— Da!

— Nu prea aveți aerul.

— În fond ce sperați? Să cad în genunchi și să vă implor să mă iertați?

O privi o clipă ca și cum îi studia propunerea.

— Nu, sfârși el prin a se pronunța. Dar ați putea da dovadă de mai multă bunăvoință.

Kat inspiră profund.

— Sunt cu adevărat dezolată că n-am frânat la timp. Sunteți satisfăcut?

— E mai bine, admise el. Dar faptele sunt mai convingătoare decât vorbele. Pentru a-mi dovedi buna credință, acceptați să cinați cu mine în această seară.

Kat clipi, neîncrezătoare. Aici vroia deci să ajungă? La naiba, dacă ar fi avut niște zile mai puțin încărcate și dacă penibila amintire a lui Derek n-ar fi fost încă atât de prezentă în mintea ei... Dar izgoni repede această idee. Ultimul lucru de care avea nevoie era un alt bărbat în viața ei. Chiar dacă acesta ar fi fost în stare să sucească mintea celei mai insensibile femei.

— Presupun că această îndelungată tăcere vrea să însemne nu?

Kat își regăsi imediat aplombul.

— Dacă încercați să mă seduceți, se repezi ea, vă pierdeți timpul. Nu mă interesați deloc.

El schiță un surâs fermecător.

— Cred că aș face mai bine să nu mai insist. Și să-mi revizuiesc tehnica în privința femeilor.

Surâse fără voia ei.

— Ce-ați zice să reglăm mai repede micul nostru diferend? îi reaminti ea.

— Văd că am de-a face cu o femeie modernă, se lamentă el ridicându-și ochii spre cer. Eficace, mereu grăbită și prea versată pentru a putea fi sedusă.

Dar își schimbă brusc expresia. Privirea i se aspri și surâsul îi dispăru.

— Ce aveți? strigă el.

Tonul vocii lui era atât de brutal, încât Kat încetă să-și mai maseze ceafa și lăasă încurcată mâna jos.

— Nimic, îngăimă ea. Cred că șocul accidentului...

— Vă doare ceafa?

Kat înțelese din tonul vocii lui că se temea. Se grăbi să-l asigure.

— Nu vă neliniștiți, n-o să depun plângere, bombăni ea.

— Stop! Calm, drăguța mea. Văd că sunteți mereu în defensivă? Dar nu e nimic grav. Îmi plac femeile care știu să se apere.

Și înainte să poată riposta, era în spatele ei și-i pusese mâinile pe umeri.

— Spuneți-mi unde vă doare, îi ceru el masându-i încetisor cu vârful degetelor mușchii de la baza cefei.

— Luați-vă imediat mâinile de acolo!

— Este deci un punct sensibil, nu-i așa? Și aici? se interesă el, atingându-i omoplații.

— Sunteți doctor? îl interogă Kat.

— Nu.

— Atunci faceți-mi plăcerea de a vă lua... Ah!

— Și aici, văd. Probabil din cauza centurii de siguranță... Ce noroc că ați pus-o! Puteați fi rănită acum. Cred că vă veți simți puțin cam demolată mâine.

— Iar dumneavoastră imediat, scrâșni ea printre dinți, dacă nu vă retrageți imediat mâinile de pe mine!

Râse călduros și teribil de seducător.

— Destindeți-vă, hai! Vreau doar să mă asigur că nu v-ați rupt nimic.

Kat își închise ochii și încercă să-și stăpânească tulburarea pe care i-o stârnea acest masaj neașteptat.

— Credeți că e ușor să te destinzi când un străin îți pune mâinile în jurul gâtului?

— Nu vă neliniștiți. În general nu sunt violent. Chiar dacă m-am gândit să vă sugrum când mi-ați ciocnit mașina. Dar era înainte de a descoperi adorabila dumneavoastră ceafă.

La aceste cuvinte, mângâie încet o mică zonă extrem de sensibilă din spaatele urechii ei. Kat simți că o lasă picioarele.

— Să nu mai faceți asta! strigă ea întorcându-se brusc.

— Scuzați-mă, făcu el mimând dezolarea. Verificam doar starea vertebrelor cervicale.

— Aveți niște noțiuni cam curioase de anatomie.

— Cum merge ceafa? Vă simțiți mai bine?

— Mult mai bine, mulțumesc, se grăbi ea să-l asigure.

— Pentru nimic. Plăcerea a fost de partea mea.

Sinceritatea lui o făcu să se simtă prost.

— Bine, rosti ea cu o voce ezitantă, să revenim la mașina dumneavoastră...

— Nu vă faceți griji, făcu el ridicând din umeri. Sunt sigur că societatea dumneavoastră de asigurări va plăti reparațiile. Care este numele companiei?

Era chiar întrebarea de care se temea Kat.

— Ei bine...

— Lăsați-mă să ghicesc, o întrerupse el. Pariez că nu sunteți asigurată.

— Ba sunt! strigă ea. Dar nu-mi pot permite să plătesc o primă de asigurare mai mare decât e deja. Poate v-aș putea despăgubi personal?

Și se întrebă din ce bani ar putea plăti reparațiile. Bineînțeles că nu din veniturile subțirele ale agenției de detectivi.

Urișul blond se uită o clipă la bătrâna Toyota cu vopseaua scorojită, apoi își pironi privirea asupra lui Kat.

— Iată ceva care mi se pare promițător. Sper că o să-mi plățiți în natură.

Simți că i se pune un nod în gât. De data asta, mersese prea departe. Ea îi făcuse o ofertă rezonabilă, dar, în mod vizibil, el n-o apreciasse.

— Fiindcă o luați așa... făcu ea scoțând un carnețel și un stilou din poșetă. Dumneavoastră ați vrut-o.

Mâzgăli nervoasă adresa ei pe o pagină pe care o smulse și i-o strecură în buzunarul cămășii.

— Când veți primi factura reparațiilor, trimiteți-o la această adresă. Și dacă până atunci o să reușesc să uit ultima dumneavoastră remarcă, s-ar putea, rețineți, s-ar putea, să vă rambursez

cheltuielile. Vă rog acum să mă scuzați, adăugă ea cu un surâs suav, urcându-se în mașina ei. Am o întâlnire extrem de importantă și m-ați făcut să întârzii.

Demară în trambă. Dar părăsind parcare știa că nu pe el e supărată. Ci pe Derek. Ca întotdeauna, dealtfel.

II

Kat își scoase la iuțeală colanții și-i vârî sub scaun. Apoi trânti cu putere portiera și verifică din nou numărul imobilului în fața căruia avusese șansa să găsească un loc de parcare. Fără îndoială chiar în această ciudată clădire se afla studioul lui Mark Adams. Acoperișul era îmbrăcat în ardezie roșie iar prin grilajul de la intrare se putea zări un patio decorat cu plante verzi, înconjurat de o galerie în arcade.

Ideea îi venise în cursul unei conversații banale cu fratele ei Ken. Acesta auzise vorbindu-se despre o serie de întâmplări curioase care se produceau în studioul lui Mark Adams. Tentativele repetate de sabotaj puseseră pe goană manechinele, iar vreo șase secrete se succedaseră doar în două luni. Cea mai curajoasă rezistase două săptămâni.

Kat se hotărâse să profite de această ocazie. De când își deschisese agenția de detectivi, era în căutarea unei afaceri interesante care i-ar putea crea un nume în branșă. Și dacă nimeni nu părea amator să apeleze la serviciile ei, ei bine și le va oferi singură.

În fond ce pretenții avea să fie luată în serios când ea se ocupa doar să-i hărțuiască pe tații recalcitranti care refuzau să-și achite pensiile alimentare? Era momentul să treacă la anchete mai substanțiale, și se simțea capabilă să-l demaște pe cel care-i dădea dureri de cap lui Mark Adams. Și dacă pentru asta trebuia să se dea drept secretară, era gata s-o facă și p-asta. Mulțumea Cerului că învățase să bată la mașină.

Își agăță hotărâtă poșeta de umăr și trecu de grilaj. Poate, gândi ea dintr-odată, sabotajele nu constituiau singura cauză a acestor demisii în lanț? Cine îi garanta ei că Mark Adams nu era un personaj odios și insuportabil care teroriza secretarele? Dar puțin îi păsa. Era decisă să-l convingă pe fotograf că îi va fi indispensabilă și nimic nu-i mai stătea în cale.

În clopoțel îi anunță sosirea. Tocurile pantofilor de antilopă se înfundară literalmente în mocheta verde. Biroul era spațios, luminat de o plafonieră care ocupa jumătate din tavan. Pereții, o combinație între bleu și verde și mobilierul asortat dădeau încăperii un aer plăcut și liniștit. Dar bărbatul instalat în spatele mesei nu părea deloc sensibil la această liniște îmbietoare. Mormăi o înjurătură auzind ușa și ridică, în fine, spre Kat o privire furioasă.

— Dezolat, dar roșcatele nu sunt prea solicitate pentru moment, îi lansa el pe un ton nerăbdător.

Kat rămase un moment năucită. În ciuda celor mai rele temeri, nu se așteptase totuși la o primire atât de rece.

— Nu sunt manechin, declară ea pe un ton cât mai calm posibil. Mă numesc Katrina Langley și am întâlnire cu domnul Adams pentru un post de secretară.

Abia auzindu-și propria voce, care sărise cu o octavă mai sus, își dădu seama cât era de nervoasă. Își înăbuși un suspin de ușurare când bărbatul lăsă fotografia pe care o studia și-i întinse mâna.

— Eu sunt Mark Adams, îi spuse el surâzând. Vă rog să-mi scuzați proasta dispoziție. Am avut o dimineată neobișnuit de agitată.

Se ridică și o trase de mână spre o încăpere vastă ai cărei pereți erau în întregime acoperiți cu fotografii de manechine.

— Vom fi mult mai liniștiți în studio, îi explică el. O să fac și o cafea. Doriți?

— Mulțumesc, cu plăcere, îi răspunse ea surâzând.

— Nu-mi mulțumiți înainte de a o gusta. N-am descoperit încă cum funcționează aparatul ăsta blestemat. Sper că vă place cu mult zahăr și lapte.

Ca să nu-l supere, Kat dădu ușor din cap.

— Perfect, fiindcă altfel este de ne-băut. Așezați-vă, o invită el, indicându-i un fotoliu tapisat. E gata într-o clipă.

Deci el era bărbatul cu care nimeni nu vroia să lucreze? Kat îl urmărea cum se descurcă cu aparatul de făcut cafea. Nu prea corespundea imaginii pe care și-o făurise despre el. Costumul clasic de culoare închisă era destul de surprinzător pentru un fotograf la modă. Și era mai tânăr decât se aștepta — nu

părea mai mare de treizeci de ani. În sfârșit, era de o mie de ori mai simpatic decât ar fi îndrăznit să spere. Dacă ar fi putut să-i dezvăluie adevăratele motive ale vizitei ei... Dar experiența o învățase să nu se încreadă în aparențe. Derek, de exemplu...

— Atenție, o sfătui Adams întinzându-i un pahar de carton plin ochi cu un lichid maroniu. Frige.

Se așază pe colțul unei mese acoperite de fotografii și îi surâse.

— Deci, această slujbă vă interesează. Ați adus o biografie?

Kat îi întinse cu o mână tremurătoare dosarul pe care îi fusese atât de greu să-l redacteze. Toate referințele ei, fără excepție, erau false. Ce tupeu avusese să pretindă că a fost secretară la biroul de avocatură al lui Derek? Spera din tot sufletul că Mark Adams n-o să aibă proasta inspirație să-i verifice documentele. Pentru moment însă părea foarte impresionat.

— Aveți niște referințe excelente, o complimentă el. Cred că aveți toate calitățile necesare pentru munca pe care vreau să v-o propun...

Se întrerupse un moment, părând că-și caută cuvintele. Kat fu încercată de o ușoară neliniște.

— Dar...? întrebă ea cu jumătate de voce.

— Aveți dreptate, există un „dar“, admise el, surâzând. Înainte de a vă angaja, vreau să fiu cinstit față de dumneavoastră. Ați auzit, fără îndoială, că am avut niște mici probleme în aceste ultime luni. După chipul dumneavoastră înțeleg că sunteți la curent. Vi s-a spus de ce? Nu? Dacă vreți cu adevărat să lucrați aici — ceea ce doresc din toată inima — sunt dator să vă dezvălui adevărul.

Se opri un moment și-și trecu mâna prin părul de culoare închisă îngrijit pieptănat.

— Ni s-au făcut farmece.

Kat nu bănuise la ce explicație poate să se aștepte, dar oricum așa ceva nu-i dăduse prin minte.

— Poftim?

— Știu că asta vă pare ridicol, continuă el cu un gest încurcat, dar nu găsesc un termen mai potrivit. Cineva a făcut farmece în acest studio blestemat.

— Ce fel de farmece? se interesă Kat, neștiind ce-ar putea să răspundă.

— De vreo două luni, ni se întâmplă tot felul de chestii. Lucruri care dispar, se strică sau pur și simplu nu mai funcționează. Din cauza asta mai multe manechine au refuzat să mai pună piciorul în această casă. Secretarele demisionează pe capete. Multe din cele care s-au prezentat, ca dumneavoastră, o iau la goană imediat ce le povestesc două sau trei incidente. Am reușit să vă descurajez deja?

Surâsul lui resemnat dovedea că se aștepta ca și ea să se ridice și să plece. Pentru că era suplă, delicată și frumoasă, Kat dădea impresia că este fragilă. Dar nu era cazul. Știa perfect să se apere.

— Presupun că ați prevenit poliția?

— Bineînțeles. Dar are destule pe cap cu crimele, agresiunile care se comit în acest oraș ca să se mai ocupe și de cazul meu. Mai ales că până acum n-am avut răniți, explică el cu un râs sec.

— Dar atunci nu-mi explic de ce demisionează secretarele? întrebă Kat cu un ton de falsă îngrijorare.

— Pentru că le e frică, răspunse el după un moment de gândire. Vedeți, s-au petrecut și în birou câteva accidente ridicole.

Această remarcă n-o alarmă deloc pe Kat. Accidentele nu se întâmplă decât oamenilor neglijenți și, indiferent ce gândea tipul cu limuzina Corvette, ea nu era așa.

Fără voia ei, gândul i se întoarse spre frumosul uriaș mușchiulos, căruia îi ciocnise mașina cu un sfert de oră mai devreme. Simpla amintire o tulbură nespus.

— Credeți-mă, continuă Mark Adams, care fără îndoială interpretează tăcerea ei drept o ezitare, n-aș fi dat anunțul dacă ar fi existat cel mai mic pericol. Și chiar dacă este enorm de lucru, munca este foarte bine plătită.

Și îi spuse o cifră care o lășă cu gura căscată. Tuși ușor ca să-și ascundă surpriza.

— Vă plătiți cu multă generozitate salariații, recunosc eu ea.

Era atât de mult încât se întrebă dacă Adams nu îi ascundea totuși ceva.

— O să vă dați repede seama că nu e ușor să lucrezi cu manechinele. Sunt

nervoase și trebuie să le liniștești și chiar să le încurajezi. Sunt de-a dreptul exasperante câteodată. Iar când e vorba de muncă, sunt un adevărat călău, adăugă el cu un surâs îngeresc. Dar văd că privești totul cu mult calm. Să înțeleg din asta că acceptați postul?

Kat jubila. Nu-i rămânea decât să spună da și o afacere grozavă îi pica în lăbuță.

— Când trebuie să încep?

Înțelese în curând că răspunsul era „ieri”. Mark Adams făcu împreună cu ea turul studioului și i-o prezintă pe Laurel Tandy, un manechin ca o scobitoare care îl ajuta pe fotograf făcând și corvezile secretariatului. Apoi Kat se puse imediat pe treabă.

Își petrecu ziua cu trierea teancului de hârtii trântit pe biroul ei, cu ochii în șapte ca să nu scape vreun detaliu folositor anchetei ei. Tocmai învățase pe dinafară lista numelor și adreselor secretarelor precedente, când el ieși din laborator și o anunță că e timpul să plece.

— Ar fi trebuit să vă angajez cu șase luni mai devreme, observă el privind cu un aer satisfăcut biroul ordonat.

— Dacă aş fi ştiut salariul pe care mi l-aţi oferit, m-aş fi prezentat cu şase luni mai devreme, i-o întoarce ea punând într-un sertar câteva creioane şi alte fleacuri care mai rămăseseră pe masă. Şi vedeţi, încă nu mi s-a întâmplat nimic. Spuneţi-mi, reluă ea observându-l cu atenţie, chiar credeţi că cineva a făcut farmece aici?

Mark închise uşa unui dulap, cu un aer gânditor.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse în cele din urmă. Dar trebuie să mărturisesc că norocul nu ne-a prea surâs în ultimul timp. Şi nu ştiu de ce. Şi n-am mai luat lucrurile în râs de când ultima secretară era să se electrocuteze cu maşina de scris.

Kat privi îngrozită maşina pe care o folosisese toată după-amiaza.

— Din fericire, lucrurile s-au liniştit puţin de când este Moss aici, reluă el fără să remarce că s-a schimbat la faţă.

— Moss?

— Fratele meu. Ah! Vorbeşti de lup...

Kat se întoarce spre intrare. Simţi că-i vine să leşine când recunosc în cadrul uşii pe uriaşul blond de azi dimineaţă.

III

Moss Adams nu scoase nici un cuvânt; se mulțumi să-și încrucișeze brațele și să se sprijine de tocul ușii, fără s-o scape din ochi. Kat și-ar fi dorit să i se deschidă pământul sub picioare și s-o înghită pentru totdeauna.

— Bună, Moss, îi strigă bucuros Mark. Tocmai vorbeam despre tine. Iat-o pe Katrina Langley, noua mea secretară.

Începea să priceapă ceea ce însemna cuvântul ghinionist. Din șapte sute de mii de locuitori câți număra San Francisco, de ce trebuia ca tocmai patronul ei să fie fratele acestui individ? Și cât de puțin asemănători erau! Mark era subțire și elegant, o idee mai înalt decât ea. Nimic comun cu acest sălbatic fermecător de cel puțin un metru nouăzeci și cinci. Moss îi înțelesese probabil încurcătura și o privea cu un aer amuzat.

— Încântat, îi spuse el cu un aer ironic.

Kat își plecă ochii. Aștepta să se pronunțe sentința. Îi veni să-l sugrume când îl auzi declarând:

— E mult mai frumoasă decât ultima...

— E adevărat, recunosc Mark pe un ton jenat, în timp ce Kat se înroșise ca sfecla. Dar nu din cauza asta am angajat-o.

Moss ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să zici că știe să bată la mașină?

— Nu-i da atenție, Katrina, făcu Mark cu un surâs încurcat, Moss e prost dispus pentru că o toantă i-a stricat mașina, azi dimineată.

Kat înghiți cu greutate acest compliment.

— Credeam că pentru moment nu mai angajăm secretară, observă Moss, studiind-o cu o privire pătrunzătoare.

Mark își strecură degetele sub gulerul cămășii.

— Este adevărat, Moss. Dar Katrina este foarte pricepută. Nu puteam s-o las să plece.

Kat era convinsă că Moss n-ar fi ezitat nici o clipă să-i arate ușa.

— I-ai spus și ce se întâmplă aici?

— I-am povestit esențialul, da. Nu-i așa, Katrina?

Îi sări în ajutor.

— Mark mi-a explicat...

Dar cuvintele i se opriră în gât. Cu o singură privire, Moss îi poruncise să tacă și ea se simți la fel de dezarmată ca un șoricel în ghearele unui tigru. Ca hipnotizată, nu înțelese nici măcar discuția purtată de cei doi frați. Când Moss n-o mai privi în cele din urmă, vocea lui Mark o readuse pe pământ...

— ...tocmai plecam. E o idee foarte bună. Ce părere ai, Katrina? Ty's e la doi pași de aici.

— Ty's, se bâlbâi ea.

Moss își îndreptă umerii și i se păru chiar mai înalt decât își închipuise.

— Este o micuță cafenea foarte simpatcă, explică Mark. Ce-ai zice să bem împreună un pahar, înainte de a pleca acasă? Moss face cinste. Măcar o dată, adăugă el făcându-i afectuos cu ochiul fratelui său.

Kat ezită. Ar fi acceptat cu plăcere dacă n-ar fi fost vorba decât de Mark.

Știa că, împreună cu el, n-avea de ce se teme. Dar nu același lucru putea spune și în privința lui Moss.

De fiecare dată când o privea, se întreba dacă avea de gând s-o gonească sau s-o strângă de gât. În ambele cazuri, avea toate motivele să se teamă de el.

Cei doi bărbați interpretară tăcerea ei drept un consimțământ. Mark plecă să-și ia haina din studio și Moss îi făcu semn lui Kat s-o ia înaintea lui, în timp ce el îi deschise ușa. Îi înțelesese neîncrederea: după ciocnirea mașinilor, considera că e mai sigur să se afle în spatele ei.

— După tine, mititico, șopti el.

Simplul ton al vocii lui o enervă... îi veni să-l plesnească.

*

*

*

Ty's era un local primitiv, tipic pentru acele baruri calde și intime pe care nu le găsești decât la San Francisco. Niciodată, gândi ea, n-ar fi frecventat asemenea locuri în timpul căsătoriei ei cu Derek. Fostul ei soț era prea snob ca să aprecieze atmosfera zgomotoasă

și veselă, decorul simplu și clientela fără fasoane. Fără îndoială că, numai din spirit de contradicție, găsi localul irezistibil.

Ceea ce-i plăcea mai puțin, erau privirile neîncetate pe care i le arunca Moss. Cu neplăcere îl văzu așezându-se lângă ea în micuțul separeu pe care-l aleseseră, după ce-și îndepărtase fratele cu o ușoară lovitură din cot. Nu se simțea deloc în largul ei. Parcă o stâncă de două tone se prăvălise între ea și ieșire.

Mark aruncă o privire neliniștită fratelui său, în timp ce acesta făcea semn chelneritei în minijupă.

— Ce vrei să bei, Katrina?

Gândi că e preferabil să-și păstreze mintea limpede și se decise pentru un Perrier. Cei doi frați comandară bere și Mark își scoase haina și-și slăbi nodul cravatei. Atunci Moss întrebă cu o inocență dezarmantă:

— Când trebuie să-l suni pe Peder-son, Mark?

Kat îi aruncă o privire bănuitoare. Simțea că pune la cale ceva, dar nu-și dădea seama ce.

Mark își holbă ochii.

— Poftim?

— Pederson, repetă Moss. De la agenția de publicitate.

— Doamne, uitasem complet. Cât e ceasul?

— Cinci și un sfert.

Mark se strâmbă.

— O să-l chem mâine, hotărî el.

— Trebuie să ia avionul de dimineață spre Paris.

Kat începea să-i înțeleagă manevra. Moss vroia să se debaraseze de fratele lui ca să rămână singur cu ea. Îl fulgeră din priviri și se întoarse spre Mark.

— De ce nu-i telefonezi de aici? îi sugeră ea.

Își dădu seama de talia adversarului ei când Moss o informă cu un aer detașat:

— Jake, proprietarul, are oroare de telefon. Nu și-a instalat.

Asta explica de ce propusese acest bar.

Mark păru să ezite. Fără îndoială că-și cunoștea prea bine fratele, ghici Kat. Înainte să poată scoate vreun cuvânt, Moss îl asigură cu o voce mieroasă.

— Și nu-ți face griji pentru noua ta secretară. Va fi o ocazie pentru mine s-o

cunosc mai îndeaproape, fiindcă n-am fost la studio de dimineață. O s-o însoțesc până la mașina ei imediat ce vom termina.

S-o cunoască mai îndeaproape? Kat îl privi înspăimântată. Îl întrebă apoi pe Mark din priviri.

— Moss e responsabil cu securitatea studioului, îi explică el cu un aer încurcat. Îi place să fie acolo când se prezintă o candidată pentru post. Te las atunci cu el. Dar nu fi îngrijorată. Am hotărât să te angajez și nu-mi voi schimba părerea.

Aceste cuvinte nu reușiră s-o liniștească. Și ce semnificație o fi avut „responsabil cu securitatea“?

— Vrei să-mi acorzi câteva minute, domnișoară Langley? o întrebă Moss Adams cu un ton prea politicos, pentru a nu ascunde ceva.

— Bineînțeles, făcu ea cu o voce slabă.

— Ei bine, pe mâine, Katrina, făcu Mark ridicându-se.

Ea îi adresă un surâs șters și îl privi plecând, cu moartea în suflet.

— Nu fi așa nervoasă, i-o trânti Moss întinzându-și picioarele sub masă. Chiar dacă suport cu greutate faptul

că mi-ai stricat mașina, cam ce crezi că ți-aș putea face în mijlocul unui bar înțesat de lume?

Kat înghiți cu greutate și simți c-o trec căldurile. Dar hotărî să nu se dea bătută.

— Te felicit pentru mica ta manevră, Moss Adams. Mark n-a bănuț nimic. Manipulezi întotdeauna oamenii cu atâta succes?

— Nu-ți place tehnica mea? se interesează el cu un surâs lipsit de remușcări.

— Mă întreb numai de ce ți-ai dat atâta osteneală să scapi de el.

— Pentru că nu vroiam să audă ce vorbim, simplu.

Era exact răspunsul de care se temea. Despre ce-o fi vrînd să-i vorbească? O mulțime de posibilități îi trecură prin minte, dar nu se opri la nici una. Fără îndoială, avea de-a face cu un om periculos. Ar strînge-o de gât dacă ar afla de ce s-a angajat.

— Știu că n-am avut deloc timp să vorbim, începu ea, încercînd să abată conversația pe alt drum, dar te asigur că-ți voi înapoia cheltuielile...

— Uită de mașină. Nu despre asta doresc să-ți vorbesc. Îți amintesc că

vreau să facem cunoștință mai îndeaproape.

— Cum asta?

O învălui cu privirea lui cenușie.

— Nu mai lua aerul ăsta îngrozit, șopti el, mângâindu-i încetișor mâna. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări. Ce ți-a spus exact Mark despre problemele din studioul nostru?

Kat își plecă ochii spre mâna bărbătească care o emoționa în mod ciudat.

— Mi-a spus că a avut niște dificultăți în a-și păstra secretarele, reuși ea să îngaime în cele din urmă.

— Știi câte a angajat în ultimele patru luni?

— Hm... Nu, nu exact, dar..

— Zece. Trei dintre ele n-au rezistat mai mult de o săptămână. Și știi de ce?

— Mi-a vorbit despre niște incidente, răspunse ea pe un ton detașat. Ai vreo idee... ce anume le-o fi cauzat?

Își reținu respirația așteptând răspunsul.

— Dacă aș ști, scumpa mea, n-am mai purta această conversație.

Nu aprecie deloc această remarcă puțin condescendentă și mai ales pe „scumpa mea“.

— Te rog, lămurește-mă. În ce scop ducem această convorbire?

O privi atât de pătrunzător, încât își pierdu siguranța și-și plecă, roșind, ochii.

— O să-ți explic, mititico, fiindcă nu ești atât de rea pe cât gândeam. Sau te prefaci?

— Ce vrei să spui? se bâlbâi ea, simțindu-se teribil de proastă.

— Mă căznesc numai să te fac să înțelegi că această slujbă e deosebit de periculoasă și că ai face mai bine să-ți cauți alta. Dacă nu cumva vrei să faci pe eroina?

— Doamne, nu, răspunse ea râzând.

— Atunci de ce să accepți o muncă care implică o mulțime de riscuri?

Ce să spună? Părea că se înfundă din ce în ce mai mult în niște nisipuri mișcătoare. Nici nu se punea problema să-i dezvăluie adevăratul motiv pentru care vroia să pună mâna pe postul ăsta. Se decise să mintă doar pe jumătate.

— Pentru că am nevoie de bani. Și această muncă este foarte bine plătită.

Nu-i făcuse această mărturisire pentru a-i stârni compasiunea și bine făcu-

se, căci el nu părea genul care să se înduioșeze.

— E bine plătită pentru simplul motiv că e periculoasă, i-o întoarse el. Nu crezi că ar fi mai bine să fii înțeleaptă și să eviți necazurile, căutând altceva?

Dar Kat era convinsă că Moss Adams era singurul „necaz” serios care o amenința.

— Mark mi-a spus că nu risc mare lucru, ripostă ea.

— Mark e înconștient. De aceea și sunt aici. Crede-mă, orice femeie mi-ar urma sfaturile.

— Eu nu sunt orice femeie, răspunse Kat, temându-se imediat că a spus prea mult.

Moss aprobă încet din cap.

— Puțin spus. Ești mai răutăcioasă, mai pervertită și de o mie de ori mai încăpățânată decât media.

— Sunt dezolată că nu corespund gusturilor tale, șopti ea cu un surâs suav.

— Ai un mod ciudat de a părea dezolată.

Sorbi o înghițitură de bere, fără a o pierde din ochi.

— Am sentimentul că te încăpățânezi cu atât mai mult să păstrezi această slujbă cu cât eu încerc să te descurajez.

— Și de ce te încăpățânezi să mă descurajezi? i-o întoarse ea.

— Pentru că ești imprudentă și exaltată și știu din experiență că acest amestec este extrem de periculos.

— Nu sunt imprudentă! se burzului ea. Numai fiindcă ți-am ciocnit mașina...

Se întrerupse când Moss scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o flutură pe la nas.

— Și asta cum o numești?

— Adresa mea? făcu ea recunoscându-și scrisul.

— Imprudență, o corectă el. Ți-ai dat adresa unui necunoscut.

Kat îl privi scrâșnind din dinți.

— Și dacă o să-ți promit că voi fi mai prudentă pe viitor, n-o să mai încerci să scapi de mine?

— Nici vorbă.

— Dar... de ce?

— Pentru că lucrurile sunt destul de complicate, și n-am de gând să fac pe îngerul păzitor dacă iese tărăboi.

Deci asta îl preocupa atât? Kat nu știa dacă îi vine să râdă sau să-l scuipe în față. Și ea care își imaginase că-i pasă de ea...

— Probabil că o să fii surprins, i-o trânti ea încercând să nu-și plece ochii în fața privirii cenușii care o dezbrăca, dar n-am deloc nevoie de un înger păzitor.

— Chiar de asta mă și temeam. Deci, ești hotărâtă să rămâi?

— Da.

— În acest caz, lasă-mă să-ți amintesc sfaturile pe care le-am dat tuturor celor care te-au precedat: fii cu ochii în patru mereu și raportează-mi tot ce ți se pare suspect.

— Să înțeleg din asta că ai renunțat să mă gonești? se interesă Kat cu un surâs plin de speranțe.

— Categoric nu, i-o întoarse el, dându-i un bobârnac peste nas, ceea ce-i spori tulburarea. Îți acord numai un răgaz, fiindcă l-ai meritat. Dar războiul continuă și am de gând să-l câștig, mititico. Sper că vom sfârși prin a ne înțelege.

Necazul era că-l înțelegea din ce în ce mai puțin. Și, ce era mai rău, nu se

mai înțelegea nici pe sine. Căci se gândea la trista ei aventură cu Derek care o învățase să se teamă de hotărârile pripite — nu apreciasse ea de la prima lor întâlnire că sunt făcuți unul pentru celălalt? Or, Kat constata cu uimire că dorea din tot sufletul să-l regăsească pe Moss Adams pe drumul vieții ei.

IV

Primele raze ale soarelui luminau pereții bucătăriei. Ungându-și cornul cu unt, Kat întorcea pe față și pe dos tot ce-i spusese Moss. Se gândise la asta o bună parte din noapte și nu ajunsese la nici o concluzie.

Nu-i declarase el război? Și în fond, despre ce fel de conflict putea fi vorba? Și ce s-ar întâmpla dacă lupta ar lua o întorsătură pur... fizică?

— Rar am văzut un corn atât de bine uns.

Tresări la vocea ironică a fratelui ei. Ken era puțin mai mare decât ea, iar părul lui avea o nuanță mai închisă de roșcat. Dar cu ochii lui verzi și nasul drept și fin, era replica fidelă a surorii lui.

— Știi, observă el deschizând frigiderul, în general se pune untul sub dulceață și nu invers.

Kat se strâmbă privind-și opera și zvârli cornul la gunoi. Aruncă o privire piezișă fratelui ei care-i devaliza frigiderul.

— Când te hotărăști odată să pleci? Cheltuiesc o avere de câte ori vii la mine.

— Oh, oh, văd că te-ai sculat cu fundul în sus, râse el, turnându-și în pahar suc de portocale. Ceea ce explică fără îndoială faptul că te-ai împoțonat așa.

Kat își studie o clipă costumul, încruntându-se.

— Nu-ți place?

— Nu.

— Abia l-am cumpărat.

— Nu e o scuză, i-o trânti el strâmbând din nas. Ce culoare mai e și asta?

— Pentru un artist ești destul de ignorant. Este un turcoaz. O să fiu foarte asortată cu biroul.

— Dar ce urmărești? Să te pierzi în decor?

— În cazul ăsta da, răspunse ea amintindu-și iar de Moss și acest simplu gând făcu să-i bată inima foarte repede. Nu uita că trebuie să rămân

incognito... Ce faci mutra asta dezgustată?

— Nu pot să mă abțin. Taiorul ăsta te face să semeni cu...

— O secretară? sugeră ea cu o umbră de speranță în glas.

— Tocmai vroiam să zic cu bătrâna mătușă Marie, dar mi-am amintit că ai centura neagră la karate.

Se aplecă la timp pentru a evita un sandviș care se lovi de ușa frigiderului.

— Deci, reluă el, ai reușit să-l duci de nas pe Mark Adams? Să nu-mi spui însă că ai ajuns la ora fixată pentru întâlnire!

— Cine vorbește de punctualitate!

— Un artist trebuie să fie întotdeauna în întârziere, declară el pe un ton doct. Asta face parte din imaginea lui boemă. Și cum îl găsești pe Mark Adams?

— Drăguț și atent. Și mai ales naiv. E convins că cineva i-a făcut farmece. Știi cumva dacă este însurat?

— N-am idee, recunosc. Ken scoțând un castron mare cu salată de fructe și o bucată de brânză din frigider. De ce, te interesează persoana lui?

Kat scutură din cap.

— Nu e genul meu.

Se gândi cu regret că, din contră, Moss era exact pe gustul ei.

— Știi, făcu Ken întinzându-i un sandviș, continui să cred că nu trebuie să te aventurezi în această afacere. Și numai pentru că îți vine un pic greu să-ți formezi o clientelă...

— Un pic greu?

— E adevărat că pentru moment n-ai prea avut noroc. Dar cu timpul sunt sigur că ți se vor propune și anchete mai interesante, spuse el pe un ton convins.

— Știi bine că pentru asta trebuie să-mi fac întâi un nume, se întristă ea. Și credeam că am stabilit să nu mai abordăm acest subiect.

— Mai bine nu-ți pomeneam de Mark Adams. Chiar vrei să mai ajungi o dată la spital?

— Ia nu mai dramatiza lucrurile, oftă ea ridicându-și ochii spre tavan. Ascultă. Această istorie te face să te gândești mai repede la glumele proaste ale unei cunoștințe decât la o mână criminală. Poliția refuză chiar să se intereseze de asta. Crede-mă, n-am motive să mă tem.

„Mă tem numai de Moss Adams“, adăugă în sinea ei.

— În cazul ăsta, cum îți explici că secretarele dinaintea ta au fugit mâncând pământul?

La asta, Kat nu era în stare să răspundă.

*

*

*

— Nu știu ce să vă spun, se scuza Kim Lambertson, antepenultima secretară a lui Mark Adams, ducându-și la gură ceașca de cafea. Înțeleg perfect că doriți să știți la ce vă puteți aștepta. Necazul e că nu vă prea pot fi de folos. N-am rămas prea mult în acel studio, adăugă ea mușcând cu poftă dintr-un fursec.

Kat îi adresă un surâs răbdător. Plecând de acasă, se hotărâse brusc s-o viziteze pe această secretară blondă și corpolentă, înainte de a se duce la lucru.

— Pot să știu de ce ați plecat? o întreabă ea.

— Mi-au stricat în mod intenționat scaunul, mărturisi ea roșind... Am rămas convinsă de asta, chiar dacă Mark

a încercat să mă convingă că nu era vorba decât de un banal accident. Vedeti, asta s-a produs la două zile după incendiu.

— Un incendiu?

— Așa se petrec întotdeauna lucrurile. Cineva pune focul în studio, oh, nimic serios, mai repede un simplu avertisment. Apoi, câteva zile mai târziu, se produce un accident — de exemplu cu scaunul. Kelly, cea pe care am înlocuit-o eu, era gata să fie omorâtă de o bucată de tavan care a căzut direct pe biroul ei. N-a rămas în slujbă decât două zile.

— Și cu incendiul cum a fost? se interesă Kat.

— Oh, Doamne, suspină blonda ștergându-și degetele lipicioase. Totul a pornit de la coșul de hârtii, căruia cineva i-a dat foc. I-a trebuit un sfert de oră lui Mark ca să-i vină de hac. Dar asta a fost un fleac față de cel izbucnit la toaletă, de care a avut parte Kelly. Știți, în locul dumneavoastră, n-aș mai rămâne o clipă acolo. Așa cum îi spuneam fratelui lui Mark, acel tip odios...

Kat tresări.

— Fratele lui Mark?

— Da, o adevărată brută, bombăni ea strâmbându-se. M-a tot interogată ore în șir, parcă eram vinovată de o crimă îngrozitoare. Credeți-mă, ați face bine să vă căutați altă slujbă. Și fiți foarte vigilentă, mai ales dacă izbucnește un alt incendiu.

*

*

*

Când ajunse la studio, doar cu zece minute întârziere, Kat descoperi surprinsă un buchet de trandafiri pe biroul ei. Laurel Tandy o primi într-un pantalon mulat, cu un imprimeu imitând blana unui leopard.

— Îți mulțumesc, Doamne că a revenit fata asta! exclamă ea în timp ce Kat își atârna haina pe umeras. Mi-era teamă că Mark mă va pune iar la treabă.

— Dacă mai întârziem cinci minute, suspină Kat, precis se întâmpla asta.

— Glumești, i-o întoarce Laurel râzând. Mark n-ar concedia niciodată pe cineva. E mult prea drăguț. Și liniștește-te, punctualitatea nu e partea lui tare. Nici n-a venit încă. Ah, am uitat...

Kat era pe cale să se întrebe cum de făcuse în acest caz Laurel ca să intre în casă, când aceasta scoase din poșeta ei un plic.

— Ține, spuse ea întinzându-i-l. Frațele lui Mark mi-a cerut să-ți dau asta când mi-a deschis ușa azi dimineață. După câte îl cunosc eu, trebuie să fie un chestionar.

Kat tresări citind cele trei cuvinte ale mesajului: „Cinezi cu mine“? și băgă la iuteală biletul în poșeta ei.

— Nu știu cu ce-a greșit Mark de are un asemenea frate, se căină Laurel clătinând din cap. Problema asta mă depășește încă. Cum v-ați petrecut ieri ziua?

— Bine, după ce-am suportat predica lui Frank Morgan...

— Unii directori de agenții sunt execrabili, observă Laurel făcând o mutră acră. Dar Morgan bate toate recordurile. Era prost dispus pentru vreun motiv anume? se interesă ea, îndepărtând o scamă de pe pantaloni.

Kat scoase cu grijă husa de pe mașina de scris și o privi bănuitoare.

— Era foarte contrariat că inelul pe care trebuia să-l poarte Emma Li pen-

tru reclama magazinului de bijuterii Anson a dispărut după niște probe făcute în studio săptămâna trecută. A subliniat chiar că nu este pentru prima oară când acest fel de întâmplări se petrec, cu manechine de la agenția sa. Se întâmplă atât de frecvent?

— Ce, că Morgan se enervează? Sau că un manechin pierde ceva?

— Ambele, răspunse Kat verificându-și scaunul înainte să se așeze.

Laurel ridică din umeri.

— De vreo patru, cinci ori în ultimul timp. Dar trebuie să recunosc că unele dintre colegele mele n-au mare lucru în cap. O să înțelegi ce vreau să spun când o s-o întâlnești pe Candy-Anna adăugă ea suspinând.

— Ce se întâmplă când un manechin pierde un obiect indispensabil pentru o ședință în studio? se interesă Kat cu un aer dezinvolt.

— Depinde. Adeseori, îl regăsește după câteva minute. Dar dacă accesoriul respectiv a dispărut de tot, Mark încearcă să găsească ceva asemănător în loc. În cel mai rău caz, anulează ședința și o stabilește pentru altă dată. Of, exclamă ea aruncând o privire spre

pendulă. Trebuie să pozez undeva și sunt în întârziere. Un comisionar a adus ăștia pentru tine, făcu ea arătându-i trandafirii. La revedere!

Nu exista vreo carte de vizită. Kat îi pipăi cu vârful degetelor ca să vadă dacă nu cumva ascund ceva, apoi îi fu rușine: începuse să se teamă parcă și de propria ei umbră. Cine i-o. fi trimis flori?

Mark sosi imediat, fercheș în costumul lui gri cu dungulițe. De brațul lui era agățată o superbă brună.

— Ah, Katrina, îi spuse el bucuros, sunt fericit că nū te-ai răzgândit. Ți-o prezint pe Candy-Anne Carpenter, adăugă el, gratificând modelul cu un surâs indulgent. E nouă în meserie, dar promite. Candy, salut-o pe Katrina.

— Bună, susură bruneta fără să scape din ochi buchetul de trandafiri.

— Și încetează să te holbezi la florile alea, îi spuse el înainte să se întoarcă din nou spre Kat. Știu că nu sunt prea original, dar nu-ți cunosc gusturile.

— Nu cred că există vreo femeie pe lume căreia să nu-i placă trandafirii, răspunse Kat puțin dezamăgită că ges-

tul nu venise din partea lui Moss. Sunt superbi. Îți mulțumesc din suflet.

— Mie îmi plac orhideele la nebunie, decretă Candy-Anna aruncându-i lui Mark o privire de catifea pentru a se asigura că i-a înțeles aluzia. Ador parfumul lor. Ce părere ai? o întreabă ea pe Kat.

— Scumpa mea, orhideele n-au parfum, observă Mark pe un ton răbdător.

— Oh! Adevărat?

O împinse încetîșor în studio, privind exasperat spre tavan, și reveni în birou.

— Ești sigură că-ți plac trandafirii? o interogă el.

— Categorie, făcu Kat, puțin mirată. Dar cu ce ocazie...

— Cum s-a desfășurat întrevvederea ta cu Moss?

Cum ea răspunse cu o strâmbătură, el se grăbi să-i explice:

— În chip de scuze ți-am oferit florile. Sper că nu te-a speriat. N-a fost prea bucuros că am angajat o nouă secretară. Dorea să mai așteptăm puțin.

Kat socoti că acel „n-a fost prea bucuros” era prea puțin pentru a descrie reacția lui Moss. Gândurile proba-

bil că i se citiră pe față, pentru că Mark se încruntă.

— Deci s-a purtat urât?

Se pregătea să-l contrazică, apoi se răzgândi. La ce bun să-l mintă? N-avea nici un motiv să-i ia apărarea lui Moss. În plus, dacă fratele lui îl punea la punct, ar fi avut mai multă libertate pentru ancheta ei.

— Mi-a dat limpede de înțeles că nu-mi apreciază deloc prezența aici. M-a sfătuit chiar să-mi găsesc un alt serviciu.

— Adevărat? Oh, Katrina, sunt dezolat. Ar fi trebuit să te previn că Moss nu-și alege cuvintele. Dar nu-i da atenție. Se comportă el puțin brutal, dar are multe calități.

— Înțeleg, făcu ea pe un ton puțin sec.

— Moss e un singuratic, continuă Mark. Și nu e deloc diplomat.

Era foarte delicat spus.

— Spuneai că e responsabil cu securitatea, observă ea încercând să abată conversația spre subiectul care o interesa. Dar e ceva temporar, nu-i așa?

Își spunea că, ajutată de puțină șansă, îl va face să revină repede la meseria lui, indiferent care o fi fost aceea.

— Moss nu e un angajat permanent, răspunse Mark. E liber profesionist și l-am rugat să mă ajute atât timp cât va fi necesar.

Kat își ascunse nemulțumirea.

— Am o încredere teribilă în el, continuă Mark. Moss e un detectiv particular extrem de competent.

Kat crezu la început că a înțeles prost. Un detectiv particular? Îi veni să urlă de necaz. Cum Mark o privea cu un aer mirat, se grăbi să găsească ceva de zis.

— Probabil că e o meserie foarte periculoasă. Soția lui e fără îndoială foarte înțelegătoare.

— Soția lui? Oh, dar Moss nu e căsătorit. Nu e... să zicem că femeile nu-l interesează deloc.

Kat își holbă ochii. Vorbeau de același bărbat? Moss Adams pe care-l știa ea, părea, dimpotrivă, foarte pasionat după genul feminin.

De data asta, Mark nu mai păru amator să continue conversația. Iar ea nu mai insistă. În fond, puțin îi păsa ce gândește Moss despre femei în general și despre ea în special, odată ce-o lăsa în pace.

Numai s-o lase...

V

Kat obținu fără dificultate o cheie a studioului și reuși să-l evite pe Moss toată dimineața. Era deci destul de bine dispusă când, după prânz, urcă pe scara de lemn pentru a examina închizătorile rândului superior de geamuri; nu era oare o posibilă cale de acces a vizitatorilor nedorți? Ridicată în vârfurile picioarelor, împingea cu disperare fereastra de sus când ușa se deschise brusc. Se gândi că era Mark care se întorcea de la masa de prânz mai devreme decât prevăzuse și se roti cu precauție gata să-i furnizeze câteva pretexte pentru a-i explica poziția ei ciudată... Dar cuvintele îi rămaseră în gât.

— Bună, mititico. Mai ești încă aici, după câte văd.

Kat își observă în tăcere rivalul, îmbrăcat în niște blugi decolorați și un pulover vișiniu, și se întrebă cum reușea

să fie atât de seducător fără a face nici un efort.

— Mark e plecat, răspunse ea pe un ton pe cât putu de degajat.

Dar își dădu seama, și roși, că vocea îi trăda emoția și avea chiar o intonație vinovată, ceea ce o făcu să rămână consternată.

— Asta n-are nici o importanță, continuă Moss surâzând. Pe tine vroiam să te văd.

De asta se și temea. Era atât de tulburată, încât nici măcar nu se gândi să coboare de pe scară.

— Și cam ce-ai făcut astăzi?

Își ridicase mânecile puloverului până la coate și-și încrucișase pe piept brațele mușchiuloase și bronzate. În ciuda acestei poziții dezinvolve, Kat avu sentimentul că se stăpânește cu greu să n-o ia la palme. Și ajunse la concluzia că bucățile de fir pe care le aruncase la coș nu scăpaseră privirii lui de vultur.

— Dacă te interesează, află că am schimbat priza aparatului de cafea. Firul era aproape distrus.

Se abținu să adauge că asta risca să provoace un incendiu.

— Credeam că ți-am cerut să-mi semnalezi orice lucru suspect, șopti Moss luând cuțitul de tăiat hârtie de pe biroul ei și încercându-i tăișul cu degetul.

Kat simți un fior înghețat trecându-i pe șira spinării.

— Pe cuvântul meu, mormăi ea cu un surâs inocent, nu văd de ce un cordon electric uzat te-ar putea alarma.

— Dacă ai fi aici de mai mult timp, observă el încrucișându-și picioarele lungi pe birou, ai vedea altfel lucrurile.

Kat îl privi cu disperare cum se instalează ca la el acasă. Sperase în mod vag că va pleca la fel de repede după cum venise și începea să bănuiască motivul vizitei lui.

— Dacă ai venit ca să mă convingi să-mi dau demisia, îți pierzi timpul.

Îi adresează un surâs care era s-o facă să se prăbușească de pe scară.

— Nu știu cine ți-a băgat în cap ideea asta. Și, adăugă el detașat, mi se pare că Mark ți-a dat o cheie a studioului. Mi-ar place să mi-o dai mie.

Kat nu-și dădu osteneală să-l întrebe cum de era la curent: extrase cheia din buzunar și i-o aruncă cu o privire ucigașă. Moss îi mulțumi, apoi scoase

din vază un boboc de trandafir și îl examinează îndelung.

— Din întâmplare i-ai raportat lui Mark discuția noastră de ieri?

Kat ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles, răspunse ea. De ce n-aș fi făcut-o?

El întorcea trandafirul pe toate părțile.

— Și el ce ți-a spus?

Din susul scării, Kat îl gratifică cu un surâs condescendent.

— Mi-a explicat că ești puțin repezit, dar că ai totuși unele calități. O brută cu inima de aur, într-un fel.

— Adevărat? Și tu l-ai crezut?

— Cu riscul să te contrariez, îți mărturisesc că subiectul nu m-a interesat într-atât, încât să mă determine să mai reflectez la el.

Cum Moss nu răspundea nimic, ea consideră preferabil să continue examinarea geamului.

— Cu riscul de a părea stupid, pot să te întreb ce faci acolo?

— După părerea ta?

— După părerea mea, cauți necazurile cu lumânarea. Scara asta n-are deloc stabilitate.

— Fii liniștit, i-o întoarce ea tăios. Nu risc nimic. Această încăpere trebuie aerisită mai bine și încerc să deschid gemulețul de sus.

— Coboară. Mă ocup eu.

Privi mâna întinsă spre ea cu o mutră disprețuitoare. Dar delicioasa amintire din parcare, a degetelor lui pe ceafa ei, îi reveni în minte. Înghiți în sec.

— Nu sunt nepricepută, bombăni ea.

— Nepricepută, categoric nu, dar încăpățânată, fără nici o îndoială.

— Poți să spui ce dorești...

Se ridică pe vârfuri și împinse fereastra din toate puterile. Scara se clătină și Moss se repezi în ajutorul ei.

— Cobori odată sau nu?

— Nu, i-o întoarce ea calmă. Trebuie să-mi apăr onoarea.

— Te-ai gândit vreo clipă ce-aș simți dacă ți-ai rupe gâtul?

Kat rămase trăsniță. Deci ținea la ea?

— Sunt sigură că te-ai simți ușurat.

— Nu mă cunoști. Atât timp cât răspund pentru tine, te-ai putea arăta mai cooperantă.

Kat primi aceste cuvinte ca pe o palmă.

— Drept cine mă iei? explodează ea. Drept unul din bunurile studioului? Sunt destul de mare ca să mă descurc singură.

— Ești întotdeauna atât de susceptibilă?

— Ești întotdeauna atât de bădăran?

— Ai face mai bine să cobori, o sfătui el cu un surâs șmecheresc, înainte să devin așa cu adevărat.

— Dacă îndrăznești să mă atingi, îți rup mâna.

— O să cazi.

— M-am săturat! Nu, n-o să... cad.

Scara scosese un scârțâit îngrijorător. Kat încercă în van să se agațe de ceva. Văzu doar două brațe puternice ridicându-se spre ea și se trezi strâns lipită de un corp suplu, cu fața la câțiva centimetri de doi ochi cenușii care o priveau fix. Un parfum teribil de bărbătesc o învălui. Și dacă inima îi bătea să se rupă, asta nu se datora căzăturii ci unei dorințe de o putere neobișnuită care-i cuprinsese tot trupul. Inspiră profund, ceea ce o făcu să-și simtă sânii lipiți de torsul puternic. Ce aștepta el ca să-i dea drumul? Sau ca să spună ceva?

Impercèptibil, o strânse și mai tare și îi simți răsuflarea caldă pe obraz. Când își apropie gura de urechea ei, îi veni amețală.

— Ești regina acrobatelor, drăguța mea.

Kat își reveni brusc. Și ea care credea că o va săruta! Își mușcă buzele și caută cu disperare un răspuns mușcător dar zgomotul unor pași răsună în spatele ei.

— Bună ziua la toată lumea, lansă Candy-Anna cu vocea ei ușor peltică. Nu l-ați văzut pe Mark? Trebuie să fac niște poze pe cuverturile Fatima.

Își schimbă poșeta de pe un umăr pe celălalt și abia atunci păru să remarce poziția lor compromițătoare.

— Și voi ce faceți aici?

Moss răspunse evaziv. Kat fu incapabilă să deschidă gura.

*

*

*

— Bine, bine, acum să se vadă mai mult piciorul. Așa! Peeerfect! Clic. Ia un aer mai vesel. Nu, Candy, n-am zis de nebună. Superb! Clic. Acum, lungește-te pe pat.

Trebuia neapărat să și-l gónească pe Moss din minte. Kat stătea instalată la biroul ei și trăgea tare.

Puricase fișierul foștilor angajați ai lui Mark, precum și al tuturor clienților, vechi și noi. Spera să găsească vreun indiciu, vreun motiv pentru care unul dintre ei ar putea să-l dușmănească pe Mark. În van. Contactase chiar, sub diverse pretexte, mai multe agenții de manechine cu care lucrase studioul. Dar nici de aici nu aflase nimic.

Nu reușea să înțeleagă unde era hiba investigațiilor ei. Suspînă în-ciudată, începând să înțeleagă dificultățile de care se lovea Moss. Din nou Moss.

Încercă încă o dată să-l dea uitării pe uriașul blond și surâse ascultându-l pe Mark care îi explica răbdător lui Candy-Anna cum să se așeze într-o poziție mai languroasă pe pat.

— Bine. Acum ia șarpele de cauciuc și prefă-te că-l îmbrățișezi.

Auzi niște proteste vagi, cărora Mark le răspunse cu un calm admirabil.

— Ți-am zis să te prefaci. Nu ți-am cerut s-o faci cu adevărat. Hai! Fii drăguță. Ia șarpele și...

Kat fu gata să cadă de pe scaun auzind țipătul isteric. Își aruncă stiloul pe masă și se repezi în studio. O descoperi pe Candy-Anna tremurând în brațele lui Mark, în timp ce micuțul șarpe traversa liniștit încăperea.

— Hai, Candy, făcu Mark cu o voce protectoare. N-ai de ce să te temi. E o biată năpârcă inofensivă.

— Am oroare de șerpi! gemu ea, agățându-se de cămașa de mătase a fotografului. Sunt respingători, oribili...

În timp ce ea își continua litania, Kat înșfăcă un coșuleț de răchită, aruncă pe jos florile artificiale din el și reuși să bage înăuntru șarpele. Mark îi aruncă o privire recunoscătoare și o trase pe Candy-Anna spre ieșire.

— O conduc acasă, îi comunică lui Kat luându-și în grabă haina.

Kat goli coșulețul în stradă, întrebându-se cine oare putuse înlocui șarpele de cauciuc cu nenorocita asta de năpârcă. Când urcă în studio, simți un miros ciudat de ars. Fără îndoială venea de la trabucul de foi fumat de Frank Morgan, directorul de la Morgan Modeling Agency, care trecuse puțin mai

devreme să se plângă de dispariția inelului purtat de Emma Li.

Kat strâmbă din nas. Mirosul care se răspândise în studio era și mai neplăcut decât al trabucului lui Morgan... Dădu o raită prin toate încăperile și împinse ușa laboratorului unde Mark își dezvoltă fotografiile. Un fum dens se degaja dintr-un coș de gunoi. Închise repede ușa și plecă după extingtorul pe care îl văzuse în biroul ei.

Stinse focul în câteva clipe. Nu era ceva serios, dar înțelese, privind în coș, de ce era fumul atât de gros: arseseră mai multe pelicule.

Era furioasă foc. Nu numai că nu reușise să-l surprindă pe autor, dar incendiul izbucnise chiar sub nasul ei. Deschise suspinând cele trei ferestre ale studioului și încercă să dea afară fumul cu o revistă.

Când Mark reveni, mai plutea încă un ușor miros de ars. Kat se hotărâse să nu menționeze incidentul. De ce să-l alarmeze inutil? Risca să ia în serios temerile fratelui său și s-o concedieze.

— De la țigara lui Frank Morgan, îi explică ea când îl văzu adormecând prin încăpere cu un aer intrigat. Sunt fericită

că n-ai viciul ăsta! Fii sigur că altfel mi-aș fi dat demisia, consideră ea potrivit să adauge, cu un râs foarte feminin.

Îi era puțin rușine pentru minciuna ei, dar în fond, scopul scuză mijloacele.

Mark păru să se mulțumească cu această explicație, dar Kat era convinsă că Moss, cu privirea lui de vultur, va trage concluziile care se impuneau.

Decise deci să-l evite. Sub pretextul că are câteva curse urgente de făcut pentru studio, plecă cu zece minute mai devreme de ora când venea el. Reveni cât mai târziu cu puțință, puse discret cumpărăturile pe birou și hotărî că nu e cazul să-l deranjeze pe Mark care lucra.

*

*

*

Telefonul o sculă din somn. Deschise un ochi, privi deșteptătorul de pe noptieră și căută pe pipăite receptorul.

— Alo? mormăi ea.

— Doar n-o să-ți petreci restul zilelor evitându-mă, mititico!

Vocea gravă și puțin răgușită o trezi complet. Reuși să se ridice și aruncă

din nou o privire spre ceas. Nu, nu se înșelase. Era ora două dimineața.

— Știi cât e ceasul? protestă ea trăgând cu nervozitate cearșaful înflorat.

— Nu.

Și, judecând după tonul vocii lui, puțin îi păsa.

— E ora două dimineața.

— Erai în pat?

— Sunt în pat.

— Singurică?

Kat strânse cu atâta putere receptorul, încât o durură degetele.

— Ai ceva important să-mi spui, înainte să-ți trântesc telefonul în nas?

Ar fi putut jura că auzise un râs ușor la celălalt capăt al firului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat azi și te las să dormi.

Kat se gândi dintr-odată cât era de tulburător să ascuți din pat această voce gravă și vibrantă, în toiul nopții, cu trupul gol acoperit doar de un cearșaf subțire. Începu să-și imagineze cum arăta Moss în propriul lui pat, cu receptorul sprijinit de umărul gol și bronzat, cu superbul lui corp, de asemenea gol, abia ascuns de cearșaf... Viziunea era atât de precisă, de deru-

tantă încât își simți dintr-o dată gâtul uscat. Ce se întâmpla oare cu ea? Înghiți în sec și încercă să se concentreze asupra convorbirii.

— Nu-mi dau seama despre ce vorbești, declară ea cu un ton nonșalant.

— Vrei să trec pe la tine ca să-ți explic mai amănunțit?

Ezită o clipă. Era într-adevăr o idee tentantă. Și-l imagina acum pe Moss lângă ea, amândoi luminați de blânde-le raze ale lunii... Se grăbi să-și revină din această reverie romantică. Ce se întâmplase oare cu ea? se întreabă pentru a doua oară.

— Plouă, spuse ea cu o voce care i se păru puțin schimbată. Ai putea răci.

— Văd că te preocupă sănătatea mea la fel cum mă preocupă și pe mine persoana ta, îi șopti el. Și acum, ce-ar fi dacă mi-ai povesti ce s-a întâmplat?

Privind țintă tavanul, se execută. Nu uită totuși să sublinieze că el făcea întotdeauna din Țânțar armăsar. În tăcerea care urmă povestirii ei, avu o nouă viziune a corpului athletic întins alături de ea în patul confortabil. Ceva îi șoptea că el nu purta niciodată pijama. Ar fi jurat asta.

— Sper că asta ți-a servit drept lecție, spuse el în cele din urmă. Și o să-ți cauți o altă slujbă.

Această remarcă o aduse brusc la realitate. Cum putea fi atât de proastă să se gândească la pijamaua lui, când el nu urmărea decât să-i distrugă cariera?

— Nu conta pe asta, i-o tăie Kat, la fel de furioasă pe ea ca și pe el. Sunt sigură că toate aceste incidente au o explicație perfect logică. Și Mark o s-o descopere fără îndoială înaintea ta. Căci, fără să vreau să te contraries, nu te găsesc prea eficace.

— Fratele meu va fi flatat de impresia grozavă pe care o ai despre el, răspunse el râzând. Și, pentru că tot veni vorba, cum i-ai explicat acest început de incendiu?

Kat își mușcă buzele.

— N-ați discutat încă? se hazardă ea.

— N-am avut timp. Ei? Ce i-ai povestit, mititico?

Iată deci că totul reîncepea. Această imperceptibilă mângâiere din vocea lui când o numea astfel... Tuși ușor și se hotărî.

-- Nu i-am spus încă nimic, mărturiși ea. Credeam că e mai bine să nu-l îngrijorez.

— Eu cred, din contră, că ar fi preferabil să ia aceste incidente mai în serios, observă Moss.

— O să-i povești?

— N-am de ales, scumpo!

— Te rog! se lamentă ea. Știi bine că nu sunt cu nimic amestecată în asta.

— Victimele nu sunt întotdeauna vinovate, declară el cu o logică implacabilă. Pleacă cât mai e timp, Kat. Nu forța mâna destinului.

Închise încetisor aparatul. Ar fi trebuit să fie copleșită de turnura pe care o luaseră evenimentele. Dar curios, nu reținuse decât un singur lucru din discuția ei cu Moss: o alintase cu diminutivul numelui ei. Și niciodată, nimeni nu pronunțase această simplă silabă cu atâta tandrețe și senzualitate.

VI

Kat încercă o oră să adoarmă din nou, dar în van... Moss putea fi mândru de el. Aruncă cearșaful de pe ea cu un gest nervos și fugi în baie. Mai bine să folosească în mod constructiv cele câteva ore de insomnie. Și avea o idee în acest sens.

Își dusesese mașina la un garaj pentru a-i reda forma ei normală. Avu deci tot timpul să-și pună la punct planul de acțiune în vreme ce traversa orașul pedalând. Își așează bicicleta în patio, la adăpost de privirile indiscrete, și se strecură până la ușa imobilului. Știa că nu mai dispune de mult răgaz, dacă Mark o va concedia după ce Moss îl va informa despre noul incendiu. Și orice s-ar întâmpla, era ferm convinsă să-și continue ancheta.

Își aprinse lanterna și inspectă suspinând broasca ușii de la intrare. Era inviolabilă. Kat îl înjură în gând pe

Moss că i-a luat înapoi cheia. Înconjură clădirea și încercă ferestrele. Toate erau închise.

Spalierul pe care se sprijinea trandafirul nu părea deloc solid, dar Kat era gata de orice ca să-și atingă scopul. Chiar cu riscul să-și rupă mâinile sau picioarele.

Puse un picior pe prima șipcă de lemn a spalierului, care se rupse scârțâind groaznic. Bombănind încetișor, se ridică în vârful picioarelor încercând bara de deasupra. Aceasta rezistă și Kat puse piciorul cu mii de precauții pe cea de a treia șipcă. Lemnul scârțâi dar nu cedă. Reuși să ajungă până la acoperiș, felicitându-se că nu e grasă. Burlanul părea solid și se folosi de el ca să se salte pe acoperiș. Dar dizlocă o țiglă care se sparse de sol, cu un zgomot care i se păru de-a dreptul asurzitor. Kat se lipi de acoperiș reținându-și respirația. Lăsă să se scurgă două minute, apoi ridică din nou capul.

Consideră că e inutil să încerce geamul de la biroul ei: tentativa din ajun se soldase cu un eșec total. Atunci se îndreptă în patru labe spre fereastra studioului. După trei încercări, reuși s-o

deschidă. Se balansă în mâini și-și dădu drumul înăuntru, atingând din zbor o umbrelă uriașă roz cu portocaliu. Nu înțelegea deloc cum Mark, atât de îngrijit în aparență, putea să lucreze într-o asemenea dezordine. Clătină dezaprobator din cap și-și aprinse lanterna. În cursul după-amiezii li se aduseseră două lăzi cu nisip, pentru o serie de fotografii în costume de baie. Le înconjură și avu impresia că un fir de nisip sare în sus, apoi un altul. Fixă fascicolul de lumină asupra nisipului: Era plin de pureci.

Se duse în bucătărie să caute un spray de gândaci cu care stropi din belșug lăzile cu nisip. Sabotorul avea incontestabil simțul umorului.

*

*

*

Kat traversă peluza umedă a parcului Golden Gate, umplându-și plămânii cu aerul mării. Nu mai avea nici o îndoială. Scara fusese ținta sabotajului. La fel ca și aparatul de făcut cafea, probabil. A doua zi după focul din coșul de gunoi, scaunul pivotant de la biroul ei se prăbușise când se instalase pe el. Și

se prinsese la timp că una din plăcile care formau tavanul fusese slăbită, chiar deasupra capului ei. În mod evident, nu numai Moss îi dorea plecarea. Dar nu era un motiv să se sperie.

Căci singurul pericol care o neliniștea cu adevărat, era Moss însuși.

Simptomele de care suferea erau destul de clare: își amintea de tulburarea ei când Moss o strânsese în brațe, după căderea de pe scară. Nici nu uitase de noaptea de insomnie pe care o avusese când îl auzise șoptindu-i numele la telefon. Și ciudatul fior care-o parcurea de fiecare dată când își încrucișau privirile. Pe scurt, era îndrăgostită.

Scutură din cap a ciudă. Cum de se putuse îndrăgosti de un bărbat care era rivalul ei — nu se ocupau de aceeași anchetă? — și care își imagina că femeile nu sunt decât niște biete creaturi lipsite de apărare? Știa din experiență că nici unui bărbat nu-i plac femeile independente. Ce va zice el când va descoperi nu numai că e mai emancipată decât o credea, dar că era la fel de capabilă ca și el — dacă nu și mai mult — să se apere? Va proceda la fel ca Derek:

o va lua la goană mâncând pământul, datorită vanității lezate.

Deci nu avea de ales: dacă nu voia să fie din nou respinsă, nu mai trebuia să se gândească la el. Sau să-l împiedice să descopere cine era ea cu adevărat.

Pescărușii se învârteau deasupra capului ei. Își scoase jacheta de lână albă și o aruncă neglijent pe umăr, continuându-și plimbarea. Se afla în mijlocul peluzei când simți c-o mănâncă ceafa.

Se opri brusc. Era al șaselea simț pe care și-l dezvoltase de câțiva ani. O senzație pe care o încerca de câte ori se simțea urmărită.

Se eclipsează în umbra unui uriaș eucalipt. Părul lui blond era zburlit de vânt. Ținea în mână un coș de răchită, un accesoriu insolit pentru acest uriaș. Știindu-se descoperit, îi adresează un surâs îmbietor, la care ea nu răspunse. Își relua drumul cu un mers rapid. Cu coada ochiului, văzu că o urmărește. Își iuți pasul. Neavând chef să-l înfrunte, o luă la fugă pe una din alei. Pentru a da nas în nas cu el.

— Lasă-mă! protestă ea când el îi cuprinse umerii.

— Dacă-mi promiți că nu mai fugi.

Constată furioasă că el respiră liniștit, în timp ce ea gâfâia.

— Ar trebui să faci mai multe exerciții fizice, o sfătuie el. E foarte rău pentru inimă să...

— Ascultă, i-o tăie ea, degajându-se, nu știu de ce m-ai urmărit, dar să știi că eu am venit aici ca să mă destind și n-o să te las să-mi strici duminica. Deci nu insista. N-am chef de discuții în contradictoriu.

— Perfect, făcu el cu un surâs strălucitor. Nici eu. Facem pace?

Privi mâna lui întinsă cu un aer disprețuitor, și își puse mâinile în șolduri.

— Pe cuvântul meu, ești furioasă?

— Nu face pe nevinovatul. Știi bine de ce.

— Nu. Te rog lămurește-mă.

— I-ai vorbit lui Mark despre începutul de incendiu din laborator, șuieră Kat printre dinți.

— Evident, îi răspunse el cu un aer surprins. Ți-am zis că o să-l pun la curent. N-ai fi făcut la fel în locul meu?

— Da, dar ăsta nu e un motiv.

— Mark nu te-a concediat, observă el.

— Nici ăsta nu e un motiv.

El clătină încet din cap suspinând.

— Asta-mi place la tine, mititico. Simțul tău logic. Hai să mâncăm împreună. E prea frumos afară ca să mânânci singură.

Cum Kat se pregătea să protesteze, îi acoperi gura cu mâna.

— Trebuie să te hrănești bine, scumpa mea.

Ce putea să-i răspundă? Se lăsă antrenată spre peluză, ușor tulburată de brațul puternic care îi înconjura din nou umerii.

— Cred că ne vom simți foarte bine aici, făcu el aruncând o privire de jur împrejur. Ce părere ai?

— Chiar ții să afli? se zbârli ea.

— Ai dreptate, poate că nu. Nu te mișca.

O lăsă, așeză jos coșul și scoase din el o cuvertură verde închis pe care o așternu pe iarbă. Se așeză turcește și o trase de mână lângă el. Apoi redeschise coșul și îi studie conținutul.

— Să vedem... Cu ce să începem? Ah, cu vinul, bineînțeles.

Când îl văzu scoțând o sticlă de Pinot Chardonnay, se întreabă de ce nu reușea

să-l deteste mai mult de cinci minute la rând.

— Răpești deseori femeile din grădiniile publice pentru a le forța să mănânce cu tine? se interesă ea.

— Din când în când.

Surâse văzându-i aerul consternat și destupă sticla. Apoi îi puse două pahare la picioare.

— Vrei să le ții în timp ce torn?

Își sprijini de picior paharul plin și cotrobăi din nou în coș. Scoase o enormă bucată de cașcaval, din care tăie o bucată groasă pe care o așază pe o felie de pâine și i-o întinse ceremonios.

Kat devoră vreo șase bucăți, gândind că aici se opreau, fără îndoială, talentele culinare ale lui Moss. Dar descoperi repede că nu fusese vorba decât de antreu. Moss scotoci din nou prin coș și scoase o bucată superbă de mușchi împănat.

Kat îi făcu din plin onorurile și-și duse din nou paharul la gură.

— Cred că niciodată n-am mâncat ceva mai bun.

— Mă flatezi.

Îl privi cu un aer mirat.

— Doar nu vrei să mă faci să cred că tu ai făcut vinul?

— Nu. Doar mușchiul.

— Bravo!

— Și fiindcă am ajuns la complimente, țin să-ți spun că-mi place foarte mult toaleta ta. E foarte sexy.

Kat plecă ochii, roșind ușor.

— Ce ciudat. Ești acum atât de diferită de imaginea pe care o ai în studio. Parcă te-ai deghiza pentru a veni la Mark. Ca și cum ai lucra incognito.

— Incognito? repetă ea cu o voce pierită.

Își plimbă degetele pe gâtul ei și își dori din suflet ca Moss să nu-i observe tremurul.

— Rochiile pe care le porți la lucru. Felul cum îți prinzi părul. Nu este stilul tău adevărat. S-ar zice că încerci să te travestești.

— E ridicol, se bâlbâi ea.

— Ești chiar atât de sigură? Întrebă el mângâindu-i buclele acaju. Ești sigură că nu te afli la Mark dintr-un motiv nemărturisit?

De data asta simți că leșină.

— Categorie, reuși totuși să-i răspundă.

El luă sticla de vin și trebui să-i susțină mâna tremurătoare ca să-i poată umple paharul.

— De ce ești întotdeauna atât de nervoasă când ești cu mine?

— Eu... Eu nu sunt deloc nervoasă.

Moss izbucni în râs.

— Ți-e frică de mine?

— Am motive să-mi fie frică de tine? i-o întoarse ea ocolind întrebarea.

Ridică nehotărât din umeri.

— Depinde.

— De ce?

— De ceea ce îmi ascunzi.

— Ești îngrozitor de bănuitor! protestă ea.

— Spune-mi, frumoasă necunoscută, trecutul tău ascunde vreun lucru pe care vrei să-l dai uitării?

— Dacă-l las la o parte pe fostul meu soț, făcu ea pe un ton voit vesel, nu văd nimic altceva. Contează asta?

— Nu, nu pentru mine. Dacă ai fi avut și zece soți, i-aș fi considerat niște tâmpiți că au divorțat de o femeie ca tine.

Lui Kat i-ar fi plăcut să-l creadă. Îl privi surprinsă.

— Încerci să mă vrăjești?

— Crezi că aş reuşi?

Preferă să nu-i răspundă.

— Cinezi cu mine în seara asta? o întreabă el pe neaşteptate.

— Categorie nu. Eşti prea periculos.

— Am înţeles că ştii să te aperi. Nu urmezi cursuri de karate de două ori pe săptămână?

Kat tresări.

— De unde ştii că fac karate?

Se feri să-i răspundă că ea era chiar profesoara.

— Mark. Atunci... în privinţa cinei?

— Nu încerca să mă tentezi.

— Şi de ce nu? Tu eşti cea care mă tentezi mereu, murmură el mângâindu-i uşor părul lung, roşcat. Ai un păr superb. Mătăsos, lucios... Culoarea lui îmi aminteşte de un setter irlandez pe care l-am iubit mult pe când eram copil.

Kat făcu ochii mari şi bombăni.

— Mulţumesc de compliment. E foarte măgulitor pentru o femeie să fie comparată cu un câine.

Moss o aprobă din cap cu un aer spăşit, dar ea surprinse în ochii lui o sclipire amuzată.

— Văd unde baţi. Trebuia poate să caut o altă imagine.

— Poate, da.

Își prinse capul în mâini cu un aer concentrat. Apoi brusc se luminează la față.

— Am găsit, anunță el. Cratițele de aramă ale mamei mele.

Cum Kat își ridică exasperată ochii spre cer, el luă un aer dezamăgit și sugeră cu o voce prudentă.

— Poate frunzele de fag din grădina bunicii...?

— Dacă vrei să scapi întreg, mai bine nu mai insista, îi șuieră ea printre dinți.

Zâmbi înveselit și, înainte să-și poată da seama, o răsturnă pe iarbă. Corpul lui puternic n-o lăsa să facă nici cea mai mică mișcare. I se tăie răsuflarea.

— Ești nebun?

— Nu, dar simt nevoia să te privesc mai îndeaproape, îi șopti el ducând o suviță la buze.

Kat închise ochii simulând că amețește.

— Părul tău îmi amintește; făcu el cu o voce răgușită care îi stârni un fior plăcut, de pădurile toamnei, culoarea mierii și jăratecul mocnit. Are parfumul nopților de vară și, când îl mângâi, adăugă el cu o voce șoptită, îmi doresc

să te iubesc cu pasiune în lumina caldă a unui foc aprins în șemineu.

— Deci asta dorești! îngăimă Kat.

— Credeai că nu sunt un romantic? murmură el sărutând-o fugar pe vârful nasului. Cinezi cu mine?

— Și dacă refuz?

— O să te țin în poziția asta până o să accepți. Și încăpățânată cum te știu, riscăm să murim amândoi de foame.

— Oh! În acest caz, îngăimă ea, răspunsul este da.

Moss se ridică cu un aer triumfător și o trase în sus de mână.

— Unde îți este mașina?

— La garaj. Avea mare nevoie să fie reparată, răspunse ea încă tulburată de apropierea neașteptată a trupurilor lor.

— Dacă accepți să te urci într-o Corvette deteriorată, te las unde dorești.

Abia ieșiseră din parc când surveni accidentul. Moss frânase puțin cam brusc pentru a evita doi copii care traversau strada în fugă. Două secunde mai târziu, mașina făcu un salt înainte într-un zgomot infernal de tablă îndoită. Uluit, Moss descoperi prin oglinda

retrovizoare un Ford încastrat în bara de protecție din spatele mașinii.

Scoase un suspin dezgustat și deschise portiera din partea lui.

— O clipă, te rog.

Kat coborî și ea din mașină pentru a vedea pagubele. Cu o ușoară neliniște, văzu îndreptându-se spre ei un bărbat la fel de înalt și athletic ca Moss.

— Doar n-am făcut eu toate astea! exclamă el văzând portbagajul înfundat.

— Nu, e adevărat! recunosc Moss.

Kat ascultă restul conversației surâzând. Dialogul semăna în mod incredibil cu cel pe care-l purtase chiar ea cu Moss cu câteva zile mai înainte. Era la fel de ironic, cu o nuanță de exasperare în voce. Dar bărbatul din fața ei era mult mai impozant decât ar fi putut spera ea să vadă vreodată. Înțelese atunci că ceea ce luase ea drept îngâmfare nu era în realitate decât iritarea unui om care începuse să se sature să-i vadă pe alții distrugându-i mașina.

Îl privi cu alți ochi. Poate că totuși Moss nu era atât de insuportabil cum îl credea ea.

*

*

*

Kat fredona veselă când fratele ei își vârî capul pe ușa camerei.

— Ai nevoie de vreun ajutor? se interesează el mușcând dintr-un sandviș.

Era prea bine dispusă pentru a-i mai reproșa încă o dată că i-a golit frigiderul.

— Da. Fermoarul s-a blocat.

Ken își lăasă sandvișul și-i trase fermoarul.

— Știam eu că și frații pot servi la ceva, mormăi ea așezându-se în fața oglinzii.

— Dar spune-mi, pari foarte bine dispusă, observă Ken reluându-și sandvișul.

— Am avut o zi destul de bună, admise ea, fardându-se cu atenție.

— Ancheta avansează deci?

— Da, într-un fel...

Își perie veselă părul. Se simțea într-adevăr grozav, iar Moss nu era singura cauză a acestei stări.

După ce se despărțise de el, luase un tramvai în direcția Chinatown, întorcând mereu capul în urmă pentru a se

asigura că nu este urmărită. Apoi topăise vioaie până la casa lui Emma Li.

— Era un inel de jad, explică manechinul privind-o pe Kat cu ochii ei migdalați, și foarte valoros.

Kat luă ceașca de ceai pe care i-o întindea Emma.

— Și ai idee ce s-a întâmplat cu el?

— Dacă aș ști... luminile s-au stins și mai erau încă opt persoane în studio. Era o învălmășeală... Apreciez că dorești să-l cauți, dar mă tem că e inutil. Mark și cu mine am întors totul cu fundul în sus pentru a-l găsi. Inelul se remarcă foarte bine în toate fotografiile pe care le făcuse deja... Deci îi trebuia copia lui foarte fidelă pentru a continua seria de fotografii.

— Și a planificat o altă ședință?

Emma Li își aruncă spre spate părul lung și negru ca abanosul.

— A încercat, dar Frank Morgan hotărăște. El conduce agenția pentru care lucrez și e destul de furios. Trebuie să-ți mărturisesc că aș fi fericită să mă înlocuiască altcineva.

Kat își adresează un surâs prin oglinda toaletei. Ziua fusese într-adevăr exce-

lentă. În sfârșit ancheta ei avansa, iar relația cu Moss lua o turnură interesantă...

— Ken, pot să-ți cer părerea?

— Te ascult.

— Uite. Mi-ar place să știu ce ai face tu în locul lui Mark Adams.

Ken lucra într-un studio artistic, oarecum asemănător cu al fotografului.

— Fii mai precisă.

— De acord. Să presupunem că trebuie să faci coperta unei cărți despre Cleopatra și Marc Antoniu. Manechinul își îmbracă costumul egiptean, dar când să-și pună peruca, descoperă că i-a tăiat-o cineva. Ce-ai face?

— Aș găsi o altă perucă. Chiar asta s-a întâmplat?

— N-ai crede câte se întâmplă mereu, răspunse ea rujându-se. Bine. O altă situație. Manechinul tău se machiază și, deodată își dă seama, din păcate prea târziu, că lipiciul pe care-l folosea la aplicarea genelor false a fost înlocuit de cineva cu o substanță urât mirositoare. Se înfurie. Ce-ai face?

— Aș încerca s-o calmez.

— Și dacă n-ai reuși?

— Ei bine... Aș amâna ședința pentru mai târziu.

Kat aprobă din cap.

— Și dacă fata n-ar mai reveni? N-ar fi fost pentru prima oară când astfel de incidente s-au produs în studio și agenția de manechine refuză s-o mai trimită încă o dată.

— Atunci aș lua pe altcineva, făcu Ken ridicând din umeri.

Kat îl gratifică cu o privire strălucitoare.

— E posibil așa ceva? Credeam că cel care alege modelul e chiar clientul. Mă gândeam că, pierzând manechinul, fotograficul pierde și contractul.

— Nu întotdeauna e așa, îi răspunse fratele ei. Cam în jumătate de cazuri, îmi aleg singur manechinul.

Exact asta și vroia să afle. Deci incidentele care surveneau mereu în studio nu erau dirijate împotriva lui Mark, cum crezuse la început. Dar atunci, cine era vizat?

Ken surprinse expresia ciudată a surorii lui.

— Ți-am fost cumva de ajutor?

— Cred că văd mai clar lucrurile, recunosc eu. Știi, cred că nu lui Mark

vor să-i facă necazuri. Dacă cineva ar urmări să-l ruineze, i-ar fi ars studioul o dată și bine, în loc să provoace acele mici incendii aproape inofensive.

— Incendii? Ce incendii?

Se mulțumi să-i suradă misterios și-și agăță cerceii aurii. Ken se încruntă. Ce surprize i-o mai fi rezervând această soră imprevizibilă? Luă cu un aer absent un flacon de parfum și îl mirosi.

— Pe cuvânt, te-ai pus la patru ace, remarcă el în cele din urmă costumul pantalon pe care-l îmbrăcase Kat, lucrat din mătase, o combinație maro cu auriu. O întâlnire galantă?

— Sper, îi făcu ea cu ochiul prin oglindă.

— Mi se pare ceva serios, spuse el văzând că-și retușează pentru a treia oară fardul. Ar trebui poate să te însoțesc.

— Nu e cazul.

— Deci e cu adevărat serios. Cineva pe care îl cunosc?

— Cred că nu. L-am întâlnit săptămâna asta. Cum mă găsești? îl întrebă ea, făcând o piruetă în fața oglinzii.

— Irezistibilă. O să-l faci praf.

— N-ar fi rău, murmură ea cu un surâs visător.

Ken se dădu câțiva pași înapoi în timp ce ea se învăluia într-un nor de parfum.

— Am uitat să-ți spun, îi lansă el, un tip ciudat m-a vizitat azi dimineață. Un oarecare Moss. Îl cunoști?

VII

Kat era să se înece. Se întoarse încet și-și studie cu uimire fratele.

— Moss ai spus? făcu ea cu o voce slabă.

— Da. Un tip blond. Bine făcut. A trecut pe la studioul meu și mă întrebam...

— Când asta?

Ken păru un pic surprins de tonul întrebării. Ridică din umeri.

— Nu prea știu... Cinci sau zece minute după ce ai plecat.

Ceea ce însemna că o urmărise până la studioul fratelui ei, apoi o agățase în parc.

— La naiba! strigă ea trântind flaconul de parfum pe toaletă. La naiba!...

— Să înțeleg că-l cunoști? observă Ken cu un surâs neliniștit. Oricum, el părea să te cunoască foarte bine.

— Da! Și ce vroia?

Ca și cum nu știa! Cum de fusese atât de viclean ca s-o spioneze?

— Nimic deosebit. A privit câteva din tablourile mele...

— Te-a întrebat ceva despre mine?

— Ei bine... Nu, nu chiar...

— Ce înțelegi tu prin „nu chiar“? se interesă Kat încruntându-se.

Ken își freca încurcat nasul.

— Vroia să știe dacă mai lucrezi pentru acea companie de asigurări din Los Angeles, Johnson...

— Johnson și Beckman.

— Da, așa a spus, aprobă Ken.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— I-am spus că, după câte știu eu, n-ai fost niciodată la Los Angeles.

— La naiba!

— Te repeți, făcu el cu o mutră blazată. E vreo problemă? Trebuia să-l mint?

— Mă spionează! izbučni ea. O să verifice toate referințele pe care i le-am dat lui Mark Adams.

— Crezi?

— Dacă cred? Sunt sigură! se lamentă ea, lăsându-se să cadă pe marginea patului.

— Dar de ce-ar face așa ceva? între-
bă Ken, oarecum tulburat de spusele ei.

— Pentru că este fratele lui Mark. Și
fiindcă este detectiv particular. Iată de
ce.

— Încurcată treabă.

— Exact cum spui!

— Sunt dezolat că am stat de vorbă
cu el. Dar știi, Kat, e ceva ciudat. Nu
mi-a făcut o impresie rea.

Ea îl întrerupse printr-un răs amar.

— Nu, te asigur. Am avut sentimen-
tul că-mi pune aceste întrebări fiindcă...
fiindcă nu-i ești indiferentă.

Și ea făcuse prostia să-și imagineze
același lucru. Era furioasă și pe ea
însăși. Și dacă o invitase la cină, era
fără îndoială pentru a-și continua an-
cheta. Cum s-o fi gândit să procedeze?
Să-i dezlege limba cu puțin vin? Dacă
își închipuia că o să-i cadă în cursă...

Când trecu s-o ia la ora 8, Kat era
ferm hotărâtă. Se decisese, indiferent
ce s-ar întâmpla, să-și păstreze mintea
limpede. Și va rămâne insensibilă la
farmecul lui.

Ceea ce era mai ușor de zis decât de
făcut.

Era mai seducător ca niciodată, într-un costum bej închis și o cămașă de o nuanță mai deschisă, ceea ce punea în evidență culoarea blondă a părului său. O cântări cu o lungă privire aprobatoare și Kat simți, fără voia ei, un fior pe șira spinării.

— Ești superbă, șopti el mângâindu-i brațul înainte de a porni mașina.

Kat inspiră profund și se depărtă de el întorcând capul. O privi uimit.

— Bine, făcu el calm. Atunci să punem lucrurile la punct chiar acum. Ai descoperit că l-am vizitat pe fratele tău și ești furioasă.

Calmul lui o scoase din sărite.

— Și de ce te miri? strigă ea. Mă tratezi ca pe o suspectă.

— E munca mea.

Avea fără îndoială dreptate, dar această constatare o irită și mai mult.

— Ești un fățarnic de primă clasă, se montă ea. Îmi cercetezi trecutul, îmi interoghezi familia, îmi verifici referințele.

— Da, și asta se dovedește deosebit de instructiv, declară el luând-o de mână. Ți imaginezi surpriza lui Lawrence Hallman — și a mea — când numele

mei secretare, care pretinde că a lucrat
a el timp de patru ani, nu-i spune nimic!

— Pot explica asta, începu ea timidă.

— Sunt numai ochi și urechi.

Tuși ca să-și dreagă vocea.

— Bine, recunosc că am trișat puțin
în privința referințelor.

— „Am trișat puțin“! spune-mi, e un
singur cuvânt adevărat în acel dosar?

„Numele meu“ răspunse ea în gând,
adresându-i un surâs slab.

— Eram sigur de asta, îi aruncă el
trecând în viteza întâi.

Restaurantul pe care-l alesese Moss
se găsea într-un cartier nou aproape de
Embarcadero. La lumina lumânării de
pe masa lor, Kat îl studia în tăcere pe
uriașul seducător așezat în fața ei.

Presimțea că Moss o va hărțui cu
întrebările ca să afle adevărul. Dar se
ferea de mărturisiri, temându-se de
consecințe. Era convinsă că, atunci
când va descoperi în ce hal îi mințise,
sentimentele pe care le încerca pentru
ea — presupunând că existau — vor
face locul unui dispreț profund. Or,
era prea îndrăgostită de el ca să-și
asume acest risc.

— Pentru că refuz să-ți dezvălui viața mea faci mutra asta, sau fiindcă n-am intenția să demisionez?

Moss puse jos meniul pe care tocmai îl studia.

— Nu fac deloc mutre! Tu ești cea nervoasă.

— Bărbații de felul tău au darul să mă enerveze.

Se aplecă spre ea și o privi cu ochii strălucitori.

— Vino la mine în seara asta, murmură el cu o voce vibrantă și îți promit cu totul alte emoții.

Această invitație o făcu să tremure pe Kat. Înghiți în sec și-și întoarse privirea.

— Acest gen de relații nu mă interesează, replică ea cu o voce răgușită.

— Ți-e frică, o corectă el încetîșor. Și nu înțeleg de ce. Ce-mi ascunzi?

— Cine, eu?

Îi surâse, clătinând încet din cap.

— Este pentru prima oară că întâlnesc o femeie care refuză să vorbească despre ea.

— Nu este un subiect demn de interes, se bâlbâi ea. Trecutul meu te-ar face să mori de plictiseală.

— Asta rămâne de văzut, șopti el cu un aer gânditor. Ai ales ceva?

— Nu, răspunse ea privind din nou meniul. Ce mă sfătuiești?

— Fructe de mare. Se prepară excelent aici.

Împărțiră un platou enorm, însoțit de un Riesling grozav. Kat se simțea nemaipomenit. Totul era perfect. Norii care le amenințaseră seara se risipiseră, cina se desfășura într-un climat de complicitate ușor senzuală. După clătitele flambate li se aduseră cafelele și un lichior de Kahlua. Moss își învârtea paharul între degete.

— Îl mai urăști, nu-i așa? șopti el.

— Despre cine vorbești?

— Știi prea bine. Despre fostul tău soț. De câte ori încerc să mă apropiu de tine îți scoți ghieruțele fiindcă te gândești la el, nu-i așa?

O fi fost de vină alcoolul sau atmosfera plăcută? Dar întrebarea n-o surprinse pe Kat. O puse numai pe gânduri.

Fizic, Moss și Derek nu se asemănau deloc. Fostul ei soț era brunet cu ochii de culoare închisă și n-avea nimic dintr-un atlet. Dar trebuia să admită că

amândoi aveau tendința exasperantă de a pretinde că știu mai bine decât ea ceea ce trebuia ea să facă. Un obicei supărător care avusese efecte dezastuoase asupra căsătoriei lor.

— N-am chef să vorbesc, făcu ea cu simplitate.

— Nu mai fi așa de misterioasă, o certă el. Se pare că a-ți povesti trecutul constituie cel mai bun mijloc de a scăpa de sub puterea lui.

— Atunci să vorbim despre al tău, îl invită ea surâzând. Cât timp ai fost căsătorit?

— Doi ani. Dar de unde știi că am fost însurat?

— De la Mark, bineînțeles. Și ea cum era?

Moss o privi îngândurat.

— Dulce. Feminină. Și poate fragilă.

Kat fu încercată de o inexplicabilă tristețe.

— O iubeai, nu-i așa?

— Bineînțeles. Dacă nu, de ce aș fi luat-o? Dar mi-am dat repede seama că în profesiunea mea nu este posibil să ai o soție care moare de îngrijorare din orice. Atmosfera devenise irespirabilă și am sfârșit prin a divorța... Și tu?

– Eu? făcu Kat cu un aer inocent.
– Îl iubeai pe... Cum îl cheamă, de fapt?

– Derek. Da, l-am iubit. Până când mi-am dat seama că nu eram făcuți unul pentru celălalt.

– Ce fel de om era?

– Avocatul perfect. Amabil, diplomat și foarte viclean, răspunse ea sorbindu-și cafeaua cu un aer gânditor.

– Era avocat?

– Da. Extrem de competent, În momentul partajului, a reușit să păstreze tot ce era de valoare. Găsești că sunt răutăcioasă?

– Un pic, răspunse el ducându-și ceașca la buze. Cât timp a durat căsătoria voastră?

– Mai puțin de un an. Știi, adăugă ea după o scurtă tăcere, mă consider fericită că am înțeles cu cine aveam de-a face înainte de a avea copii. Dar e ceva mai puternic decât mine: de câte ori mă gândesc la el, mă înfurii. Am putea schimba subiectul? Mi-e silă să vorbesc despre Derek.

– Nici eu nu mă înnebunesc, recunosc Moss strâmbându-se. Dar nu

vreau ca spectrul lui să mai intervină între noi în această seară.

Urmă una din acele curioase feste ale destinului. Când Moss se ridică pentru a lua de la garderobă hainele lor, Kat, uimită, îl văzu intrând în restaurant pe fostul ei soț.

Era acompaniat de o blondă superbă, înfășurată într-o etolă de blană albă. Surprinse surâsul lui condescendent ca răspuns la o remarcă pe care ea i-o șoptise la ureche, apoi își ridică ochii și privirile li se încrucișară.

Păru la fel de consternat ca și ea, dar își regăsi repede stăpânirea de sine. Își scoase pardesiul și Kat remarcă costumul de o croială impecabilă, apoi îl văzu șoptind câteva cuvinte blondei care aprobă din cap aruncând o privire rapidă spre masa lor. O luă de talie și o conduse de-a curmezișul sălii.

— Lasă-mă să ghicesc, bombăni Moss care tocmai revenise la masă și surprinsese expresia amară a lui Kat. E abominabilul Derek.

Nu-i răspunse nimic, mulțumindu-se să fixeze cuplul care se apropia.

— Nu te neliniști, mititico. Sunt mai puternic decât el.

Remarca păru s-o destindă pe Kat. Schiță un surâs slab.

— Nu mi-e frică de el, murmură ea. Dar îmi e de ajuns să-l văd ca să mă simt cuprinsă de gânduri criminale.

— Mă îngrozești.

— Nu râde de mine. Nu e momentul, se plânse ea.

Îi puse chiar el fularul la gât și o mângâie încetișor.

— Curaj, tigroaico. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Bună seara, Katrina, i se adresă Derek cu frumoasa lui voce gravă. Ce mai faci?

I se păru că ghicește o vagă neliniște sub surâsul lui prevenitor și se hotărî să se prefacă.

— Derek! exclamă ea cu un surâs suav. Ce surpriză agreabilă.

El ridică imperceptibil dintr-o sprânceană și se întoarse spre Moss.

— Nu cred că am onoarea de a vă cunoaște. Derek Langley.

În timp ce bărbații își strâneau mâinile, Kat o privea pe blonda care o studia cu curiozitate. Îi strânse mâna.

— Sunteți fără îndoială Jane, îi spuse ea cu un surâs plăcut. Încântată să vă întâlnesc. Derek tuși încurcat.

— Credeam că ești la curent, încercă el să pară cu dezinvoltură. Jane și cu mine suntem pe cale de a divorța. Ea este Sandy Rice.

Lucrurile începuseră rău. Kat nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă această Sandy Rice va face și ea parte în viitor din lungul șir de foste neveste. Observă că Moss avea un aer foarte destins, ceea ce o irită și o făcu să-l privească cu reproș. Nu putea să-i sară în ajutor într-un fel? Sandy fu aceea care, crezând fără îndoială că face bine, rupse insuportabila tăcere.

— Derek mi-a spus că sunteți detectivă particulară, declară ea cu un surâs admirativ. Probabil că e o meserie teribil de excitantă!

Kat încremenise. Îl simți pe Moss cum își îndreaptă umerii.

— Are și părți bune și părți rele, admise ea cu o voce pierită.

Mai mult nu fu în stare să rostească. Nu îndrăznea să-l mai privească pe Moss. Cum o fi primit noutatea? O s-o sugrume pe loc sau o să aștepte măcar

să fie singuri ca s-o facă? Doamne, cum reușea ea să se afle mereu în situații imposibile?

— E o profesiune foarte rară pentru femei, continuă Sandy Rice cu entuziasm.

— Kat a avut întotdeauna sufletul unui cowboy, remarcă Derek cu un ton dulce-acru. Câteodată este greu s-o urmezi. Sunt sigur că sunteți de acord cu mine, adăugă el adresându-se lui Moss.

— Adevărat, răspunse acesta. Dar ar trebui să fii laș ca să nu-ți primești provocarea.

Kat i-ar fi sărit la gât. Își dădea totuși seama că el nu încerca atât s-o apere cât să-l pună pe Derek la punct.

— Bine, făcu fostul ei soț cu un surâs jenat, acum vă rugăm să ne scuzați. Cred că masa noastră este pregătită.

Perechea se îndepărtă, iar Kat și Moss se ridicară pentru a pleca. Kat îi arunca priviri neliniștite însoțitorului ei.

Ploua torențial când ajunseră în stradă. Moss ridică ochii spre cerul amenințător, jucându-se cu cheile de la mașină.

— Inutil să ne udăm amândoi, declară el cu o voce neutră. Așteaptă-mă aici. Mă duc să aduc mașina.

— Moss, îți mulțumesc. Eu...

— Așteaptă-mă aici, repetă el înainte de a se pierde în noapte.

Kat se retrase sub bolta intrării și se înfășură în șal. Bănuia că ploaia nu constituia decât un pretext pentru a se îndepărta de ea un moment. Mark vroia să fie singur ca să reflecteze puțin. Sau găsisese un mijloc politicos pentru a încheia fără întârziere această seară?

Și totul nu era decât din vina ei. Ar fi trebuit să prevadă că el va descoperi într-o bună zi adevărata ei profesiune. Și ar fi fost de o mie de ori mai bine să afle de la ea și nu ca urmare a unei stupide întâmplări.

Scoase un suspin disperat. Împovărată de gândurile ei negre nu-l zări pe bărbatul care venea fugind spre ea. Ridică în sfârșit ochii când auzi motorul unei mașini. Dar bărbatul acela deja întinsese mâna spre poșeta de satin negru pe care o balansa în vârful degetelor.

N-avu timp de gândire. Aruncă poșeta pe trotuar, luă poziție și-l lovi cu

picioarul în falcă. Bărbatul se prăvăli la pământ.

Ar fi fost dificil să spui cine fusese mai surprins: răufăcătorul care își masa bărbia privind-o cu un aer năucit sau Moss a cărui figură consternată o zărea prin parbriz.

Sări în mașină și îl urmări din priviri pe bărbatul care o luase la goană. Apoi își fixă asupra ei privirea cenușie.

— Ceva rupt?

— Nu, făcu ea puțin jenată. Voia să-mi fure poșeta, consideră ea util să-i explice.

— O să-i servească drept lecție.

Fără un cuvânt, o trase de mână spre mașină, apoi urcă lângă ea.

Mergeau de mai bine de cinci minute când Kat își deschise în fine gura.

— Unde mă duci?

— Acasă.

Așa deci. Abia începută, frumoasa lor poveste se și termina. Cu ochii strălucitori, își întoarse fața spre geam. Știa că bărbații nu suportă femeile independente, mai ales dacă exercită aceeași meserie ca și ei. Era deci condamnată să trăiască singură?

Era prea disperată ca să remarce imediat că Moss nu luase direcția potrivită.

— Credeam că mă duci acasă, spuse ea deodată.

— Vorbeam de a mea, remarcă el pe un ton calm dar preocupat.

Îl privi surprinsă.

— Nu înțeleg. Credeam...

— Știu ce gândești, îi șopti el aruncându-i o privire scurtă. Scumpa mea, adăugă el cu o voce răgușită și tulburată, cred că se impune o convorbire mai lungă. Și atunci de ce să n-o purtăm imediat? Destinde-te. Aproape am ajuns.

Cum ar fi putut să se destindă? Știa prea bine ce-o aștepta, o penibilă ședință de explicații și un bun rămas. O perspectivă cu nimic îmbucurătoare.

Când Moss o luă spre Laguna Street, tresări surprinsă. Își imaginase că o va duce într-unul din acele turnuri de beton, cu apartamente moderne și funcționale, cadru ideal pentru un celibatar dublat de un om de acțiune. Dar el parcă în fața unei fermecătoare reșe-

dințe în stil victorian cu ferestrele încadrate de iederă și cu fațada împodobită de coloane.

Și interiorul o surprinse în egală măsură. Moss o conduse într-un salon mobilat cu simplitate, dar de un gust desăvârșit, cu o canapea din velur bej închis și perdele albe. Își aranjă haina pe un umerăș din lemn lustruit și o privi.

— Cafea? Coniac?

Pentru prima oară de când părăsiseră restaurantul, îndrăzni să-i susțină privirea.

— Sau un pahar mare de arsenic? sugeră ea.

Surâsul în doi peri pe care i-l adresă n-o lămuri prea mult asupra stării lui de spirit. Îi luă șalul și-i întinse mâna.

— Vino la bucătărie.

Își lăsă nehotărâtă mâna în cea a lui Moss și îl urmă într-o încăpere cu pereții vernil, luminată de o lustră cu un abajur de culoare arămie. Grinzi groase susțineau plafonul și pe un perete format din carouri de lemn atârna o adevărată baterie de oale din aramă. Kat nu era deloc o femeie de interior, dar această bucătărie era atât de primi-

toare încât se văzu o clipă cu un șorț înflorat, ocupându-și zilele cu pregătirea unor bucate delicioase.

Îl privi cu coada ochiului pe Moss care prepara cafeaua.

— O să te hotărăști o dată să vorbești? Îl întrebă ea în cele din urmă, sprijinindu-se de masa din stejar.

— Și cam ce-ai dori să auzi?

— N-are importanță. N-ai pronunțat nici un cuvânt din momentul când ai aflat cine sunt cu adevărat. N-ai putea să te superi un pic? Să mă injuri? Să-mi arunci o farfurie în cap? Știu că ești furios pe mine. Ce mai aștepți?

I se păru că descoperă o luminiță amuzată în ochii gri.

— Nu, nu sunt supărat pe tine, îi spuse simplu.

Cum îl privea cu un aer bănuitor, adăugă:

— Te miră, nu-i așa?

— Categorie, îi venea greu să-l creadă. Propriu-zis nici nu știa ce-ar fi dorit să audă. Orice ar fi putut sparge tăcerea asta insuportabilă.

— Ai putea fi mai explicit, îl provocă ea.

Moss surâse ușor, recunoscând dialogul de la prima lor întâlnire.

— Poate, recunosc eu el cu ochii dintr-odată strălucitori, dar îți amintesc că faptele sunt mai convingătoare decât cuvintele. Și cum sunt un om de acțiune...

Era de o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat de talia lui, recunosc eu ea uimită în timp ce el își lipise gura de a ei plin de patimă. Fu ultimul ei gând coerent. Cu inima bătându-i într-un ritm accelerat dar plăcut, își puse mâinile pe pieptul lui puternic simțindu-i mușchii încordați.

De la întâlnirea lor din parc, se întrebese ce va simți când o va săruta. Curiozitatea ei era acum satisfăcută. Fiori fierbinți îi treceau prin tot corpul, tunete îi răsunau în urechi, pământul îi fugea de sub picioare... Nu era totuși vorba de unul din cutremurele care zguduiau San Francisco? Nu, era doar Moss.

Când își ridică fața spre el, o ploaie de sărutări se abătu asupra ei. Își plimbă buzele întâi pe pleoape, apoi pe obraji, colțurile gurii, bărbie, înainte

de a-i atinge gâtul cu o încetineală înăbușitoare.

— Moss! gemu ea când el îi atinse acea mică zonă sensibilă din spatele urechii.

El depuse un ultim sărut pe buzele ei și se îndepărtă ușor. Kat deschise ochii încet.

— Te-ai convins? murmură el cu o voce înăbușită care o tulbură.

— Ești deosebit de convingător, îngăimă ea.

— Pot fi chiar mai mult decât atât.

Tremurătoare, se aștepta ca el să-și facă pe loc demonstrația. Dar Moss îi întorsese spatele și scotea două cești dintr-un dulap.

Deci se terminase? Tocmai când prinsese gustul!

În timp ce-și revenea încetul cu încetul, el turnă cafeaua în cești, adăugând și două linguri mari de zahăr. Se întoarse în sfârșit spre ea, privind-o cu ochii lui pătrunzători.

— De când practici această meserie?

— De vreo doi ani, răspunse ea în cele din urmă.

— Și ești o bună detectivă?

— Excelentă. Tu?

— Fără să mă laud, cred că am talent, îi mărturisi el cu un surâs satisfăcut.

În acest caz ce mai aștepta ca să dezlege enigma din studio? Această întrebare o preocupa de când aflase că el era detectiv. Căci nu se îndoise nici o clipă de competența lui. O singură privire îi fusese de ajuns pentru asta.

— Hai, întreabă-mă, văd că mori de curiozitate. De ce nu l-am descoperit încă pe vinovat?

Kat se înroși.

— Da, de ce? îl interogă ea. E clar că e o tentativă de sabotaj.

— Daaa? făcu el suflând în cafea.

— Da, dacă nu cumva crezi în coincidențe. Și e evident că nu Mark e prada.

— Hmm?

Kat îl fulgeră cu privirea. Râdea de ea?

— Dacă ar urmări cu adevărat să-l distrugă, nu s-ar mulțumi să dea foc coșurilor de hârtii, explică ea căznindu-se să-și reia calmul.

— Înțeleg, aprobă Moss cu un aer gânditor. Crezi atunci că sunt vizate secretarele?

- Ei bine, nu, eu...
- Ah! Atunci manechinele.
- Poate. E vorba de...
- În acest caz, cum explici ce s-a întâmplat secretarelor?
- Ei bine...
- Să presupunem un moment că Mark e prada. După părerea ta, cine e atunci suspectul numărul unu?
- Cineva care a lucrat pentru el, vreun client nemulțumit. Sunt o mulțime de variante...
- Pentru că s-a furat o parte din echipament, ar putea fi de asemenea vorba de un furnizor care ar dori să revândă materialele, adăugă Moss cu un ton detașat, sau un fotograf concurent, invidios pe succesul lui Mark. Poate o fi cineva care vrea să-l sperie ca să cumpere studioul cu un preț redus? Sau un bolnav psihic? Sau ce-ai zice de unul dintre cele cincizeci de manechine cu care lucrează? Cred că am făcut o succintă prezentare a suspectilor. Mai vezi vreunul? o întrebă el contemplând tavanul.
- Foarte bine, șuieră ea printre dinți. Mai bine mi-ai zice pur și simplu

că sunt o tâmpită. N-am mai pierde un timp prețios.

— M-ai înțeles greșit, o asigură Moss surâzând. Nu ești nici pe departe o proastă și știi foarte bine asta. Dar nu cunoști destul de bine această afacere ca să-i sesizezi toate ramificațiile.

Își termină cafeaua și spală singur ceștile. Kat îl observă tăcută. Cum reușea să îndeplinească treburile cele mai ingrate, fără să-și piardă deloc farmecul?

— Câte trepte are casa mea? o întrebă el fără altă introducere.

Kat se concentrează, încruntându-se.

— Șase.

— Bravo. Ai spirit de observație. E o calitate esențială în meseria noastră.

— Am învățat pe dinafară numărul tău de înmatriculare de la prima noastră întâlnire, îi mărturisi ea cu mândrie.

— Adevărat? făcu el cu un aer amuzat. Ce făceai înainte de a fi detectivă?

În timp ce el își ștergea mâinile, ea îi înfățișă pe scurt cariera ei.

— Știu cât e de dificil să-ți faci un nume. Mai ales pentru o femeie, cred.

— Cam așa e, îl aprobă ea fără a se încrede în această neașteptată bună-

voință. Aș putea fi de două ori mai competentă decât un bărbat, dar nu sunt luată prea în serios. Pentru a dovedi cât sunt de capabilă m-am angajat la studio. Moss, adăugă ea cu un aer neliniștit, ești sigur că nu-mi porți pică?

— Pentru că m-ai mințit? Nu. Cred că aș fi procedat la fel. Înțeleg acum de ce erai atât de misterioasă, adăugă el îndepărtând o buclă roșcată de pe fruntea lui Kat. Să știi că nu sunt deloc ranchiunos. Prefer să-mi risipesc energia cu lucruri mult mai palpitante... Vrei să vizitezi restul casei? o invită el cu o voce înăbușită mâncând-o din ochi.

— Cu plăcere, cu condiția să evităm dormitorul. Cred că mă voi mulțumi cu parterul.

— Trebuie să te previn că dormitorul meu se află la parter.

— Oh?

Moss își ridică ochii spre cer și o luă de mână pe Kat.

— N-am văzut niciodată o femeie așa de bănuitoare, suspină el trăgând-o spre scară. Însoțește-mă, te rog, în budoarul meu, Katrina...

VIII

Urcând scările de lemn care scârțâiau sub picioarele lor, Kat încerca să tragă concluziile. Gândurile ei erau confuze. Moss era oare sincer? Își imaginase că va fi vexat aflând că are aceeași meserie cu el. Și avea probabil dreptate să gândească așa. Nici un bărbat n-ar suporta ca o femeie să exercite o meserie neobișnuită, cum s-ar zice masculină. De ce Moss ar fi fost altfel decât ceilalți?

Făcu ochii mari când ajunseră sus pe culoar și se trezi într-o încăpere uriașă așezată direct sub acoperiș. Jumătate din el fusese înlocuit cu panouri uriașe de sticlă și orașul adormit se întindea cât vedea cu ochii sub privirile ei uimite și încântate.

— Fantastic! exclamă ea.

Își așeză mâinile pe umerii ei.

— Știam că o să-ți placă.

— În locul tău, aici mi-aș instala patul. Aș avea impresia că dorm sub cerul liber.

— Exact. De aceea m-am și instalat aici.

Se întoarse încet spre el, încruntându-se.

— Credeam că dormitorul tău e la parter.

— Vrei să asculți puțină muzică? îi propuse el cu un surâs ademenitor.

În timp ce el umbla cu discurile, Kat clătina gânditoare din cap. Îi era ciudă pe ea că se prindea din ce în ce mai mult în jocul lui și spera că nu va alege o muzică romantică; un marș bine cadențat, de exemplu, ar ajuta-o să-și păstreze capul limpede. Când recunoscu un concert de Mozart, se gândi că, în mod categoric, Moss avea darul de a o surprinde. Acest uriaș mușchiulos era un admirator al muzicii caldice?

Îi întinse o cupă umplută cu lichid de culoarea ambrei și se întinse pe o canapea acoperită cu blană.

— Vino să te așezi, o invită el, bătând cu palma locul de lângă el.

Îi adresează o privire bănuitoare și se așează cu precauție alături de el, iar ca-

napeaua o învălui într-un mod aproape senzual. Moss își schimbă brusc poziția și ea alunecă spre el.

— Așa e mai bine, declară el cu un surâs satisfăcut. Spune-mi, preferi să ți se spună Kat sau Katrina?

Cu piciorul lipit de pulpa lui Moss, dură și fierbinte, ea încerca să-și regăsească liniștea. Și suflul. Niciodată, nimeni n-o tulburase astfel și niciodată nu dorise un bărbat cu atâta putere.

Tăcerea ei îl neliniști.

— Să nu-mi spui că și asta e un secret?

— Nu, făcu ea scuturând brusc din cap, ca și cum ar fi vrut să se dezmeticească. Dar este pentru prima oară când un bărbat mă întreabă așa ceva. Sunt doar mirată.

— În seara asta, fostul tău soț te-a numit Katrina, îi atrase el atenția.

— Așa a făcut mereu, îi explică ea contemplându-și paharul. Susținea că diminutivul Kat nu este destul de feminin.

— Gândea același lucru și despre meseria ta?

— Bineînțeles, răspunse ea privindu-l drept în ochi. Tu nu?

Moss ridică din umeri.

— Nu-mi prea pun astfel de întrebări.

— Dar gândești probabil că nu sunt deloc feminină, nu-i așa? îl provocă ea, hotărâtă să ducă până la sfârșit această conversație care o interesa în cel mai înalt grad. Înțeleg prin feminine, acele femei drăgălașe și vulnerabile care știu să stârnească instinctul protector al bărbaților.

Surprinse o sclipire ciudată în ochii cenușii, și ar fi dat orice ca să afle ce semnificație avea.

— Cauți complimente, Kat? o întreabă el, ducându-și paharul spre buze fără a o scăpa din ochi.

— Nu. Doar adevărul.

— Foarte bine atunci. O să fiu sincer cu tine. Nu mă înnebunesc după femeile miorlăite, cu rotunjimi voluptuoase. Le prefer pe cele simple, inteligente și hotărâte. Și chiar puțin încăpățănate. Ești mulțumită? adăugă el, înconjurându-i talia cu brațul.

Nu era încă. Nu încerca el cu tot dinadinsul să-i menajeze sensibilitatea?

— Ce impresie ți-a făcut, de exemplu, partenera lui Derek? îl încolți ea. Nu ți s-a părut seducătoare?

— Este frumoasă, admise el strângând-o pe Kat lângă el. Dar după părerea mea, nu-ți ajunge nici la degetul mic.

Cu mii de precauții, ca și cum era vreun animal sălbatic pe care se temea că-l sperie, îi luă paharul din mână și îl puse pe o masuță joasă, alături de al lui.

— Dar faptul că practic karate, insistă ea, asta nu te plictisește?

Refuza să creadă că el nu acordă importanță acestui fapt. Cursurile ei de karate dăduseră lovitura de grație căsniciei ei.

— Par plictisit?

Nu, trebui să admită studiindu-i chipul bronzat. Descoperirile acestei serii nu păruseră să-l tulbure în vreun fel. Păreau doar să-l intrige.

— Dar, Moss...

O făcu să tacă, mângâindu-i ușor buzele.

— O să fii la fel de vorbăreață de câte ori o să vreau să fac dragoste cu tine?

Un fior de dorință o parcursese din creștet până în tălpi, ca de fiecare dată când o atingea Moss. Intimidată, căută o ieșire.

— Nu-mi dau seama. Și o să vrei de-seori să facem dragoste?

— Oh! Da, promise el cu un surâs șmecheresc, foarte, foarte des.

Scoase un ușor strigăt de surpriză când el o răsturnă brusc pe canapeaua moale. Capul i se învârtea... simțea că îl dorește nebunește. Se mișcă puțin, ceea ce o făcu să ajungă într-o poziție și mai compromițătoare.

— Iubește-mă, șopti el, scufundându-și privirea cenușie și arzătoare în ochii ei.

— Moss, gemu ea încercând să-și înăbușe dorința, nu e prea rezonabil...

— De când suntem noi doi atât de rezonabili? se miră el.

Se agăță de umerii lui, în timp ce el îi desfăcea cu încetinitorul nasturii compleului de mătase. Trasă cu degetul o linie invizibilă de la baza gâtului până la sânii ispitori.

— Este o aberație să crezi că poți să faci dragoste pe canapeaua asta, protestă ea într-un ultim elan de virtute.

— Facem pariu? îi șopti el lipindu-și buzele de gâtul ei.

— Și m-ai considera o lașă dacă n-aș primi provocarea, nu-i așa?

Moss ridică încet capul și o privi în așa fel încât se simți stânjenită. Kat făcuse această remarcă numai ca să rupă tăcerea, fiindcă această bruscă intimitate o speria. Dar el părea că-i luase în serios spusele.

— Știi că n-a fost un lucru prea delicat să-i spun asta fostului tău soț, dar n-aveam de ales. Dacă nu-i închi-deam gura cu vorba, trebuia să i-o închid cu un pumn și cred că n-aveai chef să se lase cu o încăierare.

— Oh, nici nu-mi dau seama, spuse ea cu un râs febril. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Trebuie să fie măgulitor pentru o femeie.

Moss păru să înțeleagă în sfârșit că numai nervozitatea o făcea atât de vorbăreată și o privi surâzând.

— O să mai încerci mult timp să amâni inevitabilul? se interesă el încruntându-se ușor.

— Despre ce vorbești? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Cred că a venit momentul să-ți explic.

Cu privirea plină de dorință, cuprinse chipul lui Kat în căușul palmelor și îl apropiă de al lui.

— Scumpo, îi șopti el, fă-mi plăcerea și deschide această frumoasă guriță.

Kat o deschise fără să protesteze dar își aminti prea târziu cât e de viclean.

O sărută cu pasiune, trecându-și printre degete șuvițele mătăsoase ale părului ei. Kat înțelese că a face dragoste cu Moss nu avea nimic comun cu ceea ce cunoscuse ea până atunci. În cele din urmă se abandona vibrantă îmbrățișării lor pasionate.

O strânse la piept cu patimă. Fără a-i părăsi buzele, o dezbracă încetul cu încetul. Îi mângâie umerii, apoi îi cuprinse în palme sânii plini, atingând cu vârful degetelor sfârcurile roz care se întăriră de dorință și plăcere. Kat se cambră. Moss își plimba acum gura umedă și caldă pe întregul ei trup tremurător, explorându-i cele mai intime locuri, părțile dulci și sidefate care se înfiorau sub mângâierea limbii lui.

Kat își mai dădu vag seama că se dezbracă și el, apoi corpul lui athletic, în splendida lui nuditate, o acoperi complet, înnebunindu-i simțurile. Îi cuprinse umerii cu brațele, în timp ce el îi acoperea trupul cu sărutări fierbinți. Întâi gâtul, apoi sânii, pântecul cu arcuri ade-

menitoare ajungând până la însăși sursa feminității ei. Kat gemu de plăcere.

— Moss! Moss, te rog... Ia-mă...

— Dragostea mea, șopti el, te doresc atât de mult...

Se ridică și o pătrunse, smulgându-i un strigăt de extaz. Apoi dorința lor cunoscute paroxismul și se rostogoliră pe mocheta groasă, râzând, cercetându-și trupurile reciproc cu degetele și buzele avide, până când o dorință de o forță neobișnuită îi împinse pe culmile plăcerii.

— Kat, dragostea mea, ce frumoasă ești, șopti Moss, lungindu-se lângă ea.

Strânsă în brațele lui puternice, vrăjită de cuvintele lui de dragoste, Kat căzu într-o dulce toropeală. Bărbatul îi mângâie ușor ceafa, apoi mâna îi alunecă pe piept, pe șoldurile înguste ca pentru a o calma, a o asigura de...

— Moss, a fost fantastic. Nu știam că dragostea poate fi un lucru atât de minunat. Oh! Moss, sunt atât de fericită la ideea de a iubi, de a lucra împreună...

Mângâierile lui Moss se întrerupseră brusc.

— Cine a zis că o să lucrăm împreună?

IX

Kat avu impresia unui duș rece. Îl privi pe Moss și, pentru prima oară, ochii lui cenușii părură la fel de duri ca oțelul.

— Dar incidentele din studio... credeam... tu... noi... N-o să facem împreună ancheta?

Moss clătină încet din cap.

— Nici nu se pune problema. Te retragi, Kat. E inutil să lucrăm doi în aceeași afacere.

— Inutil! strigă ea ridicându-se brusc. Credeam că ai înțeles în cele din urmă! N-ai spus chiar tu cât e de greu pentru o femeie să dovedească că e capabilă? Dar știi bine că nu asta e problema.

Dacă refuza să lucreze împreună, era pentru că, la fel ca Derek și de altfel toți bărbații, n-o putea privi ca pe egala lui.

— Este adevărat, îi răspunse el calm. Dar trebuie să-ți găsești o afacere mai interesantă ca să-ți crezi o reputație.

— N-am nevoie de o altă anchetă! Ai putea să-mi spui de ce nu împărțim această anchetă?

— Pentru că nu vreau, pur și simplu. Se ridică la rândul lui și o trase spre el, dar ea îl respinse.

— Nu mă atinge, ipocritule...

Își adună bluza de pe jos și o trase în grabă pe ea. Se simțea la fel de furioasă pe ea ca și pe el. Fiindcă, în ciuda furiei lui, era teribil de tulburată de frumosul corp gol alungit lângă ea. Își întoarse privirea în căutarea pantalonilor ei.

— Și de ce mă rog sunt ipocrit? se interesă Moss, întinzându-i pantalonii.

Îi înfășcă cu un gest furios.

— Știi prea bine de ce. Ai încercat să mă faci să cred că-ți plac femeile independente, dar văd că în realitate ești la fel ca ceilalți.

— Deci asta e? Îți imaginezi că nu vreau să mă asociez cu tine fiindcă ești femeie?

— Nu-mi imaginez nimic. Este pura realitate.

— Încă o dată, bag de seamă că mă confunzi cu fostul tău soț, făcu el cu o mutră dezgustată. Aș da orice ca tu să nu-l fi întâlnit niciodată.

— Și eu la fel! suspină ea.

— Măcar asupra acestui punct suntem de acord, observă el cu un surâs amuzat. Ascultă-mă, Kat, continuă el fiindcă ea nu scotea nici un cuvânt, hotărârea mea n-are nici o legătură cu tine. Niciodată n-am lucrat împreună cu un partener.

— Da? Atunci ar fi cazul să-ți iei unul!

— Nici gând. Lucrez mult mai bine singur. Hai, fii mai rezonabilă!

Mai rezonabilă? Vroia probabil să spună mai supusă, mai „feminină“! Kat era revoltată. Cum de putuse fi atât de proastă încât să-și imagineze că Moss făcea mai multe parale decât ceilalți? Că era mai bun ca Derek? Și de ce această amară descoperire o întrista atâta?

Pentru că se simțea trădată. Și dacă făcuse dragoste cu el, nu fusese numai pentru că o atrăgea fizic și era chiar îndrăgostită de el. Ci, pentru că sperase că o acceptă așa cum este. Toată viața

căutase un bărbat care să fie în stare de așa ceva.

Dăr Moss nu era deloc diferit de Derek.

— Știi, făcu ea cu o voce nepăsătoare, poți să-mi spui ce vrei, că tot nu te cred.

Deschise gura să-i răspundă dar se răzgândi. Fără a o părăsi din ochi, se ridică la rândul lui și începu să se îmbrace. Își întoarse cu dispreț privirea de la el. Dar în timp ce el își trăgea pantalonii, nu se putu împiedica încă o dată să-i admire umerii largi și picioarele mușchiuloase și un fior de dorință o străbătu. Decise să-i întoarcă spatele o dată pentru totdeauna. Își închise bluza cu mișcări hotărâte.

— Nu crezi că dramatizezi puțin situația?

Kat scoase un suspin exasperat și se întoarse brusc spre el, gata să riposteze. Dar Moss se apropiase pe nesimțite și fu gata să se ciocnească cu capul de pieptul lui încă gol. Cu inima bătând, se dădu cu un pas înapoi, dar el o prinse de umeri și o strânse la piept.

Nu reuși să reziste mult timp. Ca îmbătată de parfumul lui bărbătesc, îl

înlănțui și ea cu brațele își lipi fața de torsul puternic.

— Te detest, șopti ea.

— Iată în sfârșit o persoană sinceră, răspunse el râzând.

Rămaseră mult timp nemișcați, îmbrățișați ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc. Apoi Moss o mângâie cu blândețe pe păr.

— Spune-mi exact ce aștepti de la legătura noastră, Kat.

Își ridică încetitor capul și îi susținu privirea.

— Mi-ar place să mă accepti așa cum sunt, o femeie independentă. Aș vrea să înțelegi că sunt în stare să mă apăr și singură în caz de nevoie. Și că sunt o detectivă competentă.

— Nu mă îndoiesc.

— Atunci, lasă-mă să lucrez cu tine! îl imploră ea schițând un surâs timid.

— Nici vorbă.

— Dar de ce? Ți-e frică c-aș putea descoperi vinovatul înaintea ta? îl provocă ea desfăcându-se din îmbrățișarea lui.

— Poți crede tot ce vrei, îi răspunse Moss pe un ton impasibil.

— Am aceleași drepturi ca și tine asupra acestei anchete, insistă ea.

— Nu. Îți amintesc că am sosit la studio cu o săptămână înaintea ta. E o problemă de etică.

— Ce problemă de etică? E o chestiune de supraviețuire, se înfurie ea.

— Sunt de acord, cedă el, dar ea deja îi întorsese spatele căutându-și încălțăminte.

Propriu-zis vroia să-și ascundă lacrimile care amenințau să i se rostogolească pe obraji.

— Ai văzut cumva... A, uite-le.

Își extrase sandalele de sub canapea și le încălță în grabă. Nu, nu va plânge.

— Ce faci?

— Plec. N-am obiceiul să rămân acolo unde nu sunt dorită.

Moss o luă de mână și o trase spre el.

— Ce tot vorbești? Hai, Kat...

Îi atinse cu vârful limbii acel punct sensibil din dosul urechii, și-și vârî mâinile pe sub elasticul pantalonilor de mătase.

— Moss! strigă ea înăbușit. Oprește-te! Asta nu rezolvă nimic. N-o să... Nu! Tocmai m-am îmbrăcat.

Cu un ușor foșnet, mătasea alunecă pe mochetă, urmată de un slip de dantelă. Moss își lipi buzele de gura ei ca s-o facă să tacă și o ridică înlănțuindu-i talia cu brațele. Kat își încolăci picioarele în jurul soldurilor lui.

— Ești incorigibil, mormăi ea cu nasul în umărul lui.

O lăsă puțin ca să-i descheie bluza, apoi se întinse și o atrase peste el. Mișcând ritmic din solduri, îi prinse sfârcurile roz și le gădilă cu senzualitate. Ea se cambră, topită de plăcere.

— Te iubesc, Kat, murmură el cu o voce răgușită, ștergându-i obrazii umezi.

— Și eu te iubesc.

— Atunci, liniștește-te. Totul se va aranja.

Dar în timp ce se rostogoleau pe mochetă, pradă unei îmbrățișări pasionate, Kat știa că problemele erau departe de a fi rezolvate. Din contră, abia începeau.

*

*

*

A doua zi de dimineață, după cum promisese, Kat își dădu demisia după ce îi explicase lui Mark de ce îl mințise.

Fotograful îi propuse să-și păstreze postul de secretară, cu condiția să abandoneze ancheta pe care i-o încredințase lui Moss. Fu tentată o clipă de oferta lui curtenitoare, dar se răzgândi. Știa că rămânând la studio, nu s-ar putea împiedica să nu-și continue investigațiile, iar Moss ar prinde de veste imediat. Și ar da-o afară fără menajamente.

Ajunse la ea acasă spre prânz, obosită, deprimată și dezgustată de toți și de toate.

Și ca o culme a nenorocului, Ken plecase în ajun în vacanță. Se instalează în salon, încercând să citească o carte. După câteva minute, o abandonează, incapabilă să se concentreze.

Nu atât demisia o supăra, cât modul în care Moss o obținuse. Nu-i mărturisise dragostea lui în momentul când o simțise vulnerabilă? Și nu-i ceruse să renunțe la anchetă când făceau dragoste, știind că nu va avea forța să-l refuze? O dusesse de nas după cum dorise.

Își duse la buze o ceașcă de cafea — a șasea pe ziua de azi. Raporturile ei cu domnul Barker, vecinul de palier, nu

erau deloc de natură să ușureze lucrurile. Era un bătrân maniac care-i făcea zile fripte. Dacă din nenorocire trântea ușa când venea acasă sau îi cădea ceva din mână, bătea cu pumnul în perete. Bineînțeles, nici nu putea fi vorba să asculte la ora asta combina stereo.

Kat încercă să se arate înțelegătoare. Închise cu precauțiune ușile dulapului și puse la minimum micuțul radio de pe noptieră.

Dar domnul Barker bătu în perete.

Câteodată îi venea să râdă din cauza asta. Dar azi n-avea deloc chef de glumă și astfel că, atunci când, din neîndemânare, îi căzu un capac pe mozaicul din bucătărie, îi veni să urle când auzi loviturile în perete. Și hotărî să se ducă până la el ca să-l calmeze și să se calmeze. Dar el refuză să-i deschidă ușa. Și bineînțeles că n-avea telefon, auzul lui atât de fin nu l-ar fi suportat.

Era momentul să treacă la acțiune. Dar ce să facă? N-avea curajul nici să cheme poliția, nici să se plângă proprietarului. Căci, la urma urmei, omul avea mai mult de optzeci de ani.

Consideră că e preferabil să iasă puțin la aer. Își luă poșeta și mantoul și trânti ușurată ușa în spatele ei, coborând în fugă scările. Își recuperase mașina în acea dimineață și murea de pofta de a conduce din nou. Se afla la câțiva metri de mașină când se opri stupefiată.

Toate pneurile erau dezumflate.

Își roti privirea pe stradă, dar nici o altă mașină nu mai fusese ținta atacului. Deci ea era cea vizată. Iar identitatea vinovatului nu se punea la îndoială.

Aruncă o privire ucigașă spre fereștrele cu storiurile trase ale vecinului ei și intră în casă ca să-și pregătească cea de-a șaptea cafea. Tocmai se pregătea să azvârle cu zgomot lingurița în chiuveță când se auzi soneria telefonului.

— Bună, Katrina. Ce mai faci? făcu vocea veselă a lui Mark.

De obicei ar fi răspuns că de minune, ceea ce corespundea adevărului. Dar azi era atât de prost dispusă încât sfârși prin a-i pomeni de cauciucurile sparte. Înainte de a avea timp să-i vorbească de vecinul nesuferit, Mark făcu imediat legătura cu incidentele din studio.

— Trebuie să-l anunți pe Moss, o sfătui el pe un ton îngrijorat, pe care nu i-l cunoștea. Nu se știe niciodată.

— Mark, sunt sigură că n-am de ce mă teme.

— Sper că ai dreptate, răspunse el suspinând. Dar nu mă pot împiedica să mă simt responsabil de asta. Fii atentă, Katrina. Nu risca nimic. Îmi promiți?

Îl asigură că va fi vigilentă și închise. Dar când, câteva minute mai târziu, îl chemă la telefon pe fratele ei ca să-l anunțe că i-a sosit un pachet, acesta nu se lăsa liniștit atât de ușor.

— Și presupun că nu l-ai prevenit pe Moss Adams?

— Nu, Ken. E inutil, eu...

— Nu mă interesează, i-o tăie el. Dacă n-ai făcut-o tu, o fac eu.

— Oh, Ken. Te rog...

— Rămâi acasă și încuie-ți bine ușa până când te contactează el, îi ordonă Ken cu un ton care o uimi.

Refuză să închidă până când ea nu-i promise că așa va face.

Trei minute mai târziu, telefonul sună din nou. Știind prea bine cine era, n-avea nici un chef să răspundă. Se decise abia la al cincelea semnal.

— Tocmai am vorbit cu frații noștri, anunță Moss cu o voce calmă. Ce-ar fi să-mi povestești chiar tu ce s-a întâmplat?

Scoase un suspin exagerat și repetă întâmplarea pentru cea de a treia oară, menționând de data asta necazurile ei cu vecinul de palier. Era convinsă că Moss va gândi, la fel ca și ea, că nu sunt motive de îngrijorare.

Dar el nu zise nimic. Rămase tăcut atâta timp, încât crezu că s-a întrerupt legătura.

— Nu-mi place deloc asta, spuse el în cele din urmă.

— E ridicol, se încăpățână ea. Domnul Barker n-o fi el prea sociabil, dar îmi vine greu să mi-l imaginez atacând pe cineva. Are mai mult de optzeci de ani! Și oricum, e mai puțin puternic decât mine.

— Nu mai fi atât de sigură pe tine.

Urmă o scurtă tăcere. Kat îl auzi cum își aprinde o țigară și suflă cu plăcere fumul. Se miră. Nu-l văzuse niciodată fumând.

— O să vin pe seară, declară el. Și o să-l vizitez mâine dimineață pe acest Barker.

Kat tremură la ideea de a petrece noaptea cu Moss.

— Doar n-ai intenția să dormi la mine? făcu ea cu un ton pe care-l dori scandalizat.

— Dacă n-ai încredere, te duc la un hotel. Și înjură. Această perspectivă o dezamăgi.

— Moss, suspină ea, te asigur că totul e ridicol. Sunt sigură că n-am de ce mă teme. Și știi că sunt capabilă să mă apăr singură.

Descoperi mai târziu că a fost una din frazele cele mai tâmpite pe care le pronunțase vreodată.

Tocmai deschidea dușul când își aminti că n-a zăvorât ușa, după cum îi promisese lui Ken. Își puse halatul și ieși din baie. Se opri brusc când ajunse în salon. Ar fi putut jura că a lăsat lumina aprinsă. Avansând precaută până la măsura joasă, apăsă pe întrerupător. Lampa nu se aprinse. Ciudat. Și doar schimbase becul cu câteva zile mai înainte.

Se hotărî să repete operația după ce face duș și se îndreptă spre ușa de la intrare. Traversase jumătate din salon

când auzi un zgomot venind din bucătărie.

Se opri, cu inima bătând în galop. Zgomotul se repetă. Fără nici o îndoială, în bucătăria ei se afla cineva. Un fior de gheață o parcurse din creștet până în tălpi. Ce să facă? Să cheme poliția? Era o posibilitate. Sau să dea piept cu hoțul... Nu, era ridicol, ce să facă un hoț în bucătărie? Dar atunci, ce era? Domnul Barker? Imposibil. Îl auzise trăgând apa de la W.C. când încercase să aprindă lampa. Atunci...?

Kat simți că i se taie respirația. Tâmpiele îi băteau. Lucruri oribile îi veniră în minte. Își aminti de spaima ei, de acum doi ani, când surprinsese un hoț. Retrăia acum acest îngrozitor coșmar, resimțea fiecare din loviturile pe care acesta i le dăduse...

Trebuia să fugă cu orice preț. Dar cum? Ușa de intrare era vecină cu ușa bucătăriei. N-ar fi avut timp să ajungă la ea înaintea vizitatorului inoportun. Imposibil să se pună în vreun fel la adăpost: nici una din ușile camerelor nu avea cheie.

Cuprinsă de panică, se dădu înapoi cu un pas și parchetul scârțâi sub picio-

rul ei. Tresări îngrozită de parcă auzise un foc de revolver.

Își reținu respirația, cu urechea la pândă. Singurul zgomot pe care-l mai auzea era al apei de la duș pe care nu-l închisese. Apoi auzi un altul. Pași furiați, care parcă alunecau pe mozaicul bucătăriei. Ușa se deschise încet. Kat se repezi, fără să se mai gândească, spre ușa de la intrare, singura ei scăpare posibilă.

În graba ei, se împiedică de cuier și se prăbuși pe covor. Reuși totuși să se redreseze încercând să găsească clanța prin întuneric; simți dintr-odată un curent de aer rece izbind-o peste față.

Și atunci primi o lovitură de o violență neobișnuită drept în piept. Își pierdu cunoștința.

X

Își simțea pleoapele ca de plumb. Spatele ei se odihnea pe o suprafață dură și rece. Își căpătă vag cunoștința și reuși să deschidă ochii.

Lumina lămpii o orbi și îi închise repede la loc. Făcu o nouă tentativă și, de această dată, îl zări pe Moss îngenuncheat lângă ea. Își petrecu un braț în jurul taliei ei și încercă s-o ridice. Simți că i se taie răsufierea.

— Hai, încetișor. Încearcă să respiri adânc.

Ar fi fost fericită să poată respira și mai superficial. Dar această violentă durere din capul pieptului o împiedica. Moss încercă din nou s-o ridice, ca s-o ajute să-și tragă sufletul.

— Mi-e rău, protestă ea cu o voce slabă.

— E normal. Te-a lovit zdravăn în regiunea coastelor, dar se pare că n-ai nimic rupt. Rămâi lungită, îi comandă

el, fiindcă ea încerca să se ridice în coate.

Îl ascultă și închise ochii. Niciodată nu avusese o migrenă atât de violentă. Reuși să-și ridice o mână și descoperi un cucui uriaș în vârful capului.

— Te-ai lovit cu capul de pardoseală când ai căzut, îi explică Moss, aprinzându-și o țigară.

Se așează lângă ea și îi adresează o privire indiferentă, în timp ce ea încerca în zadar să-și regleze respirația.

— Data viitoare, încearcă să aprinzi lumina.

Ea fixă consternată tavanul. De ce era supărat pe ea? Nu se aștepta desigur s-o acopere cu sărutări. Dar ar fi apreciat dacă se arăta mai drăguț cu ea.

— N-am căzut singură. Cineva era aici... M-a lovit.

Văzu o strălucire de interes în ochii cenușii ai lui Moss.

— Cine era?

Încercă să-și amintească. Mintea ei era încă confuză.

— Nu știu, spuse în cele din urmă. Era întuneric. N-am putut să-l văd.

— Era deci un bărbat?

Kat nu răspunse. I se făcuse dintr-odată frig și începuse să tremure.

— De ce crezi că era vorba de un bărbat? insistă el.

Părea să-i pese mai mult de vizitator, decât de ea. Nu vedea că are nevoie de puțină încurajare? Reuși să se așeze, sprijinindu-se de perete.

— Nimic precis. O simplă presupunere.

Își trase halatul peste picioarele goale și văzu că are un deget însângerat. Moss îi întinse batista lui.

— Nu i-ai văzut fața?

— Nu, dar în orice caz nu era vorba de un hoț.

— Ești sigură?

Îl aprobă din cap și-și mușcă buza pentru a o împiedica să tremure. Amintirea spaimii ei îi revenea acum în minte cu o îngrozitoare claritate. Ce mai aștepta el ca s-o ia în brațe și s-o liniștească, în loc să se uite la ea cu privirea asta sceptică? Se vedea că nu el primise un pumn în coaste.

Moss se ridică în picioare și aruncă mucul de țigară în echiuvetă.

— Ai vreun întăritor?

Îi arată cu bărbia sticla de pe frigider. El fierse apa și, câteva minute mai târziu, Kat era instalată la masa de la bucătărie în fața unei cești mari de cafea neagră, în care el turnase o porție zdravănă de whisky.

Cu pulovărul și pantalonii lui din catifea neagră, ea îl găsea aproape amenințător și teribil de seducător. Își aprinse o nouă țigară.

— Și cum a intrat în apartament?

Înghiți de două ori din cafea, întrebându-se de când fumează.

— Pe ușă, îi explică ea în fine. Am uitat s-o închid cu cheia. Tocmai vroiam s-o fac... când...

— Și n-ai reușit să-l vezi?

— Nu. Ți-am spus că era întuneric. Ascultă, adăugă ea, tremurând puțin, n-ai vrea să schimbăm subiectul? N-am nici un chef...

— Era înalt? Scund? Hai, trebuie să fi remarcat vreun detaliu.

Furia, amărăciunea și spaima încă prezentă o împiedică să răspundă. Încearca cu disperare să nu izbucnească în lacrimi.

— N-ai auzit? N-am chef să vorbesc despre asta!

— Nici mâine nu va fi mai ușor, replică el.

Kat se sprijini de spătarul scaunului și se uită țintă în ceașca de cafea.

— Nu l-am văzut pentru că eram prea speriată. Ești mulțumit? Iar acum, iartă-mă...

Încercă să împingă scaunul ca să se scoale, dar Moss îl ținu cu piciorul.

— De ce nu-mi spui ce te face să fii atât de furioasă? o întreabă el.

— Nu înțelegi? strigă ea trântind ceașca pe masă. M-am purtat ca o tâmpită! Eram atât de îngrozită încât nu m-am gândit decât s-o iau la goană! Nici măcar nu mi-am amintit că am luat lecții de karate!

— Ei și? făcu Moss ridicând din umeri. Ți-ai dat seama că nu ești atât de curajoasă cum credeai. Nici o problemă! Cea mai mare parte a bărbaților fac această descoperire chiar înainte de pubertate.

— N-ai nici un pic de milă? îngăimă ea. Era să fiu omorâtă!

— Poate, dar ești încă în viață, nu? răspunse el cu logica lui implacabilă.

— Da, admise ea strâmbându-se.

— Te doare capul?

— Da!

— Ai o aspirină?

Ar fi vrut să-i strige în față că n-are ce face cu aspirina lui, că tot ceea ce dorea era puțină tandrețe și înțelegere.

— La baie, bombăni ea.

Reveni imediat cu flaconul și îi întinse un pahar cu apă. Înghiți două comprimate și ridică brusc ochii spre el când își puse paharul pe masă. Atunci îi surprinse privirea neliniștită și înțelese.

Indiferența lui nu era decât o mască. Nu făcea deloc caz de agresiunea al cărei obiect fusese Kat, fiindcă așa ar fi vrut și el să fie tratat dacă ar fi fost în locul ei. Moss ar fi izbucnit în lacrimi pentru o slăbiciune trecătoare? Categorie nu! S-ar fi ridicat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și nu s-ar fi dat bătut.

— De când fumezi? îl întreabă ea, simțindu-se dintr-odată reconfortată.

Surprinse o privire ironică în ochii lui.

— De la șaisprezece ani, mărturisi el făcând o mutră comică. M-am lăsat acum patru ani. Și am început din nou... ieri, adăugă el cu reticență.

— Pentru că erai neliniștit. Din cauza mea, ghici ea.

Își strivi țigara pe jumătate consumată. Șurâsul lui fugar o surprinse. Încercă dintr-odată pentru el un sentiment care nu avea nimic de-a face cu atracția fizică.

El înțelegea ce simțea ea, această rușine și dezgust față de propria ei comportare. Și îi spunea în felul său că nu era cazul să se alarmeze. Că, în curând, își va regăsi încrederea în ea însăși.

De ce? Pentru că ținea la ea. Și că era în stare de orice ca ea să-și revină în urma acestui eșec, chiar dacă ea își îndrepta acum mânia împotriva lui. Simți pentru el o dragoste atât de puternică, încât îi veni să-i sară de gât.

— Crezi că această agresiune are legătură cu incidentele de la studio, nu-i așa?

— Foarte probabil.

— Și bănuiai că o să mi se întâmple ceva, continuă ea.

Înțelegea acum că, dacă Moss ținuse atât de mult ca ea să demisioneze, nu era din cauză că se îndoia de competența ei, ci pentru că era femeie. Pur și simplu fiindcă se temea pentru viața ei.

— Așa e.

– Ai vreo idee cine e vinovatul?

– Nu încă.

Dar ea știa că el îl va demasca. Că o să-l urmărească fără răgaz până îi va pica în plasă. Frisonă fără voia ei. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie în locul răufăcătorului când Moss îl va înșfăca de guler.

El se ridică brusc, spală cele două cești și le puse pe uscătorul de vase.

– E timpul să te duci la culcare.

– N-am chef să dorm, protestă ea.

– Vrei să te duc cu forța?

Preferă să-l asculte și se duse în dormitor, cu Moss pe urmele ei.

– O să mă și legeni? se interesă ea cu un zâmbet ștrengăresc.

– Culcă-te, îi ordonă el. Și nu uita că ești rănită. Ai mare nevoie de repaos.

Suspină și-și scoase halatul cu un aer gânditor, întrebându-se cum ar putea fi viața cu Moss alături de ea. Minunată, fără îndoială...

Kat îi simți dintr-odată privirea pătimașă ațintită asupra ei și își dădu seama încurcată că este complet goală.

– Ai exact trei secunde ca să te bagi în pat, îi spuse el repezit. Unu, doi...

Se culcă repede și-și trase cearșaful până la ochi ca să-și ascundă obraji roșii ca focul.

— Mulțumesc că ai oprit dușul, găsi ea în cele din urmă ceva de spus.

— N-ai de ce.

Îi aruncă o ultimă privire și se îndreptă spre ușă. Se simți dintr-odată înspăimântată de ideea de a rămâne singură în apartament.

— Moss! Nu pleca!

Se întoarse și o privi îndelung.

— Dar nu plec, o asigură el. O să dorm pe canapea.

Kat nu știu dacă se simțea ușurată sau dezamăgită. Opt zile mai înainte n-ar fi putut închide un ochi dacă ar fi știut că Moss dormea în încăperea vecină. Și presimțea că la fel se va întâmpla și în această seară, dar din cu totul alte motive.

— Moss?

— Da?

— Crezi... Crezi că ar ajuta cu ceva la rezolvarea cazului dacă eu aș servi ca momeală?

O privi în tăcere, apoi veni să se așeze pe marginea patului.

— Chiar vorbești serios?

Aprobă din cap. Simțea un nod în gât la gândul ăsta, dar știa că trebuie să-și asume acest risc dacă vroia să continue în această meserie după cum un călăreț trebuie să-și încalece calul imediat după o căzătură. Dacă mai aștepta, și-ar fi pierdut curajul.

— Nu știu, Kat, suspină Moss. E prea periculos...

Simți, plină de stupefacție, cum obrajii i se scaldă în lacrimi. Ce se întâmplă oare cu ea? Își plecă ochii încurcată.

— Scuză-mă, îngăimă ea. Ce ziceai?

Moss o privi cu un aer mirat și-i șterse cu blândețe obrajii umezi.

— Nu te-ăș fi crezut niciodată în stare să plângi, murmură el.

— Dar nu plâng, se smiorcăi ea. Doar un fir de praf care...

O luă în brațe și o strânse la piept.

— Ce să mă fac cu tine? o certă el cu o voce duioasă.

— Nu știu. Ai putea dormi cu mine, de exemplu, îi propuse ea cu un surâs palid.

Și ațipi imediat în brațele lui, liniștită și încrezătoare.

XI

— Hai, trezește-te, leneșo!

Kat deschise cu greu un ochi și-l zări pe Moss așezând o tavă pe noptieră. Își înfundă fața în pernă.

— E încă noapte, bombăni ea.

Se așează lângă ea și o obligă să se întoarcă. Apoi o sărută cu dragoste pe gât.

— Deschide ochii, îi șopti el scuturând-o ușurel.

— Cât e ceasul? întrebă ea întinzându-se.

— Cinci.

Făcu ochii mari.

— Cinci? Dimineața?

O scurtă privire aruncată ceasornicului o lămurî. Se aruncă din nou pe pat și-și trase cuvertura peste cap.

— M-am gândit la oferta ta, o anunță Moss. Răspunsul este da.

Această veste o trezi de-a-binelea.

— Adevărat?

— Adevărat. Cafea?

— Dacă vrei.

Încercă să se așeze și, scoase un strigăt de durere. Toți mușchii îi amin-teau de aventura din ajun. Inspiră profund și făcu o nouă tentativă, de data asta mai cu grijă. Moss o ajută să se sprijine de o pernă, ca să stea mai comod.

— E întotdeauna îngrozitor a doua zi, observă el întinzându-i un pahar cu suc de portocale și două aspirine.

Îl privi pe deasupra paharului. Părea în plină formă, deși dormise atât de puțin, constată ea cu invidie.

Își aminti de seara trecută, de felul cum îi dovedise dragostea lui, de tandrețea cu care o strânsese în brațe până adormise. Niciodată, gândi ea, nu fusese atât de îndrăgostită.

— Deci, accepți să-ți servesc drept momeală?

Era flatată că Moss primise în fine să lucreze cu ea. Dar această perspectivă o făcea nervoasă. Ce se va întâmpla dacă își va mai pierde odată sângele rece?

Moss îi întinse o ceașcă de cafea.

— Da. Dar trebuie să-mi promiți că vei fi foarte prudentă.

— Mă cunoști.

— Tocmai de aceea. Ai un revolver?

— N-am avut niciodată, replică ea cu un surâs larg. Sunt adepta luptei cu mâinile goale, adăugă ea făcându-i mălițioasă cu ochiul și ridicându-și brațele în poziție de karate.

— Văd că aventura ta de aseară nu te-a traumatizat deloc, zâmbi el.

Cât i-ar fi plăcut și ei să creadă la fel.

— Îmi revin întotdeauna destul de repede, minți ea cu seninătate. Și ce s-a întâmplat ieri îmi va servi ca lecție. Voi fi în gardă data viitoare. Te asigur, Moss, că sunt o bună detectivă. Și voi fi încântată să mi se ofere șansa de a o dovedi.

— Rămâne de văzut.

Îi ghici neliniștea, dar știa că el va trece peste asta așa cum și ea își va învinge propriile temeri. Când va relua ancheta, își va regăsi încrederea în sine și-i va demonstra lui Moss de ce este în stare. Căci era cu adevărat o bună detectivă: era conștiincioasă, avea imaginație, și dovedea un fler deosebit în a recunoaște o pistă interesantă.

— Îi spui tu lui Mark? întrebă ea mușcând cu poftă dintr-un corn.

— E ultima din grijile mele.

— Oh! S-ar zice că regreti deja că mi-ai acceptat propunerea, suspină ea încrucișându-și mâinile sub ceafă.

— Posibil. Cum te-ai procopsit cu asta? O întrebă el atingând cu degetul cicatricea fină de pe antebrațul ei.

— Oh... O mică amintire din trecutul meu tumultuos, răspunse ea evaziv.

— Un accident?

— Nu tocmai.

Kat ezita. Nu mai vorbise nimănui până acum despre asta, cu excepția lui Ken și nici lui nu-i spusese în toate amănuntele. Se temea de reacția lui Moss când îi va povesti aventura în detaliu.

Ridică ochii și-i întâlnește privirea întrebătoare.

— Chiar ții cu adevărat să știi ce s-a întâmplat?

— Da.

— Bine, suspină ea. Au trecut doi ani. Eram încă stagiară la Sam Blankenship. Ne ocupam de un divorț destul de dificil. Soțul ne angajase pentru a-i urmări soția. Vroia să i se încredințeze lui cei doi copii. Mă urmărești?

— Și încă cum! Mi-am pierdut cei mai frumoși ani ai vieții cu acest gen de anchete. Continuă, o invită el umplându-și ceașca.

— Mai sunt câteva detalii neclare și pentru mine încă. Astfel într-o seară, m-am hotărât să trec pe la agenție ca să mai revăd niște piese din dosar. Sam îmi încredințase o cheie câteva zile mai înainte, îi explică ea cu un surâs blând, revăzându-l pe bătrânul veșnic posomorât, dar cu o inimă de aur, care o învățase toate tainele meseriei lor. Deschizând ușa, am dat nas în nas cu un hoț în plină activitate.

Mai înghiți o gură de cafea și-și sprijini ceașca de genunchi.

— Poate asta n-ar fi lăsat nici o urmă dacă n-aș fi avut cu Derek, înainte de plecare, una din nenumăratele dispute cu care nu reușisem încă să mă obișnuiesc, continuă ea. Tocmai îmi înșirase o listă cu numeroasele motive pentru care ar fi trebuit să-mi abandonez meseria — ceea ce făcea cam odată pe săptămână — și eram furioasă pentru că, pentru a-l mai liniști, renunțasem la cursurile mele de karate. Considera că o femeie n-are nevoie să știe să se

apere. De aceea are soț. Și mai spunea că acest sport — karate — este complet lipsit de feminitate. Pe scurt, eram turbată de furie când am ajuns la agenție. Și pusă pe ceartă.

— Și te-ai apărat? ghici Moss.

— Nu, l-am atacat. Și el a ripostat, adăugă ea cu un surâs amar. Nu luasem până atunci decât șase lecții de karate, exact câte îmi trebuiau pentru a da de necaz.

— Deci a fost atât de serios? se neliniști Moss.

— Mai mult decât atât. Fracturi la ambele brațe și la un picior, o altă la maxilar, trei coaste înfundate, o claviculă ruptă, un traumatism cranian și o hemoragie internă. Am stat în spital o veșnicie.

Inspiră profund și privi tavanul cu resemnare.

— Am crezut ca o naivă că, după această aventură, Derek va înțelege în sfârșit că și o femeie trebuie să învețe să se apere. Dar mi-am pierdut repede toate iluziile. Câteva ore după ce am ieșit din comă, a decretat că aceasta ar trebui să-mi servească drept lecție și că

aș face mai bine să-mi abandonez cariera o dată pentru totdeauna.

— Și?

— Și atunci mi-am reluat cursurile de autoapărare cu mai multă hotărâre ca niciodată. Opt zile mai târziu, Derek cerea divorțul. Iată povestea vieții mele, termină ea cu un surâs ezitant. E rândul tău acum.

— Ce-aș putea să-ți povestesc? Întâmplarea cu o baborniță de nouăzeci și doi de ani care m-a lovit cu o crosă de base-ball, până m-a umplut de sânge?

— Adevărat? Sau inventezi tu ca să-mi faci plăcere?

— Scumpa mea, șopti el cu o voce tulburătoare trăgând încet cearșaful de pe ea, știu să-ți fac plăcere în cu totul alt mod.

Cu privirea arzătoare se aplecă asupra ei și-și expuse teoria.

*

*

*

— Cred că am descoperit cum intră în studio, anunță Kat în timp ce se îmbrăcau.

— Cum?

— Pe fereastră.

— Nu se deschide, replică Moss trăgându-și pantalonii. Ai văzut și singură.

— Vorbesc de fereastra studioului. Vrei să-mi dai blugii?

— Chiar ții neapărat? Te găsesc mai șic fără ei și ca să revenim la fereastră, e imposibil să pătrunzi prin exterior.

— Nu-i adevărat. Te poți folosi de trandafir.

— Nu e destul de solid ca să țină pe cineva.

— Pe mine m-a ținut.

— Mă gândeam la o persoană serioasă, scumpa mea.

— Ce amabil ești! Trebuie să ajung la concluzia că ai eliminat această posibilitate?

Îi răspunse printr-un surâs.

— Încep să înțeleg. Mă întrebam de ce n-ai blocat fereastra. Deci ai instalat un mijloc de supraveghere? O cameră ascunsă de exemplu?

— Ai fi surprinsă să afli că mica ta escapadă a fost înregistrată pe film cu infraroșii?

— Mai bine taci, îl sfătui ea furioasă smulgându-i blugii din mână. Bine, deci nu intră pe fereastră. Rămâne ușa care este închisă toată noaptea.

— Dar nu și ziua.

— Crezi că toate astea se petrec în plină zi? Întrebă ea cu o privire neîncrezătoare. Și fratele tău n-a observat nimic?

— După cum ai remarcat fără în-
doială, Mark nu este un fin observator.

— Moss, mi-a venit o idee. Și dacă Mark ar fi totuși ținta acestor incidente? Să presupunem că aceste începuturi de incendiu au avut cu adevărat drept scop să-i distrugă studioul, dar au fost puse de o persoană neîndemânatică? Sau de un prost?

— Asta nu reduce câtuși de puțin lista suspectilor, observă Moss. Nouăzeci și cinci la sută din manechine intră în această categorie. La fel și numeroasele sale prietene.

— Are multe?

— Cam jumătate din populația feminină din San Francisco.

Kat reflectă o clipă și apoi scutură hotărâtă din cap.

— Nu, cred că e o pistă greșită: Mark e mult prea drăguț ca o femeie să-l poată dușmăni.

— E drept că are talente în domeniu, aprobă Moss.

- Sunt fericită că nu e și cazul tău.
- Mulțumesc de compliment.
- Nu asta vroiam să spun, se scuza ea mușcându-și buzele. Și o știi foarte bine!

Moss o luă în brațe și o strânse la piept.

— Da, am înțeles. Și nu trebuie să-ți faci griji. Sunt bărbatul unei singure femei. Și tu ești acea femeie, adăugă el sărutând-o pe frunte.

— Nu spune asta, ființă îmi pierd șirul, protestă ea încercând să-și ascundă tulburarea pe care o trezea în ea această confidență. Unde rămăsesem?

— Vorbeai de farmecul irezistibil al fratelui meu.

Se strâmbă la el și își puse pulovărul.

— Înainte să-mi ceri să abandonez ancheta, făcusem o listă a tuturor incidentelor survenite la studio, separând cele ce vizau manechinele de cele ce se întâmplaseră secretarelor. Apoi mai făcusem și inventarul tuturor bunurilor ce dispăruseră și notasem datele acestor evenimente diverse.

— Și există niște legături?

— Nu în ceea ce le privește pe secretare. Nu înțeleg ce au cu ele. Din

contră, de câte ori s-a produs câte un incident, a dispărut câte ceva. Ceea ce te-ar face să gândești că mobilul este furtul. Dar în acest caz de ce să dispară obiecte fără valoare, cum ar fi peria de cap a lui Vick Underwood sau cheile lui Carol Parker? Și de ce de materialele atât de costisitoare ale lui Mark nu s-a atins nimeni? N-am văzut niciodată o afacere atât de ciudată. Nici mobil, nici suspect.

— Recunosc că e un adevărat puzzle, o aprobă Moss în timp ce ieșeau. Dar nu ți-ai pierdut deloc timpul, adăugă el cu un surâs admirativ în timp ce ea încuia ușa. Ești o femeie surprinzătoare, să știi. Și teribil de sexy în această ținută.

Kat își privi blugii și pulovărul bleumarin, cam lălâu după părerea ei.

— Mulțumesc. Și tu ce-ai descoperit până acum?

— O să-ți zic în mașină.

Dar Kat își dădu seama cu o exasperare crescândă, în timp ce traversau orașul, că Moss n-avea intenția să-i facă confidențe. Cum îl întreba, cum schimba cu abilitate subiectul. La capă-

tul răbdării, se întoarse spre el încrucișându-și brațele.

— Moss Adams, făcu ea cu o voce amenințătoare, nu încerca să mă duci de nas. Am făcut un târg. Ți-am spus tot ce știam despre această afacere și...

— Ești sigură?

— Da! se avântă ea.

— Ea e sigură.

— Ți promit că te strâng de gât dacă nu... În fond, unde mergem? întrebă ea brusc.

— La comisariatul de poliție.

— Ca să facem ce?

— Să contactăm un armean.

— Un armean? repetă ea năucită, masându-și umărul dureros.

— Ian Bagdasarian. E un prieten care lucrează acolo.

Parcă mașina în fața sediului poliției și se întoarse spre ea.

— O să căutăm prin dosarele lor ca să vedem dacă există afaceri similare care au fost declarate.

Kat ridică din sprâncene. Așa ceva nu-i trecuse prin minte.

O mângâie pe cap, rulându-și pe deget o șuviță arămie.

— Să nu pierdem timpul, îi șopti el. Riscăm să intrăm în criză în curând.

— Și o să verificăm împreună aceste dosare? se interesă ea.

— Credeam că vrei să lucrezi împreună cu mine. Pot s-o fac și singur dacă te-ai răzgândit.

— Nu asta vroiam să spun, Moss. Mă gândeam numai că ar fi mai eficace dacă ne-am ocupa fiecare de altă problemă. În plus, sunt sigură că dosarele lor sunt pe calculator. Ce părere ai?

Moss bătu volanul cu palma.

— În fond, poate că ai dreptate. Ce-mi propui?

Kat se întrebă mai târziu de ce înșistase atât de mult să consulte ea arhivele și să-i lase lui Moss alte sarcini mult mai interesante. Fără îndoială se gândise că el ar fi dorit să treacă întâi pe acasă ca să se schimbe. Dar și pentru că el se oferise să îndeplinească singur această muncă ingrată iar ea ținea să-l facă să înțeleagă că era gata să facă orice pentru a se dovedi utilă. În fond și asta făcea parte din meseria de detectiv.

Două ore mai târziu, începu să regrete gestul ei generos. Aruncă o privire disperată spre teancul de documente

care-i rămăsese de parcurs. I-ar trebui zile, poate chiar săptămâni, pentru a le veni de hac.

Deoarece, culmea ghinionului, calculatorul era defect. Și Ian Bagdasarion o anunțase că nu va fi reparat în curând.

— Păreți obosită. Asta vă va remonta puțin.

Micșuța brunetă, asistenta lui Bagdasarion, îi întinse o ceașcă de cafea.

— Mulțumesc, îi răspunse Kat schițând un surâs.

— Calculatorul ăsta se strică când ți-e lumea mai dragă. Dar ar trebui să luați legătura cu tipul blond care a venit săptămâna trecută. Căuta același lucru ca și dumneavoastră.

Kat fu gata să-și răstoarne ceașca. Surâsul i se șterse de pe buze.

— Un tip blond, cu statură de uriaș?

— Da, un prieten al lui Ian. Cred că se numește Mace sau Marsh? În orice caz un prenume ieșit din comun. Un bărbat frumos, pe cuvântul meu. M-a rugat să-i fac o copie din tot ce a găsit interesant. Ar trebui să-i telefonați și să-i cereți permisiunea de a arunca o privire prin hârtiile lui.

— Chiar asta o să fac, răspunse Kat închizând cu zgomot clapele dosarului.

Tremura de furie. Își bătuse joc de ea! Înțelegea acum că o manevrase în așa fel încât să-i ceară singură să consulte arhiva. Și ce mod minunat de a se debarasa de ea, abandonând-o într-un comisariat de poliție! Și ea care fusese atât de naivă încât crezuse că are nevoie de ajutorul ei. Singurul lucru de care avea el nevoie, era o lecție bună!

Cu pumnii strânși, observă aerul încurcat al lui Ian Bagdasarian care, în spatele unui geam, forma în grabă un număr de telefon. Își luă geanta și ieși din imobil cu un pas hotărât. O să-i arate ea lui Moss Adams de ce era în stare.

Făcu semn unui taxi și închise portiera cu un aer răzbunător. Cine râde la urmă râde mai bine!

XII

A doua zi, aproape la cinci dimineața, Kat ajunse din nou la ea acasă. Când, își azvârli poșeta pe canapea și se duse direct în camera ei, fără să mai aprindă măcar lumina; era sigură că va adormi într-o clipă. Își aruncă ușurată din picioare încălțăminte și tocmai se pregătea să-și scoată pulovărul când veioza de pe noptieră se aprinse parcă singură.

Kat scoase un strigăt de surpriză și se așeză imediat în poziția învățată la karate. Își lăsă însă brațul jos recunoscând persoana care îi ocupa patul pe trei sferturi.

— Moss? Cum ai intrat?

— Am o cheie căreia nu-i rezistă nici o broască.

Ochii cenușii, puțin încercănați, o priviră îndelung.

— Ai putea să-mi spui pe unde ai umblat până la ora asta? făcu el cu o voce plină de reproș.

Kat își ridică provocator bărbia.

— Am fost plecată.

— Am remarcat. În interesul anchetei?

— Exact. Ai ceva împotrivă?

Remarcă dintr-o privire cămașa lui mototolită, barba nerasă și picioarele goale. Dacă ar fi fost pus pe scandal, i-ar fi sărit și ei țandăra. Dar calmul lui olimpiian o descumpănea. Cum de reușea întotdeauna să fie atât de imprevizibil? Kat se aplecă și începu să-și maseze picioarele îndurerate. Ultimele patruzeci și opt de ore o aduseseră la capătul puterilor.

— S-ar zice că ai avut o zi grea, observă Moss pe un ton neutru.

— O zi grea dar extrem de pasionantă, adăugă ea cu un surâs satisfăcut.

— Te ascult.

Începu prin a-i relata vizita ei la Manny Manetti, un gangster notoriu. Moss își holbă uimit ochii.

— Manetti? Ți-ai pierdut mințile?

— M-am gândit că poate știe ceva, replică ea întinzându-se cu plăcere.

— Dacă aş fi ştiut în ce-o să te bagi, trimiteam FBI pe urmele tale!

— Te rog! Dacă cineva de faţă trebuie să se simtă vinovat, aceea nu sunt eu! Îi răspunse ea cu un ton pe care se strădui să-l facă ameninţător.

Dar oboseala îi transformă vocea într-o şoaptă. Se sprijini de perete, sperând că picioarele o vor mai ţine încă câteva minute.

— De ce nu m-ai sunat? Întrebă el cu o voce îndurerată care o surprinse.

— De ce m-ai minţit? nu se lăsă ea mai prejos.

— Eram neliniştit, să ştii. Hai, vino să te așezi, înainte să te prăbușești pe mochetă.

— Mi-e greu să fac și asta, răspunse ea clătinând din cap. Și apoi, nu vreau să-mi sucești gâtul.

— Ah, deci recunoști că aş avea motive serioase să te strâng de gât?

— Nu recunosc nimic, se încăpățână ea, forțându-se să-și țină ochii deschiși.

Moss o privi din nou cu multă atenție.

— Ești o ființă imposibilă, o certă el pe un ton blând. Dacă ți-aș spune că pământul e rotund, ai susține că e

pătrat numai pentru simpla plăcere de a mă contrazice.

— Nu fi ridicol, îi replică ea cu un surâs dezarmant. Toată lumea știe că pământul este pătrat.

Moss își ridică exasperat ochii spre tavan și se sculă din pat.

— Dacă mă atingi, îl amenință Kat în timp ce se apropia de ea, îți promit că... că...

O ridică fără nici un efort și o așeză între perne. Kat suspină și-i aruncă o privire bănuitoare.

— Ce-o să-mi faci?

— Nu m-am hotărât încă. Când ai mâncat pentru ultima oară?

Uitase.

Moss scutură dezaprobat din cap și dispăru în direcția bucătăriei. Zece minute mai târziu revenea cu o farfurie de ouă prăjite pe care o plimbă pe sub nasul lui Kat până când ea se decise să-și întredeschidă ochii.

— Nu te preface c-ai adormit, îi spuse el punându-i un șervețel de hârtie pe sub bărbie. Mai avem încă multe de vorbit.

— Adevărat? Despre ce?

Dar el refuză să-i răspundă înainte ca ea să fi golit farfuria plus un castron de salată.

— Văd că pofta de mâncare nu ți-a pierit, constată Moss strângând vasele și întinzându-i o ceașcă de cafea aburindă.

— Te pricepi la bucătărie, îl complimentă ea.

— Încerci să mă îmblânzești?

— Crezi că aş avea vreo şansă? se interesă ea căscând.

— Dacă o să-mi povestești tot.

— Bine, fiindcă insiști, făcu ea frecându-și ochii înroșiți de oboseală. Am fost și la Frank Morgan, printre alții, nu se putu ea împiedica să adauge.

— De ce?

— Ce întrebare! Ce să caut probe, bineînțeles.

— Și ai avut tupeul să-i scotocești prin casă?

— Altfel zis, spuse ea pe un ton detașat, nu era acolo ca să-i pot pune câteva întrebări.

Moss se încruntă.

— Dar cum de ai reușit să pătrunzi?

— Și eu am o cheie căreia nu-i rezistă nici o broască.

— Îți dai seama, sper, că ai comis o gravă infracțiune.

— N-am furat nimic, observă ea.

— Slavă Domnului!

— În fond, scopul scuză mijloacele.

— Să explici tu asta celor de la poliție.

Kat deschise gura ca să se apere, dar se răzgândi.

— Bine, recunosc că n-ar fi trebuit... Dar sunt sigură că acest om joacă un rol în afacerea noastră.

— De ce?

— O intuiție. E singurul care nu-l apreciază pe Mark.

— De aici până a-i asalta studioul...

— Poate, dar ocazia era unică. Mark e atât de naiv încât e o victimă predeterminată, iar Morgan e un pungaș. Chiar manechinele de la agenția lui mi-au spus asta. Pe de altă parte, era la studio când s-au declanșat trei dintre incendii, printre care și cel în cursul căruia a dispărut și diamantul lui Darcy Meadow. Și știi, continuă ea pe un ton exaltat, știi că a fost închis, pentru provocarea unui incendiu acum câțiva ani, și a fost eliberat din lipsă de probe?

Ah, nu știai? făcu ea încântată că deține în sfârșit o informație în plus față de Moss. Și aproape toate manechinele care au avut mici necazuri în studioul lui Mark aparțin agenției lui. Și era singurul care cunoștea data și ora când pozau manechinele cu destul timp înainte ca să poată pune la cale câte un incident. Totul mă face să cred că el e vinovatul.

— Dar de ce ar fi furat și obiecte fără valoare, cum ar fi perii de păr, încălțăminte sau sutiene? observă Moss așezându-se lângă ea și cuprinzând-o în brațe. O fi făcând parte din vreo sectă?

— Nu-ți mai bate joc de mine. Pun pariu că ești invidios fiindcă n-ai fost tu în stare să tragi de limbă manechinele și secretarele. Dacă te-ai fi purtat mai drăguț cu ele, ar fi avut încredere în tine și ți s-ar fi destăinuit. Și cred că a șterpelit aceste obiecte fără importanță ca să încurce ițele.

— Și eu care credeam că m-am purtat încântător cu Kim Lambertson.

— Fermecător? Nu știu cât a fost de încântată când te-a auzit insinuând că scaunul ei s-a rupt fiindcă e prea grasă.

— Hmm, poate că ai dreptate. Și fiindcă veni vorba de asta, cum explici accidentele survenite secretarelor?

— Și aici e vorba de o diversiune. Demisiile lor în lanț măreau confuzia generală. Și, în plus, împiedicau pe cineva să lucreze destul timp în studio ca să poată face vreo legătură între diversele incidente petrecute. Căci era puțin probabil ca Mark să bănuiască ceva, și să tragă singur concluziile.

— Categorie, fratele meu nu este Einstein, o aprobă Moss.

— Ceea ce mă intrigă, observă ea căscând,    că n-am găsit la Morgan nici urmă de obiectele furate. Și nu cre  d că le-a înstrăinat, după c  te mi-a zis Manny Manetti. Nici n-a făcut vreo afacere spectaculoasă în ultimul timp, i-am verificat contul în bancă. Și nu le-a depus în cofretul lui de la bancă, am verificat asta, n-a mai umblat de mult la el.

— Poate a închiriat un cofret la altă bancă, sau   i-a deschis un nou cont? sugeră Moss.

După tonul vocii lui, Kat se întrebă dacă   tie ceva ce nu aflase ea încă. Fără

îndoială, mai mult decât vroia să lase să se creadă.

— Am trecut aproape pe la toate băncile din oraș, mărturisi ea.

— Poate le-a depus în vreo căsuță de bagaje, la aeroport sau la gară?

— Nu. De când cu atentatul acela cu bombe, de luna trecută, căsuțele de bagaje sunt atent supravegheate. Am arătat polițiștilor fotografia lui Morgan dar nimeni nu l-a recunoscut.

— Pe cuvântul meu, făcu Moss cu un șuierat admirativ, văd că nu ți-ai pierdut deloc timpul!

— Și tu cum stai? se interesă ea curioasă. Ți amintesc că nu mi-ai povestit încă nimic. Pariez că l-ai eliminat pe Morgan de pe lista suspectilor încă de la începutul anchetei și mi-am pierdut timpul degeaba.

— Nu chiar. Și eu m-am gândit că e implicat în această afacere. Dar n-am avut nici o dovadă. În plus, ultima oară când a dispărut o bijuterie de valoare el era la Ty's.

Kat își mușcă buzele.

— De unde știi?

— Șapte persoane l-au văzut acolo, între care și Jake, proprietarul.

— Mda, are un alibi tare. Dacă nu cumva are darul dedublării...

— Mă îndoiesc.

— Sau are vreun complice. Aș încerca să-l iau la întrebări, făcându-l să creadă că dispun de probe asupra vinovăției lui. Cine știe? Poate se va trăda.

— Sau îți va suci gâtul.

— Nu mi-e frică de el! se împotrivi ea.

— Exact asta mă și neliniștește. O să-l interogăm împreună sau deloc.

*

*

*

— Unde mergem? întrebă Kat un sfert de oră mai târziu, în timp ce Moss încălzea motorul mașinii.

Îi acordase câteva minute să facă un duș, apoi îi aruncase ceva de îmbrăcat prin ușa de la baie. Îi dăduse un ghiont când o văzuse adormind de-a-n-picioarele, așteptându-l să încuie ușa. Apoi o trăsese de cot pe scări și o împinsese fără menajamente în mașină. Iar acum abia reușea să-și țină ochii deschiși de somn.

— Țin să-ți atrag atenția că Frank Morgan nu locuiește pe aici, remarcă

ea în timp ce rulau pe lângă Golden Gate Park.

— Știu. Mergem să vizităm un amic.

— Nu crezi că e puțin cam devreme pentru vizite mondene?

— Este un prieten foarte matinal.

Kat se ghemui în scaunul ei privind ivirea zorilor. Se simțea prea obosită ca să protesteze, prea obosită ca să vadă indiferent pe cine. Își lăsă capul pe umăr și-l privi cu coada ochiului pe Moss. Părul lui era zbârlit de briza dimineții. Precis că nu închisese ochii toată noaptea, dar chipul lui nu trăda nici urmă de oboseală. Părea dealtfel într-o formă excepțională, calm, sigur pe el și pe situație.

Ar fi jurat chiar, nu fără o oarecare neliniște, că zărise o sclipire de satisfacție în ochii lui.

Abia când o luară pe podul Golden Gate înțelese de ce.

Era pe cale de a o răpi.

XIII

Kat își îndreptă spatele, încă nevindu-i să creadă. Apoi Moss își întoarse capul puțin spre ea și scurta privire pe care i-o aruncă îi confirmă bănuiala. Nu mai exista nici o îndoială.

— Iar m-ai mințit.

Îi venea să moară de ciudă fiindcă se lăsase păcălită pentru a doua oară. Moss era categoric un ipocrit de clasă, în stare de orice ca să-și atingă scopul. O tratase exact ca pe un copil, lucru pe care ea nu-l putea suporta.

— N-ai avut niciodată intenția să lucrezi cu mine, îl acuză ea.

— Nu, recunosc el fără să clipească.
Îi veni să-l strângă de gât.

— Și atunci de ce m-ai lăsat să cred asta? De ce ai pretins că mergem să-l interogăm pe Frank Morgan?

— Fiindcă ești prea îndrăzneată și asta o să-ți provoace mari necazuri. Era singurul mijloc.

Nici măcar nu încerca să nege că a răpit-o, constată Kat mușcându-și buzele. Și de ce și-ar fi dat în fond osteneala? Doar nu era să sară din mașină la mai mult de o sută de kilometri pe oră.

— Cum îndrăznești să faci asta? se lamentă ea.

— Ți-am spus. Fiindcă nu vreau să ai necazuri. Calmul lui o scoase din sărite pe Kat.

— N-o să te iert niciodată! Mă auzi? Niciodată!

— Fii calmă, scumpo! Ți se ridică tensiunea.

— Nu mai râde de mine, specie de... de...

Suspină exasperată. De ce nu găsesc un cuvânt potrivit? Pentru că unul ca Moss nici nu putea fi categorisit în vreun fel.

— Lasă-mă să cobor imediat din mașină, șuieră Kat printre dinți. Dacă nu, să știi că o să depun plângere.

— Să depui plângere? Și mă rog pentru ce delict? se interesă Moss pe un ton impasibil, strecurându-se printre mașinile care aglomerau deja podul.

— Pentru răpire! se răsti ea. Îți amin-tesc că e o crimă pedepsită de lege!

— Dar nu te răpesc, scumpo...

— Lasă-mă să cobor.

— Te pun doar sub pază.

Kat se simți dintr-odată neputincioasă. Era la fel de încăpățânat ca și ea.

— Poți măcar să-mi spui unde mă duci?

Părăsiseră podul și se îndreptau acum spre nordul Californiei.

— Am o vilă în munți, îi explică el. De ce n-ai încerca să dormi puțin? Mai avem până acolo două ore bune de mers.

Să doarmă! Nici nu putea fi vorba! hotărî ea, căscând. Dar nemișcarea și torsul liniștit al motorului o potoliră în curând. Ar fi bine să-și recâștige forțele, se gândi simțind că o cuprinde somnul. Va avea nevoie de ele. Căci nu-și spusese încă ultimul cuvânt!

*
* *
*

Deschise ochii două ore mai târziu simțind că mașina încetinește și ia un viraj. Când aruncă însă o privire în jurul ei, optimismul i se risipi instantaneu. Părăsiseră șoseaua principală și o lua-

seră pe un drum de țară din pământ bătătorit.

Moss opri în fine motorul și Kat fixă parbrizul cu un aer morocănos. Ultimele ei speranțe de libertate se spulberară. Ajunseseră la capătul lumii, la sute de kilometri de lumea civilizată.

— Aici e, o anunță Moss cu un ton vesel care o enervă.

Îl privi în tăcere, apoi remarcă clădirea care se ridica în fața lor.

— Asta ce mai e!? exclamă ea.

— E reședința mea.

— Glumești? E bună poate pentru păstrat fânul.

— Recunosc că are nevoie de câteva reparații, dar cu un acoperiș nou, poate și altă fațadă, ar fi cu totul altceva... Dar interiorul nu arată rău, adăugă el ca scuză surprinzând privirea lui Kat.

— Pentru o închisoare, termină ea pe un ton sec.

— Hai, scumpo, încercă el s-o potolească luând-o de mână. O să petrecem momente minunate. Vom fi singuri, peisajul este superb, vom putea face dragoste tot timpul dacă ai chef...

— N-am deloc chef.

— Credeam că-mi apreciezi compania, observă el sărutându-i mâna.

Kat și-o retrase brusc.

— Mai bine zis ți-o apreciam, spuse ea acru.

— Nu înțeleg de ce ești atât de prost dispusă.

— Iar eu nu înțeleg de ce te miri. Tu ce mutră ai face în locul meu?

— Eu m-aș simți flatat, răspunse el repede.

În fața aerului ei neîncrezător, îi explică.

— Aș fi flatat că ții să mă pui la adăpost de pericole.

— Dacă este o tentativă de împăcare, să știi că nu ține.

— Ceva îmi spune că vom trăi o experiență pasionantă, făcu Moss scuturând din cap cu un aer încântat. Hai, vino să ne instalăm. Avem apoi destul timp pentru discuții.

Îl urmă în casă cu moartea în suflet și îl privi despachetând sacoșele cu provizii pe care le scosese din portbagaj.

— Ți-am cumpărat mult iaurt, anunță el umplând micul frigider cu pachete diverse. Blocul electrogen nu e prea puternic și nu pot să stochez hrană

pentru mult timp. Dar dacă ai niște poște deosebite, spune-mi-le. Măine mă duc până la South Shore.

— De unde știi că-mi place iaurtul? întrebă ea cu un aer bănuitor.

Se întoarse spre ea și-i adresă un surâs fermecător.

— Ken mi-a spus. Oh! Nu ți-am povestit nimic? L-am sunat azi dimineață în timp ce tu făceai duș. Fratele tău dă dovadă de mult bun simț. Spre deosebire de tine.

— Nu mai am frate, declară ea. O să-l reneg. I-ai spus și că vrei să mă răpești?

— Da.

— Și?

— Când i-am explicat de ce, m-a aprobat. Știe cât-poți fi de încăpățânată când crezi că ai dreptate.

— Nu cred că am dreptate, izbucni ea. Sunt sigură de asta.

Moss îi răspunse printr-un surâs angelic și continuă să-și golească pachețele. Kat îl străfulgeră din priviri, apoi făcu câțiva pași prin încăpere. Descoperi un enorm șemineu din piatră în care doi butuci așteptau să fie aprinși.

— Noaptele sunt foarte reci pe aici, comentă Moss... Chiar și vara.

— Ți promit că asta va fi glacială, îl anunța ea și se trânti pe o canapea din piele. Aruncă o privire în jurul ei. Moss avusese dreptate, interiorul vilei era mult mai promițător decât exteriorul. Avea chiar o notă rustică datorită pereților ei acoperiți cu panouri de lemn și cu rogojinile așternute pe podea. În afară de canapea, încăperea mai era mobilată cu o masă rotundă prevăzută cu două scaune și cu o comodă vopsită într-un verde țipător. Dacă măturai bine și îndepărtai totodată pânzele de păianjen de prin colțuri, ar fi putut părea chiar un loc confortabil, estimă Kat, făcând o mutră dezgustată.

— Și cât timp ai de gând să mă ții prizonieră? se interesă ea cu un suspin nostalgic gândindu-se la apartamentul ei plăcut.

— Atât cât va trebui, răspunse el cu un aer enigmatic. Câte sandvișuri vrei?

Mâncară, într-o atmosferă încordată. Kat simți că-și pierde răbdarea. Aruncă furioasă șervetul pe jos.

— Nici nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva. Ne pierdem timpul în munți

cînd ancheta ne așteaptă la San Francisco.

— Inutil să te enervezi, replică Moss mușcând calm din sandvișul lui. Ancheta s-a terminat, grație ție.

Îl privi fără să înțeleagă.

— Grație mie? Îngăimă ea. Vrei să zici că am dezlegat enigma?

Cum Moss se mulțumea să dea din cap, continuă cu o notă de iritare în voce.

— Poate ești atât de drăguț să-mi explici?

Moss se aplecă spre ea și o ciupi de obraz.

— Vinovații sunt Laurel Tandy și Candy-Anna Carpenter.

Kat își frecă obrazul cu un aer absent. Laurel Tandy și Candy-Anna Carpenter? Laurel Tandy și Candy-Anna Carpenter.

— Cu ajutorul lui Emma Li, celelalte manechine ale lui Frank Morgan, adăugă Moss.

Îl privi consternată. Niciodată n-ar fi suspectat un manechin, darămite trei deodată!

— Și de ce spui că eu sunt cea care am rezolvat afacerea? întrebă ea. Eu

eram convinsă că Frank Morgan e vinovatul.

— Nu e străin de afacere. El e ținta ei, îi explică el, mângâindu-i obrazul. Și grație observațiilor tale totul s-a aranjat.

— Observațiile mele? repetă ea, fre-mătând fără voia ei la atingerea lui Moss.

— Tu ai descoperit că tentativele de sabotaj nu erau destinate decât să semene confuzie; chiar și cele îndreptate împotriva secretarelor. Tot tu ai ghicit că Mark nu era direct vizat, dar că studioul lui era un cadru perfect de acțiune pentru vinovați.

Ai avut dreptate chiar și în privința motivului: furtul. Dar asta a survenit pe urmă. Căci la început era vorba numai de răzbunare.

— Răzbunare?

— Dacă Mark n-are decât prieteni, continuă Moss, nu e și cazul lui Frank Morgan. După cum știi, e mort după bani și gândul lui nu e decât la câștig. Are de asemenea tendința supărătoare de a-și trata manechinele ca pe niște animale de povară. Laurel Tandy și

Candy Anna Carpenter s-au săturat și au hotărât să se răzbune.

— Încercând să-l scoată vinovat de incendiile din studioul lui Mark? ghici Kat. Și dându-și totodată seama că e ușor să șterpelească și câte ceva în același timp?

— Când au aflat că a fost acuzat pe vremuri pentru provocare de incendii, n-au putut rezista tentației de a da foc la câteva coșuri de hârtii.

— Nu era mai simplu să schimbe agenția?

— Mai simplu, fără îndoială. Dar nu așa rentabil. Nici așa de plăcut ca o răzbunare.

— Înseamnă că îl dușmăneau cu adevărat, observă Kat cu un aer gânditor.

— Știi că unele femei au oroare de bărbații care le tratează ca pe niște obiecte, îi reaminti Moss făcându-i cu ochiul.

„Sau care le răpesc contrar voinței lor“, completă ea în gând, încrucișându-și brațele. Îl privi dușmănos pe bărbatul așezat în fața ei. Bărbatul pe care-l iubea; bărbatul pe care l-ar fi sugrumat cu o plăcere grozavă.

— Și trebuie să înțeleg, se interesă ea cu un ton amenințător, că m-ai răpit pentru a mă proteja de aceste trei modele, care toate trei la un loc nu cântăresc mai mult de o sută cincizeci de kilograme?

Moss luă un aer încurcat.

— Nu sunt niște manechine obișnuite. Au demonstrat deja că dispun de remarcabile mijloace de intimidare.

— Doar nu crezi că mi-e frică de ele?

— Nu, tocmai de aceea te-am adus aici, scumpa mea. Crede-mă, Kat, adăugă el cu un surâs tandru, înțeleg perfect cât e de important pentru tine să dovedești că ești o bună detectivă. Dar nu vreau pentru nimic în lume să ai neazuri.

Moss își continuă tentativele de reconciliere o bună parte a după-amiezii, în timp ce se chinuia să dea vilei un aspect mai primitiv. Kat îl privi liniștită vreo zece minute. Simțea că va capitula și își reproșa amarnic slăbiciunea ei. Apoi, înfășcă o mătură și făcu curățenie în cameră; atacă în continuare bucătăria pe când Moss se ocupa de baie. Când terminară, casa era strălucitoare și soarele se pregătea să apună.

Moss insistă să prepare singur cina și spală chiar și vasele, în ciuda protestelor lui Kat. Cum putea să rămână supărată pe el, când Moss se arăta atât de prevenitor? Își luă paharul de vin și se trânti pe canapea în fața focului vesel.

— Unde sunt paturile? întrebă ea dintr-o dată.

— Stai pe el.

Se încruntă și-l întrebă din priviri. Moss îi răspunse cu un surâs larg, dând din cap.

— Și unde o să dormi?

— Tu ce crezi? se interesă el, așezându-se pe brațul canapelei.

— Să nu-ți imaginezi că o să împărțim același pat, se burzului ea. Nici nu se punea problema.

Dar n-avea de ales căci Moss nu pareea dispus să se sacrifice. În alte împrejurări, fără îndoială că n-ar fi protestat, ba dimpotrivă. Dar în această seară n-avea chef să se arate conciliantă.

Se băgă îmbrăcată sub cuvertură, în timp ce Moss își scotea liniștit hainele.

— Încetează să-mi arunci aceste priviri ucigătoare, surâse el în timp ce se

băga în pat. N-ai de ce te teme. N-am dormit de douăzeci și patru de ore și sunt prea epuizat ca să nu mă port ca un gentleman.

Lui Kat îi fu dintr-o dată rușine că se arată atât de egoistă. Din cauza ei Moss petrecuse o noapte albă. Din cauza ei venise să se izoleze în munți, când fără îndoială s-ar fi simțit mult mai bine la San Francisco.

Abia se băgase sub cuvertură că și reuși, cu picioarele lui lungi, să deranjeze cearșafurile. Bombăni și vru să se ridice, dar Kat îl împinse la loc pe pernă și aranjă ea totul.

— Ce-o să mă fac cu tine? suspină ea scuturând din cap.

Orice ar fi făcut, picioarele lui Moss ieșeau în afară cu vreo douăzeci de centimetri.

— Ai putea să mă încălzești, îi sugeră el apucând-o de talie și trăgând-o spre el. Cearșafurile astea sunt de-a dreptul înghețate.

Rămase țeapănă. Moss închisese ochii și surâdea cu un aer satisfăcut. Îi simțea trupul cald lipit de al ei și o violentă dorință o cuprinse.

Fără voia ei, mângâie ușurel obrajii nerași.

— Kat?

— Hmm?

Se rostogoli în pat și-și ascunse fața în scobitura umărului puternic.

— Sunt dezolat că te-am răpit.

— Știu, răspunse ea înghițind în sec. Acum dormi.

Kat simțea o dorință aproape dure-roasă de a-l liniști, de a-l reconforta. Îl privi cum adoarme, ascultându-i ritmul regulat al respirației.

— Kat? făcu el deodată.

— Hmm?

— Mai ești supărată pe mine?

— Și încă cum! Mă gândeam tocmai să te sugrum în timpul somnului. Dacă te hotărăști totuși să adormi, adăugă ea pe un ton plin de un dulce reproș.

Moss închise ochii surâzând tandru.

— Kat? făcu el câteva minute mai târziu.

Scoase un suspin exasperat.

— Dormi odată, îl certă ea mângâindu-i părul blond. Ziua a fost foarte lungă. Vorbim mâine.

Când fu sigură că a adormit în sfârșit, se lipi de el și-i urmă cu vârful degete-

lor conturul obrazilor. Un sentiment ciudat, o tristețe vagă amestecată cu nostalgie o cuprinsese.

— Te iubesc, mititico, șopti el strângând-o în brațe și sărutând-o pe frunte.

Fu gata să-i răspundă cât de mult îl iubea și ea. Îi venea greu să mai susțină că era supărată pe el, dar n-avea încotro. Era singurul mijloc să-l țină la distanță, să facă despărțirea lor mai puțin dureroasă. Căci era de acum convinsă că niciodată n-ar putea trăi împreună.

Se gândise la asta toată ziua, încercând să nege evidența. Dar știa că legătura lor nu are nici un viitor. Moss vroia s-o protejeze fiindcă o credea vulnerabilă. Nu putea admite că e capabilă să se apere singură. Bineînțeles, după reacția stupidă pe care o avusese când fusese agresată în propriul ei apartament, Moss avea motive temeinice să se îndoiască de capacitățile ei. Dar el ignora că atunci a fost o excepție, că aceasta nu se va mai întâmpla niciodată...

Și chiar dacă el ar fi știut, situația n-ar fi fost cu nimic mai bună; mândria masculină nu suportă ideea că o femeie

n-are nevoie de sprijinul unui bărbat. Kat scoase un suspin adânc. Da, legătura lor era sortită eșecului.

Când se trezi a doua zi de dimineată, el era deja îmbrăcat și-și bea cafeaua cu înghițituri mici. Kăt știa că sosise ziua fatidică: trebuia să fugă, pentru binele ei și al lui de asemenea.

— Bună dimineata, Frumoasă din Pădurea Adormită. Ești în formă? Nu mișca, îți aduc cafeaua.

Era proaspăt și bine dispus, remarcă Kat cu un nod în gât. Îl privi în tăcere în timp ce el revenea cu o ceașcă aburindă. Apoi își feri repede ochii. Era așa de bine să se trezească lângă el, să împartă cu el această intimitate aproape conjugală. Atât de bine și atât de dureros totodată...

— Ai intenția să stai îmbufnată toată ziua? se interesă el așezându-se lângă ea.

— Așa obișnuiesc când sunt răpită, replică Kat fără să-l privească.

Simți că o urmărește cu atenție, dar se mulțumi să-i spună doar atât:

— Știi că fac cele mai bune pâinișoare din regiune? Vrei?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e prea foame. Dar te rog, mănâncă fără mine.

— Am mâncat deja. De vreo două ore, adăugă el surâzând. Rar am văzut pe cineva dormind atât de profund, scumpa mea. Aș fi putut să fac dragoste cu tine, fără să prinzi de veste.

Kat fu gata să se înece și-și ridică brusc privirea.

— Doar n-o să-mi spui că...

— Crezi că aș abuza astfel de tine, ca un laș? protestă Moss, prefăcându-se scandalizat. Pari atât de dulce și inocentă când dormi, adăugă el cu un aer înduioșat. Ca o fetiță. Bineînțeles nu mă refer la acei chilotei încântători din dantelă neagră, pe care-i poartă numai o adevărată femeie. Restul lucrurilor tale sunt pe scaun, în spatele tău.

Kat își trase cearșafurile pe ea, înroșindu-se.

— Ai îndrăznit să mă dezbraci, când eram fără apărare? șuieră ea printre dinți.

— Trebuia s-o facă cineva, i-o întoar-se el cu logica lui implacabilă. N-aveam de ales, nasturii de la cămașa ta îmi zgâriau pieptul. Și... de când ești, mă rog, fără apărare?

Moss tăia lemne în bătaia soarelui, când Kat binevoi să iasă din vilă. Se așează pe ultima treaptă a scării și, cu bărbia sprijinită în palme, îl observă mai bine de o oră; afișând o plictiseală de moarte de câte ori se simțea privită.

Dar spectacolul era departe de a fi plictisitor. Moss degaja o forță și o virilitate magnifică care o puneau pe gânduri. Mușchii lui se reliefa sub pielea lucioasă din cauza transpirației, de câte ori ridica toporul cu care tăia buturugile dând dovadă de o precizie remarcabilă. Îi făcu complice cu ochiul când trecu pe lângă ea, ca și cum ghicise cât îl dorea.

Kat roși violent și-și întoarse privirea. Îi venea și așa destul de greu să-l părăsească. Ce-o să se facă fără el?

Profită de timpul cât Moss era sub duș ca să încerce să evadeze. Când îl auzi fredonând „Străini în noapte” — remarcă surâzând că era la fel de afon ca și ea — îi scotoci prin buzunarele blugilor. Găsi în sfârșit cheile mașinii și încercă o senzație stranie, mai aproape de decepție decât de triumf. Ochii îi mai întârziară o clipă pe ușa de la baie, apoi se îndepărtă în vârful picioarelor.

Când Moss ieși din vilă, o descoperi pe Kat instalată în mașină, fixând cu o privire supărată parbrizul prăfuit. Se apropie de ea cu un pas vioi și i se adresa prin geam.

— Vroiai să-mi joci un renghi? se interesă el cu un ton detașat.

De data asta Kat fu aceea care dori să facă un duș ca să-și calmeze nervii. Moss nici nu încercase să se ascundă: surâzând îi arătase carburatorul demontat, apoi o ajutase cu galanterie să coboare din mașină.

— Trebuie să fac câteva curse în oraș în această după-amiază, o anunță el când ea apăru îmbrăcată în niște blugi și un tricou pe care el le aruncase în grabă într-o sacoșă înainte s-o răpească.

— Și îmi permiți să te acompaniez? întrebă ea lăsându-se să cadă pe canapea cu încălțăminte în mână.

Moss făcu o mutră gânditoare, încrețindu-și puțin ochii cenușii.

— Mi-e frică că nu ești încă în stare să te porți bine în public.

— Deci nu, suspină ea.

— Dacă ți-e frică singură, pot să nu plec, o ironiză el.

Se gândi că absența lui Moss îi va furniza poate o altă ocazie de fugă.

— Nu, te rog, nu-ți schimba planurile din cauza mea. Sunt sigură că mă pot lipsi de tine.

La drept vorbind, nu era deloc sigură. Și nici nu știa dacă mai vroia să fugă.

— În acest caz dă-mi încălțăminte, îi ordonă el cu o voce calmă.

Kat îl privi uimită.

— Ce anume?

— Încălțăminte. Doar nu crezi că o să-ți las cea mai mică șansă să scapi? Mulțumesc, îi spuse el în timp ce ea îi întindea pantofii fulgerându-l din priviri. Locuința cea mai apropiată se află cam la cincisprezece kilometri, consideră el util să adauge. Nu te sfătuiesc să faci drumul pe jos. Mă întorc în vreo oră. Încearcă să fii cuminte.

Pe cuvânt, situația părea să-l amuze!

Cu brațele încrucișate, Kat privi cum demarează mașina. Hotărârea ei era luată: va fugi. Oricum trebuia să încerce. Nu era asta datoria oricărui prizonier care se respectă?

Aruncă din nou o privire drumului, acum pustiu, și porni. Mersul n-o speria. Ar fi fost desigur mai ușor încălțată,

dar pentru o inimă curajoasă nimic nu e imposibil...

... Sau aproape, trebui ea să admită o jumătate de oră mai târziu, masându-și picioarele îndurerate. Drumul era plin de pietre ascuțite și nu se afla decât la jumătatea lui, până la intersecția cu șoseaua principală. Era oboșită și însetată. Vântul care adia ușor nu reușea s-o răcorească.

Se așeză pentru o clipă pe o stâncă la umbra unui pin și-și privi bieteale picioare. Mirosul de rășină și flori era îmbătător. Se sprijini de pom și închise ochii. Merita din plin câteva secunde de repaos. O toropeală dulce o cuprinsese și, nu fără efort, se ridică pentru a-și relua drumul... când își dădu seama că spatele îi era plin de rășina lipicioasă și solzoasă.

Aprecie dimensiunea dezastrului cu dosul palmei, își privi picioarele negre de praf și suspină. Îl înjură în gând pe Moss. Din vina lui se găsea în această situație ridicolă. Era la capătul puterilor și nici măcar nu știa încotro merge. Se îndoia acum că va putea găsi undeva vreun ajutor. Fără îndoială că o vor lua drept scăpată de la o casă de nebuni.

Inima îi bătu de bucurie când ajunse în sfârșit la șosea. Auzi zgomotul unui camion.

— Dumnezeu fie lăudat, șopti ea.

Se pregătea să traverseze pentru a face semn mașinii, când vocea lui Moss se făcu auzită din spatele ei, în liniștea pădurii.

— Mă întrebam până unde o să ajungi, îi aruncă el pe un ton nonșalant.

XIV

Cu ochii hîlbați, Kat se întoarse și-l descoperi, sprijinit de un arbore, cu brațele încrucișate pe piept. O privea cu indiferență.

— Deci, intenționezi să mă părăsești, fără măcar să-ți ieși rămas bun?

Își mușcă buzele. Se simțea la capătul puterilor, al curajului și al răbdării. Și Moss avea acea calitate nesuferită de a te face să te simți mereu vinovat.

— Moss, făcu ea frământându-și cu nervozitate mâinile, nu înțelegi...

— Atunci explică-mi, i-o tăie el. Spune-mi de ce vrei să strici totul.

Kat își ridică brațele și le lăasă să cadă, în semn de neputință.

— Oh, Moss, suspină ea. Nu vezi că relația noastră se sprijină pe niște ipoteze false? Recunoaște evidența: crezi că mă iubești fiindcă te gândești că am nevoie de protecția ta.

— Și, după părerea ta, greșesc?

— Da, răspunse ea cu o voce cât putu mai convingătoare. Indiferent dacă vrei sau nu să-mi dai dreptate, sunt în stare să mă apăr singură.

— Atunci, dovedește-o!

Pronunțase aceste cuvinte cu o voce atât de dulce, încât Kat crezu că n-a auzit bine.

— Poftim?

— Dovedește-o, repetă el.

De data asta, Kat descoperi o nuanță de provocare în vocea lui. Se proptise în fața ei cu picioarele îndepărtate și cu mâinile înfipite în șolduri, mai impunător ca niciodată. Și mai amenințător.

— Nu încetezi să-mi repeți că ești destul de puternică ca să te aperi. Din gură, declară el. A venit momentul s-o și dovedești.

S-o dovedească? Kat n-avea nici un chef. Ar fi preferat s-o ia la goană, cât de departe puteau s-o mai ducă șarmanele ei picioare.

— Dacă insinuezi să mă bat cu tine...

— Văd că m-ai înțeles perfect. N-ai de ce să te temi, fiindcă ești sigură pe forțele tale.

Ar fi vrut să-l creadă!

— Este ridicol, Moss, protestă ea cu o voce pierită. Știu foarte bine unde vrei să ajungi.

— Adevărat? Spune-mi și mie!

— Nu mi-e frică de nimeni, îl asigură ea. Nici chiar de tine.

Dar era îngrozită la ideea de a se lupta împotriva lui Moss. Cum să-i explice? Era altceva să te aperi în fața unui agresor. Dar să-l înfrunți pe bărbatul pe care-l iubești, bărbatul pe care nu l-ai răni pentru nimic în lume, era cu totul altă poveste. Ce s-ar întâmpla dacă, în ciuda diferenței dintre ei, l-ar pune jos? Răspunsul nu lăsa nici o umbră de îndoială: n-ar ierta-o nicio dată.

— Dacă ești atât de curajoasă precum pretinzi, atunci apropie-te, o sfidează el.

Dacă ar fi avut un minimum de bun simț, Kat ar fi ales acest moment pentru a ceda. Din nenorocire, înțelepciunea nu făcea încă parte dintre calitățile ei. Inspiră profund, își adună tot curajul și avansă cu un pas.

— Mai aproape, o încurajă Moss cu o voce catifelată.

Cum Kat rămăsese stană de piatră în fața acestui colos, cu ochii scânteind malițioși el ridică din umeri.

— Bine. Dacă tu nu vrei să te miști...

Era la vreo trei metri de ea. Kat fixa cu o privire îngrozită pielea bronzată a brațelor lui mușchiuloase, umerii largi care se desenuau sub pulovărul negru.

— N-am ales încă arma, îngăimă ea încercând să câștige timp. Ce propui? Un duel cu pistolul? Cu sabia, poate?

— Mă gândeam mai repede la o luptă cu mâinile goale, replică el scoțându-și ghetetele din piele fină.

O zecime de secundă mai târziu, Kat se regăsea întinsă pe pământul tapetat cu ace de pin care, din fericire, îi amortizaseră căzătura.

— Ce te-a apucat? Ți-ai pierdut mințile? protestă ea în timp ce el îi întindea mâna, ajutând-o să se ridice.

— Vreau numai să te învăț să abandonezi o partidă când mai este încă timp, îi explică el. Îmi place curajul tău, Kat. Încăpățânarea ta. Dar trebuie să știi că este câteodată înțelept — sau de-a dreptul imperativ — să-ți recunoști înfrângerea.

— Știam eu că trebuie să-mi blestem ziua când te-am întâlnit, observă Kat cântând în van să ia lucrurile în glumă.

— E prea târziu, răspunse el cu un surâs care-i dezvăluia dinții strălucitori. În rest, cred că-mi amintesc că ai mai făcut-o.

— Și nu mi-a servit la mare lucru, suspină ea. N-ai vrea să discutăm toate astea în fața unei cești de cafea?

— Imposibil, replică Moss scuturând din cap. N-am nici o intenție să-ți fac rău, Kat. Dar o să ai mari necazuri dacă nu-ți schimbi comportarea. Știu cât de mult ții să demonstrezi că ești capabilă să te aperi singură. Există totuși o diferență între independență și inconștientă, o diferență enormă care pare să-ți scape. Și am intenția să-ți clarific ideile.

Doamne, deci era serios! Înțelese speriată Kat. Vroia cu adevărat să se bată cu ea! Avea intenția să-i dea o lecție. Dar dacă va fi ea aceea care-i va da una? Și fi va răni amorul propriu? Ce se va întâmpla atunci?

— Încetează să mă mai privești așa, o certă el. N-ai de ce te teme.

N-are de ce se teme! Știa bine ce se va întâmpla. O va urî, și numai pentru că ea încercase să fugă. Lucrurile vor lua aceeași turnură ca și în cazul lui Derek. Nu putea să riște asta. Prefera să pară o idioată decât să-l vadă pe Moss că o detestă fiindcă a câștigat lupta.

El avansă cu repeziciune spre ea, dar Kat se dădu înapoi.

— Te temi încă? o întrebă el, văzându-i reacția. Ți-am zis că n-o să-ți fac nici un rău.

— Știu bine ce mi-ai spus, replică ea, dar sunt greu de convinși.

Moss se opri și dădu încet din cap.

— N-aș fi crezut niciodată că am de-a face cu o curcă plouată, îi lansă el, încercând în mod vădit s-o facă să reacționeze.

— Și totuși sunt! strigă ea. Sunt o lașă! Foarte lașă!

Moss o privi, ridicând dintr-o sprâncenă.

— Ce se întâmplă, Kat? Ți-e frică că-mi rănești susceptibilitatea?

Fiindcă nu-i răspundea, el o privi surprins. Văzu în privirea lui o expresie ciudată, pe care nu reuși s-o descifreze.

— Asta e? insistă el.

Kat ezită, apoi făcu semn din cap că da. O privi mult timp în tăcere.

— Ajută-mă să înțeleg, spuse el în sfârșit. Ți-e frică să te bați cu mine de teamă că o să-mi rănești susceptibilitatea?

Părea atât de mirat încât Kat decise că e momentul să-l pună la locul lui.

— Te înșeli dacă-ți închipui că nu sunt în stare să-ți dau o lecție pe cinste, îl provocă ea. Au crezut-o și alții și și-au mușcat degetele!

— Ahaaa, m-am prins. Te-ai bătut cu Derek, nu-i așa? Ce făcuse? Declarase un război al sexelor?

— Nu chiar, răspunse ea mohorâtă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Oh, într-o zi, ne făceam că ne batem. În joacă. Din greșeală l-am pus jos.

— Și atunci?

— Nu m-a iertat niciodată.

— Și crezi că istoria se va repeta...

Dacă câștigi această luptă?

Fiindcă îl aprobă cu un semn din cap, el ridică din umeri.

— Nu văd decât un singur mijloc ca să ne clarificăm, declară el.

Kat îl privi îngrozită. Niciodată nu uitase expresia lui Derek când primise provocarea pe care i-o făcuse în glumă și-l pusese la pământ cu o ușurință care-o mirase și pe ea.

— Chiar vrei să te bați cu mine? întrebă ea cu un ton surprins. După tot ce ți-am povestit?

— Mai mult ca oricând, îi replică el. Este singurul mijloc de a regla această problemă care, acum abia înțeleg, există între noi de când ne-am întâlnit, Kat. Eu nu sunt Derek. Ți-am mai spus-o. A venit momentul să ți-o dovedesc. Hai, apropie-te, îi comandă el și arată-mi ce știi să faci.

Era ultimul lucru pe care-l dorea Kat.

— Știu perfect unde vrei să ajungi, îl acuză ea ca să întârzie sfârșitul îngrozitor. O să mă lași să câștig ca să-mi dovedești că ești un bărbat emancipat. Ei bine nu, mulțumesc!

— M-ai înțeles greșit, Kat, spuse el scoțându-și cureaua și aruncând-o mai încolo. Te sfătuiesc să-ți aduni toată energia și să te concentrezi fiindcă nu-ți va fi ușor, crede-mă.

— Cred că neglijezi un detaliu, remarcă ea. Sunt expertă în karate. Nu m-am mulțumit doar să urmez cursurile. Acum eu sunt profesoara.

— Știu, răspunse el detașat. Și mai știu că o faci gratuit. Directorul centrului sportiv mi-a povestit asta. Dar competența ta va face cu atât mai interesantă această confruntare, adăugă el cu un surâs care o neliniști. Ce părere ai?

— Îți repet că n-am intenția să mă bat, începu ea.

Dar nu mai reuși să termine. Iute ca fulgerul, Moss se repezi la ea și o ridică în aer. Abia avu timpul necesar să-și bage capul între umeri ca să amortizeze căderea. Dar șocul o zgudui totuși cu violență.

— Nimic rupt? se interesă Moss aplecându-se spre ea.

Kat scrâșni din dinți. În timp ce o ajuta să se ridice, surprinse o ușoară strâmbătură de durere pe chipul lui; apoi îl văzu masându-și pe furiș umărul stâng.

— Ce-ai pătit la umăr? întrebă ea cu o voce neliniștită.

— Nimic. Am căzut de pe acoperiș azi dimineață, încercând să repar șemi-

neul. Dar n-are nici o importanță. Nu sunt stângaci.

Nici o importanță? Kat ridică ochii spre cer cu un aer exasperat.

— Știi, mă întreb de ce mai pierdem timpul. Am face mai bine să ne ocupăm de vinovați, observă ea.

Moss surâse, înțelegându-i tentativa de a abandona partida.

— Totul la timpul său, admise el. Mai avem ceva de reglat între noi doi.

Când se aruncă din nou asupra ei, Kat nu se putu împiedica să se gândească la umărul lui rănit. Nu ezită și se puse în gardă, pregătindu-și o lovitură de karate, apoi își dădu seama că-l va lovi în punctul vulnerabil, se răzgândi și... căzu în fund.

— Oof!

Acele de pin o înțepau; Kat se întreabă dacă va mai suporta mult timp această serie de pedepse corporale... și acest surâs satisfăcut cu care o privea Moss.

Se aplecă spre ea plesnind mulțumit din limbă.

— Hai, scoală-te, mititico, o ironiză el ajutând-o să se ridice. Întotdeauna ai reflexe atât de lente?

Îi aruncă o privire furibundă. Dacă continuă să o tot provoace, îi va arăta ea de ce este în stare! El dovedise o tehnică de luptă destul de expeditivă, dar teribil de eficace. Se întreba totuși până la ce punct.

Căci talia lui uriașă nu era neapărat un avantaj. Centrul său de greutate fiind mai sus, avea mai puțină stabilitate. Dar trebuia să țină cont de aceste brațe puternice care puteau s-o înșface înainte ca ea să aibă timpul să se apropie îndeajuns. Mai aruncă o privire mâinilor mari și bronzate și antebrațelor mușchiuloase și un ciudat frison — care n-avea nimic de-a-face cu frica o străbătu. Încercă să-și revină. Corpul athletic al lui Moss degaja o forță neobișnuită și periculos de virilă, dar în privința amorului propriu? Era convinsă că mândria lui masculină reprezenta un punct mai sensibil decât vroia el să recunoască.

— Kat?

Vocea lui gravă o smulse din visare. Aproape imperceptibil, se apropiase de ea și ghici că va încerca din nou s-o pună la pământ. Lasă că-i va arăta ea! dar el îi pară lovitura, ca și cum ar fi

prevăzut ce intenționase ea. Ceea ce era imposibil, gândi Kat, pierzându-și încă o dată echilibrul. Doar dacă...

— Știi judo! îl acuză ea, căzând încă o dată pe spate, cu o totală lipsă de eleganță.

— Jiu-jitsu, o corectă el pe un ton impasibil.

Kat își ridică ochii spre cer. Jiu-jitsu era un amestec de judo, aikido și karate, cea mai de temut dintre artele marțiale...

— Și presupun că ești expert?

Fiindcă o aprobă din cap, ea îndrăzni mai departe:

— Centura maro?

Capul blond se mișcă încet și Kat scoase un lung suspin exasperat.

— Lasă-mă să ghicesc. Centura neagră, asta e, nu-i așa?

— În picioare, comandă el înveselit. N-am terminat încă.

Kat se ridică încet, studiindu-și din privire redutabilul adversar. Era hotărâtă acum să-i arate tot ce e în stare. Doar și numai pentru a-i șterge de pe buze acest surâs insuportabil.

Dintr-un elan de generozitate și pentru a-și savura mai bine viitoarea izbân-

dă, îl mai lăsa să câştige pentru ultima oară. Apoi prinse mâna care i se oferise pentru a se ridica, aşteptă ca el să fie puţin dezechilibrat şi...

Nu era uşor să-l faci să cadă, gândi ea în timp ce el se rostogolea jos, amortizându-şi lovitura exact pe umărul rănit. Dar când îi surpinse expresia uimită, aprecie că jocul merita toată osteneala.

— Canalie mică, îngăimă el ridicându-se, gata de un nou atac.

Remarcă cu surpriză că nu părea deloc furios şi că... umărul lui se vindecă cu o uimitoare rapiditate.

— Mincinos murdar! îl acuză ea. M-ai făcut să cred că eşti rănit.

Moss schiţă un surâs inocent.

— Nu era decât pe jumătate minciună, îi explică el. Am căzut de pe aco-periş, dar luna trecută. Şi umărul meu e complet vindecat.

— Dar atunci, de ce să mă faci să cred...

— O să ştii dacă reuşeşti să mă pui jos. Deci, scoală-te, leneşo!

Kat se sculă fără nici un chef. Nu mai avea nici un pic de poftă să continue lupta. Dar Moss era hotărât să-şi ia revanşa. Se prefăcu că o atacă prin

partea stângă, alunecă brusc spre dreapta și Kat reuși să-i prindă un picior. Satisfăcută, îl privi cum se prăbușește cu bărbia înainte.

Doamne, numai de nu s-ar fi rănit.

Moss se ridică într-un genunchi și îi adresează un surâs.

— Mă întreb cine e pe cale să primească o lecție, observă el. Ești o adversară remarcabilă și extrem de rapidă.

Dar de data asta, nu-i lăasă timp să acționeze. Se simți proiectată la pământ, înainte de a înțelege măcar cum s-a întâmplat, dar reuși la timp să redevină stăpână pe situație.

Moss se trezi pe spate și scoase un strigăt ușor de surpriză. O privi admirativ.

— Te-ai convins acum? făcu ea stând în picioare în fața lui, cu mâinile înfipte în șolduri.

— Nu încă, făcu el sărind în picioare. Te provoc din nou la luptă.

O prinse brusc de talie și o ținui de pământ. Cu ochii holbați, Kat încerca în van să-și recapete suflul.

— Admiți că ești înfrântă? o îmboldi el cu răsuflarea tăiată.

Cum ea făcu o mutră nehotărâtă, el îi adresează o privire imploratoare.

— Te rog, grăbește-te să zici da, făcu el râzând. Nu cred că te mai pot ține mult timp în această poziție.

Era trântit peste ea ținând-o strâns pentru a preveni orice încercare de fugă. Kat savura contactul senzual al trupurilor lor înlănțuite. Se destinse puțin câte puțin și simți că și Moss slăbește strânsoarea.

— Așa e mai bine, admise el schițând un surâs victorios.

Kat profită de această secundă de neatenție pentru a se rostogoli și a-l țintui ea pe Moss de pământ.

— Așa, vasăzică!

Și înainte de a-și sfârși vorbele, Moss se găsea din nou deasupra ei, privind-o pătimaș. Își strecură mâna pe sub tricoul ei îi mângâie cu vârful degetelor sâni. Kat tremură de dorință și se cambră. Își lipi buzele de gura ei. Cu pasiune, punctându-și sărutările cu gemete răgușite. Apoi se ridică fără a înceta s-o sărute, până se regăsiră în genunchi, unul în fața celuilalt.

— Dezbracă-mă, șopti el acoperindu-i gâtul de sărutări fugare.

— Să nu ne surprindă cineva, îi spuse ea respirând cu greutate, în timp ce el îi descheia blugii.

— Puțin îmi pasă, murmură el cu o voce asprită de dorință.

Și continuă s-o dezbrace. Trase încetșor blugii peste șoldurile înguste, apoi îi scoase, chiar și mai încet încă, slipul de dantelă, ca și cum savura plăcerea de a-i privi pielea goală și mătăsoasă în lumina dulce, filtrată de frunzele pomilor.

Pierdută de dorință, Kat îi scoase cu febrilitate hainele și se lipi de el. Îi mângâie liniile puternice ale trupului viril, explorându-i cu buzele și degetele neobosite fiecare părticică de piele netedă și bronzată. Înlănțuiți, alunecară pe pământul moale și Moss gemu încet.

— Kat. Oh, Kat...

Îi îndepărtă picioarele și Kat se agăță de el cu toată forța pasiunii ei. Dorința lor îi împinse până în pragul voluptății pe care-l trecură într-un spasm fierbinte.

Kat se lăsase în voia brațelor bărbatului pe care-l iubea. O dulce liniște o câștigase. Niciodată nu se va mai teme că-i renaște vanitatea masculină. Fiind-

că forța virilă a lui Moss era intactă, mai evidentă ca niciodată. Lupta lor se terminase și amândoi ieșiseră victorioși.

— Kat, dacă ai ști cât te iubesc, șopti el privind-o cu ochii aprinși.

— Și eu te iubesc, răspunse ea surâzându-i angelic. Oh! Moss, te iubesc, te iubesc, te iubesc...

— Mai repetă o dată, o rugă el făcându-i cu ochiul. Știi cât de greu sunt de convinși.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi mărturisi ea dintr-o suflare.

— Oh, Kat, gemu el ascuzându-și fața în scobitura umărului ei, nu m-aș sătura niciodată să te aud repetând-o.

— Sper, replică ea. Căci îți promit că o vei auzi adesea.

— Promisiuni, promisiuni...

Moss lăsa să-i rătăcească buzele pe trupul ei, până la pânțele mătăsoase pe care-l acoperi cu zeci de sărutări. Kat savura această senzație delicioasă la care se adăuga dulcele miros al pinilor.

— Ar trebui să ne îmbrăcăm, șopti fără chef. Dacă ne găsește cineva așa?

— N-are rost să te sperii, îi spuse Moss cu dezinvoltură. Avem deja un spectator.

— Cum?

Kat se ridicase brusc, dar Moss o împinse și o acoperi din nou cu trupul lui.

— Chiar în spatele tău, îi șopti mușcându-i ușurel urechea.

Reuși să întoarcă capul și descoperi o veveriță care-i observa plină de curiozitate.

— Se întreabă fără îndoială ce facem, râse Moss în timp ce Kat suspina ușurată.

— Mai bine să nu-i explicăm. Pariez că e încă minoră.

În timp ce se îmbrățișau râzând, Kat simți că încremenește. Își retrase repede mâna de pe umărul lui Moss.

— Sânge! strigă ea. Doamne, Moss, eu... noi...

— Noi! o întrerupse el cu un sărut. N-ai nici o vină. M-am rănit, căzând azi dimineață de pe acoperiș. Nu te neliști, nu e nimic grav.

— Dar mi-ai zis că asta s-a întâmplat luna trecută!

— Nu vroiam ca teama de a-mi face rău să te împiedice să te bați. Dar nu e nimic serios, o asigură el cu o voce

ce se vroia convingătoare. Doar o mică tăietură.

Kat suspină.

— Văd. Acest blestemat amor propriu masculin! Știi, adăugă pe un ton de reproș blând, ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Ești mai rău ca un copil.

— Nu ești deloc în situația de a-mi face mie observație! exclamă el ciufulind-o. Ești femeia cea mai imprudentă din câte cunosc.

— Oricum, eu n-am căzut niciodată de pe un acoperiș, protestă ea, tulburată de contactul insistent al șoldurilor lor. Ești mereu preocupat de sănătatea celorlalți, dar niciodată de a ta. Ai nevoie de cineva care să te îngrijească, să știi.

Moss schiță un surâs și o îmbrățișă cu tandrețe.

— Măcar o dată suntem și noi de acord, șopti el. Închipuie-ți că mă gândeam la același lucru.

XV

Studioul era scufundat în penumbră. Doar o lustră de cristal montată pentru filmări degaja o lumină slabă în centrul încăperii. Zece manechine în ținută de seară, bărbați și femei, făceau un ultim retuș toaletelor lor, în timp ce Mark Adams își pregătea aparatele. Puteau începe. Kat și Moss se țineau ascunși în umbră, printre multiplele accesorii înghesuite în fundul studioului.

— Ești sigur că ele sunt vinovatele? întrebă Kat, masându-și spatele încă dureros după lupta lor din pădure.

Moss o mângâie încet pe cap.

— Sigur. Mai ai îndoieli?

— Sincer să-ți spun, mărturisirea lui Emma-Li nu m-a convins. Dar un amănunt mă preocupă. Laurel și Candy-Anna sunt chiar ele victime ale tentativelor de sabotaj și chiar sub ochii mei, îi răspunse Kat.

— Ți-am pus întrebarea și asupra circumstanțelor acestor incidente? o întrebă Moss apăsându-și degetele de-a lungul coloanei ei vertebrale.

— Ce vrei să spui?

— Au avut loc în aceeași zi, la câteva minute diferență. Încearcă să-ți amintești. Ai făcut ceva anume în ziua aceea care ar fi putut să le alarmeze?

Kat simți cum se destinde sub efectul acestui plăcut masaj.

— Așteaptă puțin... Am pus câteva întrebări lui Laurel asupra incidentelor din studio. Crezi că...

— Da, este o explicație foarte plauzibilă. A apreciat că era momentul potrivit ca, atât ea cât și Candy-Anna, să treacă în rândul victimelor, înainte ca tu să poți bănuie ceva.

— În fond, Candy-Anna ar fi putut provoca acel început de incendiu din laborator, admise Kat după ce reflectă puțin: Dar nu pot crede că ea singură a pus în scenă episodul cu șarpele. Eram acolo și pot să te asigur că nu juca teatru. Era cu adevărat speriată.

— Probabil că Laurel a organizat asta. Știa fără îndoială că fata avea

oroare de șerpi și că reacția ei ar fi îndepărtat orice urmă de bănuială. Acum ești convinsă. Nu? Atunci gândește-te o clipă la lista pe care ai făcut-o. Vei vedea că, de fiecare dată când un obiect a fost furat, Laurel, Candy-Anna sau Emma-Li se găseau în studio. Și mai mult încă, Laurel era întotdeauna acolo cu puțin înainte de producerea unui incident.

— Cutiile cu nisip, exclamă Kat. Ea a revenit în studio în acea după-amiază, pretextând că a uitat ceva. Mai multe mobiluri, mai multe vinovate, adăugă ea strâmbându-se. Nimic de mirare că afacerea asta ți-a dat atâta bătaie de cap.

— Și fără tine nu i-aș fi dat niciodată de capăt.

— Cum îți explici că vinovatele n-au fost niciodată filmate de camera video? se miră ea.

— Fiindcă Laurel plasa întotdeauna ceva în fața obiectivului. Sunt convinsă că ea era cea care dirija operațiunile. Fără îndoială că tot ea te-a vizitat atunci noaptea.

Kat se sprijini de Moss și clătină încet din cap.

— Aceste manechine sunt de o eleganță rară, remarcă ea observând modelele. Niciodată nu mi l-aș fi imaginat pe Yan Bagdasarian într-o astfel de ținută.

— Cred că este un manechin destul de acceptabil, recunosc Moss. Și-o fi ratat poate vocația? Dar nici fratele tău nu arată rău în smokingul lui de mătase. A fost foarte drăguț că a acceptat să colaboreze cu noi.

— Ce părere ai! suspină Kat. Speră să obțină astfel drum liber spre frigiderul meu! Și fiindcă veni vorba de frați, găsesc că Mark dovedește un calm remarcabil. Mai ales dacă ținem seama că vom demasca poate două din manechinele lui preferate.

— Chiar el a sugerat să folosim un aparat de fotografiat cu infraroșii. E dornic să prindă vinovatele asupra faptului.

— Doresc atât de mult să reușească, șopti Kat. Căci, dacă planul nostru eșuează, nu avem destule probe ca să le acuzăm.

— Ce se întâmplă? Ai trac?

— Eu? Deloc. Din contră, mă bucur că mă aflu în întuneric cu tine.

— Te rog, puțină pudoare, făcu Moss, prefăcându-se indignat. Ce-o să mă fac cu o femeie așa indecentă, suspină el.

— Dorești câteva sugestii?

— Contez pe tine să mi le dai, după ce terminăm cu afacerea asta, replică Moss sărutând-o după ureche.

— Cu plăcere, răspunse ea frisonând de plăcere. Fiindcă veni vorba... cum îți merge glezna?

— Mai bine, mulțumesc. Pe viitor o să mă feresc de femeile care au centura neagră la karate. Cât e ceasul?

— Șase și douăzeci. Doamne, numai de-ar veni și ele!

— Vor veni, fii sigură de asta. Morgan le-a prevenit că vor fi bijuterii de valoare, iar Laurel crede că a „aranjat” lustra. Sunt doar în întârziere. Un defect tipic feminin.

— Mai bine taci, dacă ții la cealaltă gleznă!

— Stt! A trântit cineva ușa de la intrare. Ești gata?

— Oh! Nu...

— Ce e?

— Pălăria asta cu pene de struț. Îmi vine să strănut.

Moss o prinse de umeri și-și lipi brusc buzele de ale ei. Când îi dădu drumul, Kat îl privi umită. Pofta de strănutat îi dispăruse.

— Este un nou remediu împotriva strănutului? se interesă ea. Merge și cu sughițatul?

Moss o întrerupse ciupind-o de obraz. Laurel tocmai apărea.

— Atenție, scumpo. Fii gata. Spectacolul începe.

Totul se derulă cu o ușurință aproape deconcertantă. Candy-Anna pătrunse în studio cinci minute după Laurel. Ca și complicea ei, aruncă o privire spre bijuteriile instalate pe o comodă în apropierea ușii și dispăru în vestiar. Ieșiră amândouă zece minute mai târziu și luară loc lângă Yan Bagdasarian și cele trei polițiste pe care le luase ca să pozeze împreună cu el.

Mark făcuse deja vreo douăzeci de fotografii când Moss făcu să clipească lustra pentru prima oară. După alte șapte fotografii, o mai întrerupse o dată. După câteva clipe, o stinse de tot, lăsând studioul într-o obscuritate completă.

După cum era prevăzut, cele trei polițiste protestară cu vehemență, ceea ce trebuia să le permită lui Laurel și Candy-Anna să opereze în liniște. Moss numără până la treizeci și apoi inundă studioul în lumină. Surprinse, cele două manechine îi priviră pe Kat și Moss înaintând spre ele. Abia când polițiștii le puseră cătușele părură să se trezească la realitate.

— Cu ce drept... începu Laurel în timp ce Yan Bagdasarian o forță să-și deschidă pumnul.

Rubinele furate scânteiară în lumina puternică a studioului. Fără a protesta, Candy-Anna dădu înapoi colierul de rubine pe care-l ascunsese într-un buzunărel al rochiei.

*

*

*

Câteva clipe mai târziu, Moss și Kat se găseau singuri în studio. Moss încuie ușa în urma lor.

— Vreți să veniți, scumpă doamnă Adams? o invită el, oferindu-i brațul. Mai avem încă o mică formalitate de reglat. Călătoria de nuntă.

Îi luă brațul și-l urmă în aerul înghețat de afară. Frigul sau tensiunea nervoasă acumulată în decursul ultimelor ore o făcură să tremure. Moss o strânse în brațe și o sărută cu duioșie.

— Căsătoriile fulger din Nevada sunt niște adevărate minuni, îi șopti la ureche. În câteva minute am reușit să scăpăm de oribilul nume al nu mai puțin oribilului tău fost soț și am devenit cu aceeași ocazie și parteneri. Ce părere ai tu de „Adams și Adams, agenție de detectivi“?

— Cea mai bună, răspunse Kat surâzând. Cu condiția să fie vorba de o veritabilă asociere. Căci noua ta parteneră are ferma intenție de a-și face meseria...

— Promit, mititico, aprobă Moss, depunând un sărut pe fruntea ei. Am reținut lecția! Și acum urmează-mă. Avem toată viața în fața noastră și n-am intenția să risipesc nici un minut.

— SFÂRȘIT —

Kat, directoarea și totodată unica angajată a unei agenții de detectivi, e decisă să-și facă un nume în branșă. Și incidentele cludate de la studioul fotografic i se par tocmai ocazia potrivită.

Dar seducătorul Moss Adams pe care-l cunoaște cu totul întâmplător, în urma unui accident, pare să-i încurce planurile, încercând să-i sufle cazul, deoarece printr-o stranie coincidență este și el detectiv.

Cum vor evolua relațiile lor în afaceri și dragoste...ca parteneri sau ca rivali ?

Fără a-i părăsi buzele, o dezbracă încetul cu încetul. Îi mângâie umerii, apoi îi cuprinse în palme sâni plini, atingând cu vârful degetelor sfârcurile roz care se întăresc de dorință și plăcere. Kat înțelege că a face dragoste cu Moss nu avea nimic comun cu ceea ce cunoscuse ea până atunci..

THE BEST

I.S.B.N. 973-96710-1-2

Lei 1700

